

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Düzenleyen: bilginDK
2018-07-11

PAKİA MEKTUPLARI

İhsan Süreyya Sırma

İHSAN SÜREYYA Tarihçi, yazar. 1944 yılında **SIRMA** Pervari'de doğdu. Ortaöğrenimini Siirt Lisesi'nde yaptı. 1966'da Ankara İlahiyat Fakültesi'nden mezun oldu. 1967'de doktora için gittiği Fransa'dan, 1969'da Tunus'a geçti. Tekrar Fransa'ya ve 1973'te de İslâm Tarihi dalında doktor olarak Türkiye'ye döndü.

Erzurum Yüksek İslam Enstitüsü'nde İslâm Tarihi Öğretmenliği yaptı, (1973-74). Aynı yıl, İslâmî İlimler Fakültesi'ne asistan olarak girdi; 1980'de Doçent, 1989'da Profesör oldu. Çeşitli gazete ve dergilerde makaleleri yayınlanan yazar, evli ve üç çocuk babasıdır.

Bugüne kadar yayınlanan eserleri:

Osmanlı Devleti'nin Yıkılışında Yemen İsyanları, Birkaç Sahife Tarih, Tarih Şuuru, Tunus Hatıraları, Peygamber Ordusu'nun Tarihi (tercüme), İslâm Müesseselerine Giriş (tercüme), İlk İslâm Devleti -Makaleler- (tercüme), İslam Öncesi Mekke Dönemi ve Hz. Muhammed, İslâmî Tebliğin Mekke Dönemi ve İşkence, İslâmî Tebliğin Medine Dönemi ve Cihad, İslâmî Tebliğin Örnek Halifeler Dönemi, Emeviler Dönemi, Abbasiler Dönemi, Sömürü Ajanı İngiliz Misyonerleri, Hz. Peygamber Devrinde Yahudi Meselesi, II. Abdülhamid'in İslâm Birliği Siyaseti, Tanzimat'ın Götürdükleri, İslamiyet ve Hıristiyanlık (terc.), İslâm ve Tarih, Neler Sordular, Pakia Mektupları, Bir Garip Tarih, Nasıl Sömürüldük, Nehirlerin Dili, Türkiye'de Yanlış Din Anlayışı, Alaturka Demokrasi Alaturka Laiklik, Medine Vesikası Işığında Yahudi Meselesi.

Baskı, cilt: Umut Matbaacılık
0.212.637 04 11 - İstanbul
Ağustos 1997

PAKİA MEKTUPLARI
İhsan Süreyya Sırma

Dizgi, Sayfa Düzeni, Pikaj-Montaj:

Alan Reklam: 528 38 74

Kapak, Kenan Aktülün

ISBN 975-473-077-6

BEYAN YAYINLARI

Ankara Cad. No: 49/3 34410 Cağaloğlu/İstanbul .

Tel: 0.212 512 76 97 - Faks: 526 50 10

İÇİNDEKİLER

Takdim, ,	7
Pakia Müslümanları,	13
Yerli Müsteşrikler,	19
Ramazan Hazırlıkları (I),	22
Ramazan Hazırlıkları (II),	25
Yanlıı Müslümanlar,	28
Muzır Ölüler,	31
Din Düşmanlarına Mevlit,	34
Uhuvvet mi Fraternite mi?,	37
Afyonkeş Canavarlar,	40
Patlamayan Turizm,	44
Paris'li Dominique,	49
Hız. İbrahim'in Milliyeti,	55
Yevme Tubla's-serâir,	59
Ödül'izm yâ da Kaymaca-kaydırmaca,	
Milletin Parasını Savurmaca,	63
Masonluğun Dinsel Propagandası,	67
İrtica Tekeli, yâ da Geçim Kaynağı,	71
İdâm Mahkûmuna Dinî Telkinat,	74
İdâm Mâhkûmuna Dinî Telkinat (Piyas),	79
Şeytan'ın Avukatları,	104

İleride okuyacağınız sahifeler, Pakialı Tian'ın, dünyanın çeşitli ülkelerinde bulunan arkadaşlarına yazdığı mektupları ihtiva etmektedir.

Tian'ın mektupları dikkatlice okunacak olursa, görülecektir ki, iki yukarı, beş aşağı, halkı müslüman olan bütün ülkelerde, müslümanların durumu aynıdır.

İnsanlar, değişik toplumları etüd ederek, kendi toplumlarını daha sağlıklı analiz edebilmenin yollarını ve yöntemlerini bulur; ona göre toplumlarına yararlı olmanın en güzel bir biçimde gerçekleştirmesini sağlamaya çalışırlar.

Bu kabil sosyolojik denemelerde esas, makro plânda toplumları kendi benliklerini anlamaya doğru sürüklemektir.

Toplum analizleri, bu toplumlar üzerinde yapılacak sosyolojik araştırmaların neticesinde ortaya çıkacak olan veriler esas alınarak yapılır; veya öyle yapılmak gerekir.

Ne varki biz müslümanlar, toplum-bilim dediğimiz sosyoloji alanında araştırmalar yaparken; Batı'nın materyalist ya da ateist dünya görüşüyle hareket yerine, vahye dayalı bir dünya görüşü ile hareket ederiz.

Batılı anlamındaki sosyolojide, materyelin tamamı, toplum ve toplumun öğeleri olmasına karşın; bizde ma-

teryel ayet ve hadis, ve bunların ışığında oluşmuş, toplumun kültür birikimleridir.

Batı'da sosyoloji, salt toplum analizleri, makro ve mikro plânlarda toplum problemlerinin ele alınması demektir. Ve âdeta sosyolojiyi toplum, toplumu da sosyoloji oluşturuyor. Ve bu mânâdaki bir sosyolojik anlayışta, insanın dışında hiçbir müdâhâleye yer yoktur.

Bizde ise durum farklıdır. İslâmî toplumlarda, toplumun değerlerini insan değil, vahiy tesbit eder, Global dahi olsa; bu böyle olmak lâzımdır.

Ancak bunu derken, toplumu oluşturan insanın fonksiyonunu sıfıra indirgemiyoruz. Bilâkis, Allah'ın en güzel surette yaratıp, yaratıkların en şerefli kıldığı insan, vahiy gibi yüce bir öğretinin taklitçisi konumunda olduğundan, Allah'a ve topluma karşı büyük bir sorumluluk içerisindedir.

Batı analitikleri, isterseniz sosyologları diyelim, kendi toplumlarını daha müreffeh bir biçimde oluşturmak için sosyolojik etüdler yapıp; bu refahı sağlayacak öğelerden, hatta onlara göre en önemli öge olan maddeyi elde edebilmek için; diğer ülkelerin nasıl sömürülmeleri gerektiğinin tesbiti için de, sömürülmesi plânlanan ülkeler üzerinde sosyolojik araştırmalar yapmayı meşru, hatta Batı düşüncesi doğrultusunda, zorunlu görüyorken; vahye dayalı bir İslâm düşüncesinde, bu kabil sömürü sosyolojisine yer yoktur.

İslâm toplumunda insanlar, Batı'da olduğu gibi belli bir kültürün sarışın çocukları değil; rengi ve ırkı ne olursa olsun tüm insanlardır. Ve bu insanların sosyal eşitlikleri vahiy dediğimiz ilâhi kanunla sağlandığından, hatta garantiye alındığından; Fransa'da, İsviçre'de, Amerika'da olduğu gibi, İslâm ülkelerinde, bir lokantanın kapısında, yâ da bir parkın girişinde "buraya Araplar, Türkler, İranlılar, Çinliler giremez" diye levhalar göremezsiniz. Me-

ğer ki böyle İslâmî toplumlar içerisinde, kendi değer yargılarını tamamen unutmuş, çağdaşlaşma'yı sigara içip dumanını anne ve babanın yüzüne savurmada; milyonlarca Kızılderiliyi yakan Amerika kovboylarına kuru bir özentî olarak, yine ayak tabanları babasının yüzüne gelecek şekilde oturmada gören, mürted sınıflar, İslâm toplumlarını işgâl etmiş olsun.

Biz, sosyoloğu Resûlullah (s.a.s) olan bir sosyoloji'ye talibiz. Onun vahyin ışığında kurmuş olduğu sosyal toplumdan arzedeceğimiz bir tek örnek, ne biçim bir toplum, ne kıratta bir Devlet Başkanı, ve hangi anlayışta toplum bireylerine özlem duyduğumuzu gösterir.

Bir gün Adiy b. Hatim adında bir hristiyan⁽¹⁾, İslâm Devlet Başkanı olan Hz. Peygamber (s.a.s)'i görmek için Medine'ye geldi. Hz. Peygamber (s.a.s), onu evine götürdü.

Koca Devlet Başkanı olan Resûlullah (s.a.s)'in evinde bir tek minder vardı. Onu da misâfiri olan Adiy b. Hatim'in altına koyarak, kendisi toprak üzerinde oturdu.

Vahiy dışında hangi öğretî, hangi değer ölçüleri, hangi felsefeler oluşturabilir böyle bir insanlığı?

Hz. Muhammed (s.a.s)'in peygamberliğini görmeye gelmiş olan o Hristiyan, "böyle hareketi ancak peygamberler yapar" diyerek müslüman oldu.

Kendi reayası bir kaşık yağ bulamazken, devlet başkanları hergün bir uçak, yâ da mercedes değiştiren toplumların sosyologları, diledikleri kadar tezler yapıp analiz etsinler toplumlarını; netice değişmez. İnsana, layık olduğu şeref ve haysiyeti vermeyen zihniyyet, dilerse, sosyoloji tezlerinden piramitler oluştursunlar, vahyin verdiği değeri esirgerseniz insandan, insan hiçbir zaman in-

(1) Bu zatın destan gibi olan hayatını ve kişiliğinin ayrıntılarına girmiyoruz.

sanlığını bulamaz.

Yalnız İslâm toplumu derken de, bugün yüzüne-gözüne bulaştırarak “batılılaşma” hastalığına yakalanmış bu çağdaş İslâm ülkelerini kastetmediğimizi belirtelim...:

Pakia, bu şekilde ne batılılaşabilmiş, ne müslüman kalabilmiş ve fakat folklor ve gelenek dahi olsa, İslâm’-dan bazı değerleri muhafaza edebilmiş, halkının % 90’ı müslüman (!) olan bir ülkedir.

Size sunduğunuz ileriki sahifelerin ilk bölümünün-de, genel olarak Pakia müslümanları ele alındıktan sonra, bu ülkenin sosyal yapısını kısmen de arkadaşlarına anlatan **Tian**’ın mektuplarını okuyacağız.

Tian’ın mektuplarını, bize yazılmış düşüncesiyle okursak, daha iyi anlarız Pakia müslümanlığını...

Allah bizi, aşağıdaki meallerini verdiğim ayet-i kerimelerin tavsif ve tarif ettiği müslümanlardan etsin; bizi şirk oyunlarından, münâfık desiselerinden muhafaza buyursun. Amîn.

“Meğer ki (şirkten) tevbe ve imân edip iyi amel (ve hareket) de bulunan kimseler ola. İşte Allah bunların günâhlarını sevâplara çevirir. Allah çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir. Kim (günâhlardan) tevbe (ve rücu) eder, güzel amel (ve hareket)de de bulunursa muhakkak o, Allah’a —tevbesi kabul edilmiş ve (Allah’ın) rızasına erişmiş olarak— döner. Onlar ki yalan şahitlik etmezler, boş ve kötü lâkırdıya rastladıkları vakit şerefli (insanlar) olarak (ondan yüz çevirip) geçerler. Onlar ki kendilerine Rabbinin âyetleri okunduğu zaman, bunlara karşı (münâfıklar gibi) kör ve sağır. (yıkılıp) düşmezler. Onlar ki “Ey Rab-bimiz, derler bize zevcelerimizden ve nesillerimizden göz-ler(imizin) bebeği olacak (salih çocuklar) ihsân et. Bizi takva sahiplerine rehber kıl. İşte bu (sıfatları kendilerinin de taşıyan) kimseler, sabırları sebebiyle (cennetin) yük-

sek makamlar(ıy)la mükâfatlanırlar. Ve onda (meleklerden) bir tahiyye ve (Allahü Te'âlâ'dan) bir selâm ile karşılanırlar. Orılar onda ebedî kalıcıdırlar. O, ne güzel karargâh ve ikâmet yeridir'' (Furkân Sûresi, 70-76)

İ. S. Sırma

ERZURUM, Şubat 1989

Yokohama Üniversitesi dinler tarihi profesörü Dr. Akiko Miyahara, komşuları olan Pakia Devleti'nin vatandaşları olan müslümanların dinini araştırmakla görevlendirilmişti. Pakia insanların % 90'ı kendilerine müslüman diyorlardı.

Prof. Miyahara, Arapça'yı, Kur'an'ı ve İslâm esaslarını senelerce etüd etmiş, çoğu müslüman aliminden daha çok biliyordu. İslâm'ı... Ne var ki o, kendilerine müslüman diyen insanların ne derecede İslâm'ı tatbik ettiklerini merak ediyor ve o gayeyle Pakia'ya gidiyordu.

Pakia hava yolları uçağıyla Maviköy hava meydanına inen Prof. Miyahara, bir taksiye atlayarak, kendisini bir otele götürmesi için şoförü tenbihledi. Prof. Miyahara Pakia dilini de çok iyi biliyordu. Yolda giderlerken, aynı zamanda sosyolog olan bu bilgin, şoföre sordu:

“Şu göğe doğru yükselen ince uzun yapılar nedir?”. Şoför, “minâre” dedi. Prof. yine sordu: “Ne için kullanılır bu minâreler?”. Şoför, “Ezan okumaya” dedi. Miyahara sordu: “Ezan ne için okunur?” “Namazı bildirmek için” dedi şoför. “Namaz müslümanlığın şartlarından biri, bunu mazeretsiz terk eden müslümanlar ehl-i sünnet imâmlarından üçüne göre öldürülür; Ebû Hani-fe'ye göre de müebbed hapisle cezalandırılırlar, değil mi şoför efendi?” diye sordu Profesör. Şoför, gayr-ı mem-

nun bir tavırla, "bilmiyorum" dedi. Profesör, "Affedersiniz, sizi müslüman sanmıştım da!" deyince, şoför parladı: "Tabi müslümanım; babam dört defa Hacc'a gitti; her sene kurban keseriz. Ama namaz kılmam, bazen de içerim. Allah affeder be, kafanı takma abi, yeter ki için temiz olsun! Ehl-i sünnet dedin ya, çocuklarımızı da sünnet ederiz tabi, hem de en pahalı salonlarda, en pahalı içkilerle" Profesör sustu; böylece otele geldiler.

Sabah olunca, Prof. Miyahara sokağa çıktı; müslümanları merak ediyordu... Bir bankanın önünden geçerken, yaşlı, sakallı bir adama rastladı. Profesör, anketlerine başlamak gayesiyle sakallıya sordu: "Affedersiniz efendim, müslüman mısınız?". Sakallı küplere binmişti: "Ulan sakalımı görmüyor musun? Bana Hacı Tiano Ahmed derler, tabi müslümanım!" dedi. Prof. Miyahara, "Nereye böyle hacı efendi?" diye sordu. Hacı, "Bankaya para yatırmaya gidiyorum, bu sıra iyi faiz veriyorlar!" dedi. Bunun üzerine profesör, "Dininizde faiz haram değil mi?" diye sorunca, hacı, sinirli bir şekilde sakalını karıştırarak, "Orayı karıştırma, içim temiz! Hem bu devirde..." dedi. Profesör sustu.

Prof. Miyahara, hem caddede yürüyor, hem de anketi için insan tiplerini arıyordu. Böylece bir plaj önüne geldi. Mevsim yazdı. Plajın kapısında, bikini ile duran bir kadın vardı; ona da sormak istiyordu bazı şeyler... Çekinerek kadına yaklaştı ve şöyle dedi: "Sizi rahatsız ediyorum efendim. Bendeniz Yokohama üniversitesi dinler tarihi profesörü Akiko Miyahara; bir konuda anket yapıyorum; size de bazı sorular sorabilir miyim?" Yabancılarla karşı aşağılık duygusu içinde yanıp tutuşan kadın, "Tabi Mösyö niçin olmasın!" dedi. Profesör sordu: "Bir dine inanıyor musunuz?". Kadın, "Evet, müslümanım" dedi. Profesör, "İslâm dini böyle soyunup vücut teşhîr etmeyi kabul ediyor mu?". Bu soruyu beklemeyen kadın, "Bu

dedikleriniz gerici düşünceler, benim içim temiz. Mühüm olan iç temizliğidir; namaz, örtünme, v.s. mühim değil!" dedi. Profesör sustu.

Prof. Miyahara, yorulmuş, bir caminin dibinde oturmuştu. Cuma saati olduğu için, kendilerine müslüman diyen insanlar camiye koşuyordu. İmâmın sesi, oparlörle dışarıya verildiğinden, Prof. Miyahara güzelce dinliyebiliyordu cuma hutbesini. Şöyle diyordu hatip:

"Aziz cemaat, Din bakanlığımızdan gelen emir üzerine bugün size havadan, sudan; ormandan, ağaçtan bahsedeceğim. Bunları söylemek ve bilmek ibâdettir... İçinizi temiz tutun, mühim olan iç temizliğidir. Kendilerini alim sayan bazı kimseler, cihad yapmanızı söylüyorlar; bunlara inanmayın. Onlar bölücü kimselerdir. Küçük cihad bitmiştir. Herkes büyük cihâd'la, yâni içini temiz tutmakla uğraşsın. Dediğim gibi, artık savaşıla, eylemle, fetihle olan cihad, yâni küçük cihâd devri kapanmıştır. Üstelik onu anlayamazsınız. Yurtta ve yurt dışında barışçı olun. Turistlere bağrınızı açınız, onlara ikramda bulununuz. Cahillerin, 'turistler memlekete dinsizlik, ahlâksızlık, fuhuş sokuyor' gibi mânâsız sözlerine kulak vermeyin!. Turistler memlekete döviz getiriyor, en büyük cihâd budur". Prof. Miyahara, dilini ısırarak uzaklaştı.

Az ötede bir kalabalıkla karşılaştı. Birini çevirerek sordu: "Dininiz ne?". Beriki, "Müslümanım elhamdulillah" dedi. Profesör sordu: "Nereye gidiyorsunuz?". Muhatabı, "genelevine!" cevabını verince, Profesör, "Ama dininizde zinâ haram değil mi? Biliyorsunuz sizin dininizce zinâ yapanlar taşlanarak öldürülür" dedi. Keyfi kaçmış olan adam, "Devlet müsaade ettiğine göre... neyse kafanı takma, içini temiz tut! İmâmlarımız içimizin temiz olmasını söylüyor hutbelerde. Benim içim de temiz. Üstelik babam hoca! Hem ben, imamların birgün için olsun hutbelerinde, 'genelevler kapatılsın, bunlar di-

ne aykırıdır' dediklerini duymadım''. Prof. Miyahara, teşekkür edip uzaklaştı.

Akşam olmuş, Prof. Miyahara otele dönmüştü. Anketlerinden oldukça yorgun görünüyordu. Otelin salonunda bir koltuğa çökerek, televizyondan haberleri izlemeye başladı. Bir ara televizyonda, dünya güzellik yarışmalarına dair haberler verilmeye başlandı. Televizyon muhabirlerinin sorularına, Pakia güzeli, çıplak —bikini— demiyorum— bir vaziyette şu cevabı verdi:

“... Bu yarışmaya, bütün müslüman ülkeleri temsil eden ben girebilmişim!” Prof. Miyahara, sustu.

Televizyon haberlerinden sonra, Prof. Miyahara otele lobisinde yorgunluk çayı içiyordu. Uzak Doğulular çok sever çayı... O sırada televizyon izlemekte olan ve Prof. Miyahara'nın yabancı olduğunu tahmin eden, siyah çerçeve gözlüklü, yaşaltmış beş civarında bir adam yaklaşıp sordu: “Nerelisiniz?”. Prof. Miyahara, “Yokohama”lıyım!” diye cevap verdi ve sordu: “Siz necisiniz?”. Adam cevap verdi: “Ben profesörüm, İslâm dini sahasında... Tarihinden kelâmına kadar her şeyini bilirim İslâm'ın, fakat yobaz değilim, tutucu değilim! Efendim müslümanlar din nedir bilmiyor. Bu devirde namaz olur mu, oruç olur mu beyefendi? Yok efendim, Kur'an ne diyorsa, Sünnet ne diyorsa ona uyulacakmış. Öyle şey olur mu! 1400 sene önceki kanunlara dönülür mü? Hangi çağda yaşıyoruz? Ha affedersiniz siz neyle uğraşırsınız?”. Yokohamalı cevap verdi: “Ben de dinler tarihi profesörüym; fakat esas ihtisasım İslâm dini üzerinedir! Burada sosyolojik bir etüd yapmaya geldim”. Pakia'lı profesör şöyle dedi: “Aman efendim ne güzel tesadüf, benim gibi bu meseleleri bilen yok! Din işleri bakanlığı dahi!.. Bakın bu konuda bir makale yazıyorum; makalenin adı ‘İrtica geliyooor!’”. Nasıl beğendiniz mi?”. Prof. Miyahara, “ilginç!” dedi. Yerli profesör, “Müsaadenizle size biraz oku-

yayım dedi ve okumaya başladı: "... Değerli okurlarım, irtica büyük tehlikedir, bunu isteyenlerde müsamaha yoktur. Bu devirde din hukuku isterler. Bunlara uymayın, bunları okumayın!...". Prof. Miyahara sözü kesti: "Bağışlayın efendim, irtica derken İslâm dinini kastediyorsunuz değil mi?". Yerli profesör şöyle dedi: "Tabi onu kastediyorum. Ama bunu açıkça söyleyemem. Yâni, 'İslâm'dan kaçın, İslâm tehlikelidir!' diye yazarsam, benim ne olduğum ortaya çıkar. O zaman da bizi dinleyen olmaz. Onun için İslâm yerine "irtica" diyoruz" Prof. Miyahara yine sordu: "Yâni siz müslüman değilsiniz de, kendinizi öyle gösterip, müslümanlara yön veriyorsunuz, öyle mi?". Yerli profesör, "aynen öyle" dedi ve davem etti: "Bu müslümanlar o kadar saftırlar ki, yarın ben ölünce cenazemi camiye götürüp namazımı bile kırarlar!". Prof. Miyahara, "iyi geceler" deyip odasına çıktı.

Ertesi gün, anketine devam etmek için Üniversiteye gitti. Tesadüf bu yâ, Din fakültesinin önünden geçiyordu. Kapıda bir kalabalık; o da sokuldu. Öğrencilerden birine kapıdaki bu kalabalığın sebebini sordu. Öğrenci şöyle dedi: "Sakal ve başörtüsü muayenesi var. Sakallı veya başörtüsü olanlar içeriye giremez!". Prof. Miyahara sordu: "Peki burası, din fakültesi değil mi?" Öğrenci cevap verdi: "Evet ama talimat öyleymiş, ne yapalım?". Prof. Miyahara sordu: "Bağışlayın efendim, fakültenizde okuyan hristiyan papaz veya rahibe var mı?". Öğrenci. "Hayır yok, gerçi yönetmelik buna aykırı değil, yâni bizde hristiyanlar da okuyabilir. Fakat yok" dedi. Prof. Miyahara, "Şayet olmuş olsalardı, papazların sakalı kesilip, rahibelerin de baş örtüleri açılabilir miydi?" Öğrenci şöyle dedi: "Asla çünkü onların dokunulmazlığı var; bu hüküm müslümanlar için!". Prof. Miyahara sordu: "Peki a'da Hristiyanların nüfusu ne kadar biliyor musun?". Öğrenci, "% 1 civarında, müslümanların da % 90" dedi.

Prof. Miyahara teşekkür edip oradan ayrıldı.

Otele dönen Prof. Miyahara, çayını içtikten sonra, raporunu yazdı. Raporun sonunu şu cümlelerle bağladı:

“... Pakia insanların % 90’ı hâlâ kendilerine müslüman diyorlar. Fakat Kur’an ve Sünnet’teki —bunlar müslümanlığın iki ana kaynağıdır— müslümanlık başka, Pakia’daki müslümanların müslümanlığı başkadır. Müslümanların ekseriyeti dinlerini bilmiyor; onlara dini öğretenler de yeni bir İslâm dini uydurup karmakarışık bir şeyler uyduruyorlar. Halka kendilerini müslüman gösteriyorlar”. Müslüman ıstılahında bunlara münâfık deniliyor. Onların dinlerinin esası olan Kur’an’ın bir ayetini hatırlatalım:

“Allah’ı ve imân edenleri (güyâ) aldatırlar. Halbuki onlar kendilerinden başkasını aldatmazlar da yine farkına varmazlar. Kalblerinde bir maraz vardır onların. Allah da marazlarını artırdı. Yalan söylemekte oldukları için de onlara acıklı bir azab vardır. Kendilerine ‘yeryüzünde fesâd yapmayın’ denildiği zaman, ‘Biz ancak islâh edicileriz’ derler. Gözünü aç, onlar muhakkak ki fesadçıların ta kendileridir. Fakat şuurlarını işletmezler” (Bakara sûresi, 9-12.

Kardeşim Usâme,

Allah'ın selâmı üzerine olsun.

Bu mektubumun eline geçip geçmiyeceğini bilmiyorum. Çünkü seninle görüşmeyeli ve de yazışmayalı on beş seneyi geçti. Bir vesileyle Cezayir'i ve dolayısıyla seni hatırladığımdan, bu satırları yazma ihtiyacını duydum.

Hatırlarsan, rahmetli Malik bin Nebi Hoca'nın "Les oeuvres des orientalistes" (Müsteşriklerin çalışmaları) adlı bir eseri vardı. Bize limon ağaçları içerisindeki evinde bu konudan bahsetmiş, özellikle Gibb'in "Müslümanlarda modern akımlar" isimli kitabından uzun uzadıya söz etmişti.

Bugünlerde, Pakia'da çokça konuşulduğundan, ben de, bizdeki, "Neo-orientaliste"lerden, yâni "yerli müsteşriklerden" yazacağım. Kimbilir, belki sizin Cezayir'de de vardır bu tipler?

Aslında bunlar için "müsteşrik" tabirini kullandığım için belki hatalı davrandım; çünkü bu yeni bilimsel ve çağdaşsal kişiler müslüman(!)dırlar.

Bu değerli hocalar, müslümanların kurtuluşunu, eski ülemâyı, eski kaynakları, hatta Hz. Peygamber (s.a.s)'in Sünnet'ini tenkid etmede buluyorlar. Onlara göre, eski âlimleri bir tarafa bırakırsak, doğrudan doğruya Kur'an'

dan yararlanabileceğiz. Ne var ki bazıları, çok daha ileri giderek Kur'an'ı bile tenkid etme cüretini gösteriyorlar. Fakat henüz müsteşriklerin bile aklına gelmeyen bu müfsid görüşlerini, yazılı olarak ortaya koyamadılar.

Geçenlerde, Kur'an'la ilgili uluslararası bir konferans yapıldı. Pakia'nın en lüks otellerinden birinde yapılan bu konferansa, din fakültesinden, genellikle çağdaş, yâni İslâm'ı ve kaynaklarını tenkid etmekten çekinmeyen hocalar davet edilmişti.

Konferansın günlük programından sonra, yerli ve yabancı hocalar otelin lobisinde oturmuş, dinleniyorlarken; bizim çağdaş hocalar da bir masa işgal etmiş, kendi aralarında konuşuyorlardı. Yanlarından geçince beni de çağırdılar. Çağdaş hocaların mevzuu cennet'ti. Onlara göre, Kur'an'ın tarif ettiği cennet Arap zevkine hitap ettiğinden güzel değildi. Allah'ın vadettiklerinin, kendi zevklerine uygun olması gerekiyormuş. Meselâ, hurilerin bâkire (ebkârâ) olmalarını istemediklerini, bekâretin Araplar için önem taşıdığını, istihzâ ile anlatıyorlardı birbirlerine. Ben ayrılmak isteyince bana:

— Tian Bey, sen bu konuda ne düşünürsün? diye sordular. Ben de,

— Aslında siz gibi çağdaşsal ve de bilimsel din hocaları yanında benim gibi sosyoloji ile uğraşan bir kişinin söz söylemesi abes olur. Yalnız benim bildiğim kadarıyla, Kur'an, hurileri mü'minler için anlatıyor, sizin için değil, dedim.

Daha neler neler söylüyorlar Uşâme'ciğim! Paris'te o müsteşrikleri okuyor, dinliyorduk ya, bizimkiler onları çoktan geçti. Din fakültelerinin son sınıflarında, neredeyse İslâm'la ilgili ders kalmadı.

İleride tekrar yazmak ümidiyle burada kesiyorum; sizde de böyle midir, bana yaz.

Allah'a emânet ol. Allah seni müsteşriklerin ve temsilcilerinin şerrinden muhafaza buyursun.

Kardeşin Tian

Kardeşim Usâme,

Geçen mektubumda, sana Pakia'daki "Yerli müsteş-rikler"den bahsetmiştim. İleride yine onlardan sözedeceğim için, bugünkü mektubumda yaklaşmakta olan Ramazan ayının hazırlıklarından yazacağım.

Bizim Pakia'da bir başka olur ramazanlar.. İnananı, inanmayı, Ramazan yaklaşınca bir faaliyet içerisine girerler. Televizyon, eğlenceler tertiplemek için, memleket-te ne kadar muzır sanatkâr varsa, ne kadar hokkabaz, madrabaz, dinle alay etmesini beceren, dini esasları en usta bir şekilde alaya alan kimseleri bulur, onları ekrana getirir ve "Ramazan = eğlence" senaryosunu, tarihi sarayları büyük paralarla kiralayarak oynar. Televizyonun bu güzel programlarını takdir etmemek mümkün değıldir.

Cezayir'e gelişim, ramazan ayına tesadüf etmediğı için, sizin ramazanların nasıl geçtiğini bilmiyorum. Ama herhalde komşunuz olan Tunus'la aşağı-yukarı aynıdır. Fakat ben size Pakia'daki ramazanları anlatayım.

Bir defâ en önemli husus, ibâdetlerdeki değışiklik yâ da gelişme(!)dir diyebiliriz.

Pakia'da, Ramazanın en önemli ibâdeti Teravihlerdir. Tarihini kesin bilmemekle beraber, belli bir dönem-

den sonra, Pakia'da "Teravih müslümanları" diye bir tür müslüman tipi oluşmuş. Bunlar, farz namazları kılmazlar; fakat iftardan sonra, Teravih namazına, oradan da, kahveye tombala oynamaya giderler. Tıpkı bizde cumadan cumaya namaz kılan "cuma müslümanları", yâ da bayramdan bayrama camiye giden "Bayram müslümanları" olduğu gibi. Sizin memleketin bu kadar çağdaş olduğunu sanmıyorum.

Televizyonun ramazan programı, güzel sesli şık giyimli, son model kırıvatlı, sakalsız hafızların Kur'an okumasıyla başlar. Kur'an okumasını takiben, çağdaş bir din alimi, yâ da çoğunlukla emekli bir asker, doktor, ziraatçı veya tiyatrocü, dini bir sohbet yapar. Biz Pakialıların övünebileceğimiz bir tek özelliğimiz vardır; o da, her meslekten insanımızın dini konularda fetva verecek yetenekte olmalarıdır. Din eğitimi görmüş olanlar ise, bu sıralamada en son sırayı alırlar. Fakat yine de, en güzel sohbetler, meslekten olmaları hasebiyle, din adamlarınındır. Size biraz ters gelebilir amma, bizim din adamlarımız da —tıpkı diğer meslek erbabı gibi— hertürlü konuda uzmandırlar. Ormanların ağaç türlerinden, en son keşfedilmeye çalışılan AIDS aşısına kadar her şeyi bilirler bizim din adamlarımız. Tabii kendileri her şeyi bildikleri için, herkesin de kendileri gibi münevver olmasını isterler. Onun içindir ki sohbetlerinde en çok kullandıkları ayet-i kerime, "hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" ayetidir. Fakat ne hikmetse, "bilin, öğrenin" diye bağırdıkları halde, neyin bilinmesi gerektiğini, bu bilme kavramının Allah'a göre, Resûlullah (s.a.s)'e göre ne ifâde ettiğini bir türlü söylemezler. Meselâ bunların, bir tek defâ, "Allah size ne emrettiyse onu öğrenin, Hz. Peygamber (s.a.s)'i kendinize örnek alabilmeniz için onun davasını, siretini öğrenin, müminin tek rehberi ve nizam kaynağı Kur'andır, onu öğrenin; müslüman kim, kâfir kim ve münâfık kimdir diye

Allah'ın yaptığı insan sınıflamasını öğrenmek için hiç olmazsa Bakara sûresinin ilk iki sahifesini inceleyin, okuyun, öğrenin" dedikleri görülmemiştir.

Dini sohbet memurunun 'birlik-beraberlik' çağrısından sonra dinî (!) musiki başlar. Musikinin neresi dinî, bilemiyorum; fakat, olsa olsa, iftardan sonra müslümanı uyutmak için en yumuşak nağmelerin seçilmiş olmasıdır diyorum kendi kendime. Bazen bu musikiye "tasavvuf musikisi"de diyorlar. Tarikat faaliyetlerinin yasaklandığı Pakia'da papiyon kıravatlı sanatkarların bu seremonisi nasıl değerlendiriliyor, onu da bilmiyorum.

Müzikten sonra, televizyonumuzun ramazan programı tiyatrolarla, hokkabazlıklarla devam eder. Biz çağdaş olmaya namzet bir toplum olduğumuz için televizyonumuzu sadece böyle gerici eylemlere ayırmıyoruz; bu dini programlar arasına çok güzel reklâmlar serpiştiriyoruz. Televizyonumuzun reklâmcılığı gerçekten ödüllendirilmeye lâyık. Meselâ biz, maden yâ da soğan reklamı yaparken, mutlaka madeni çıplak bir kıza kazdırır, soğanı bikinili-lere soyduruyoruz. Bu kadar çağdaşlık tabiidir ki, sizin gibi geri kalmış ülkelerin kârı değil. Sizin bu aşamaya gelebilmeniz için, önce kadınlarınızı örtülerinin içinden çıkarmanız gerekir. Ayrıca, o "üçüncü dünya", yâ da "bağlantısızlar" sözcüklerinden vazgeçip, 'batılı olma' mücadelesine girmeniz lâzımdır ki, irticadan kurtulup, çağdaş olabileseniz. Bugünkü mektubumu da kesmek mecburuyetindeyim. Son olarak şunu da yazayım: Bizim 'streptomisin kadın dernekleri' de ramazanda boş durmuyor, İslâmî örtüyle olan mücadelelerini sürüyorlar. Gelecek mektubumda sana ramazanımızı tanıtmaya devam edeceğim.

Kardeşin Tian

Kardeşim Usâme,

Göndermiş olduğun mektubu aldım. Doğrusu çok şaşırdım. Demek ki sizin Cezayir de bizim Pakia gibi. Doğrusu, Prof. Bin Kadim hakkında soruşturma açılması, hayli düşündürücüdür. Demek ki, kendisine atfedilen tek suç, bulduğu yeni keşfi, sayın rektörün iznini almadan açıklaması. O zaman biz yine de şükredelim. Çünkü bizde keşif yapılmıyor. Siz de yapmayıverin, rahat edin! Üstelik biz, böyle soruşturmalara muhatap olmamak için, düşünce yeteneğimizi kafamazıdan çıkarıp, cüzdanımıza koyduk. En rahatı bu. Katiyyen düşünmiyeceksin; düşünmemeyi sağlamak için, okuyup bilmiyeceksin ki, vicdan denen şey seni konuşturmasın. Başka bir tabirle vicdanı, düşünceyi, aksiyon ve imânı çelik iplerle birbirine bağlayıp, rafa kaldıracaksın ki rahat edesin. Ben de böyle yaptığım için rahattım; fakat geçen gün Kur'an'da bir âyet okuduktan sonra ne yapacağımı bilemiyorum. Çünkü bu âyete göre hareket etsem, çelik iplerle bağlayıp rafa kaldırdığım vicdan, düşünce, aksiyon ve imânı tekrar çözmem gerekecek ki, o zaman Prof. Bin Kadim'in başına gelenler bizim de başımıza gelir.

Her neyse, adı geçen âyeti sana da yazayım da, belki Bin Kadim'i teselli edersin. Allah şöyle buyuruyor:

“Küçük bir menfaat karşılığında, Allah'ın Kur'an'-

la indirdiği ahkâmı gizleyenler (yâni makam ve mevkilerini, paralarını, dünyevi çıkarlarını düşünerek Allah'ın emrettiklerini söylemeyenler, susanlar) (var ya) onlar midelerinde ateşten başka bir şey yemiş olmazlar. Kıyamet günü Allah onlarla konuşmaz, onları temize de çıkarmaz. En elim azab da onlar içindir'' (Bakara sûresi, 174).

Kardeşim Usâme,

Bundan önce yazdığım mektupta, sana Pakia'daki ramazanlardan söz etmiştim. O konuda bir iki şey daha yazarsam, Pakia'da ne güzel ramazanlar kutladığımızı öğrenirsin.

Ramazanın gelişine en çok sevinenler herhalde gazetecilerimizdir. Hiçbir fedâkarlıktan çekinmeyerek, değerli ve süreli; seksi ve irticâî gazetelerinin bir sahifesini ramazana ayırırlar. Gayet renkli ve de çekici; dini olduğu kadar, dinsiz olan gazetelerinde, özellikle sex ile dini bağdaştırmaya, aynı sahifelerde komşu yapmaya, onları birbirlerinden ürkemeycek düzende vermeye itinâ gösterirler.

Sebeb-i varlıkları, zaman zaman irticâyı hortlatmakta olan bu süper tirajlı gazeteler, ramazan gelmeden önce, aylarca düzenleyecekleri din sahifesinin fizibilitesini yaparlar. Onların bu konuda en yakın yardımcıları olan çağdaşsal ve bilimsel din adamları, tefsirden hadis'e; İslâm tarihinden, tasavvufa kadar bütün İslâmî bilgileri ihtiva edecek bir sahife hazırlamaya cehd u azm ederler.

Bu gazetelerdeki ramazan sahifesinin ana amacı, Pakia'da hoş görüyü (yâni dinsizliğe ve dinsizlere saygıyı) yerleştirmek, bunu sağlamak için de, müslümanlara gazetelerini satarak onları sömürmektir. Tabii olarak, müslüman böyle gazeteyi alır mı? diyeceksin. Fakat bu meseleyi anlamaman, hep sizin çağdaş olamamanızdan kaynaklanıyor. Ah! Bir gelsen de bizim camilerde kılınan namazları görsen. Müslümanlar, bu gibi gazeteleri aldıkları

için namazı mı terk edecekler? Hayır! O gazeteyi ceketinin sağ cebine koyacak (sağcı olduğu için) ve böyle namaza gidecek. Safta namaz kılan gencin gözü, önündekinin cebindeki gazetenin teşhir ettiği güzellik kraliçesinin üstsüz ve de ... fotoğrafına ilişkin, nasıl bir namaz kıldığını tasavvur et! Fakat müslüman, o üstsüz ve de... olan fotoğraflar için almıyor gazeteyi; ona iftira etmiyeyim. Müslümanımız, bu üstsüz ve ... olan fotoğrafların yanına basılmış olan Kur'an meâlî ve kupon için alıyor bu gazeteleri.

Ne derece doğrudur, bilmiyorum. Geçenlerde bir müslüman diğer bir müslümana, "bu gazetelere para vererek Allah'a, dine, müslümanlara küfredenlere yardım etmeyin! Bakın müslümanlara gerici, mürteci diyorlar" dediği için, bu gazeteleri savunan çağdaş müslüman, kendisini uyararı hem dövmeye kalkışmış hem de şikâyet etmiş.

Pakia ramazanlarının en belirgin özelliklerinden birisi de çok sayıda hatim indirilmesidir. Cezayir'de de var mı, bilmiyorum. Burada ramazan oldu mu, herkes bir Kur'an okuma, hatim indirme yarışına girer. Kim çok okursa, çok sevap alacağını sanır. Yarın bu Kur'an'ın Kıyamet'te, "beni niçin anlamadınız, beni niçin hayatınıza tatbik etmediniz?" diye müslümanların, ve özellikle onu okuyup öğrenmek istemeyenlerin hasmı olacağını hiç, ama hiç düşünmezler.

Kardeşim Usâme, biz Pakialılar, Peygamber'in ve ilk dört halifesinin devlet yönetimlerine uyguladıkları Kur'an'ı, kızlarımızın çeyizlerinin ilk maddesi ve bir şairimizin dediği gibi mezarlıklarda okunmaya mahkûm ettik. İşte bu mahkûmu, ramazanlarda, anlamamak kayd u şartıyla okur dururuz.

Tekrar yazmak üzere Allah'a emânet ol kardeşim.

Kardeşin Tian

Kardeşim Nûrzâde,

Bengladeş'ten gönderdiğin mektubu aldım. Allah razı olsun. Cezayir'e yaptığın seyahati de Usâme bana yazmıştı.

Mektubunda belirttiğin gibi, üzülmemek mümkün olmadığı halde, yine de, dinin emri gereğince sabrederek, emr-i bi'l-ma'rûf yapmaya devam etmemiz gerekir. Zannetme ki sizdeki müslüman tipleri başka yerde yok; aksine tarih boyunca, o gibi asalak ve çağdaşsal tipler olmuş ve insanları sömürmüşlerdir.

Bu mektubumda, sana Pakia'daki yanlış müslümanlardan söz edeyim ki, felaket yağmurlarının sadece sizin ülkenize yağmadığını göresin.

Belli bir dönemden sonra, ülkemizde öyle tip müslümanlar yetişti ki, bunları çeşit veya tür kelimeleriyle ifade etmek mümkün değil.

Bir defa, azınlıklar ve kendilerini kafir diye ilan edenler hariç herkes kendisini müslüman olarak tanıtıyor kamuya.

Meselâ, kazara yolunuzun düştüğü bir meyhanede kafa çeken insanlara rastlarsın ki şöyle konuşurlar:

— Azizim, bu zamanda da Tanrısızlık diye bir şey olur mu? Bizim eski sosyalist havarileri biraz dozu kaçırıyorlar mı? İnsan dinsiz olur mu? Ben şahsen, müslü-

manım. Amma velâkin şarabımı da içerim, tavladığım kızlarla otele de giderim. Bak, yine bizimkilerin kullandığı bir tabir vardır **çağdaş insan**. İşte ben onlardanım. Ne bilirim yani, çocukların sünnetine de on milyon harcadım, en nefis şarapları içirdim millete. Ne de olsa müslümanınız. Faizle işlettiğim bankam, güzel kızları teşhir ettiğim gazinom ve randevu evi olarak kullandığım otelim var diye dinsiz mi oldum yâni!... Gözüm kör olsun ki, şeker bayramının namazına bile gitmediysem... Müslümanınız dedim yâ, namazdan hemen sonra eve gittim, dostlarla bayramlaştık. Ramazan gecelerinde beraber kafa çektiğimiz ahbablara, en nefis 'Bayram likörü' ikram ettim. Eh ne yaparsın, dinin ve inancın için o kadar masrafa katlanacan tabii. Arkadaşı müdâhele etti:

— Bu ne biçim müslümanlık be? Bizimle her türlü haltı karıştırırsın, sonra da müslümanım dersin. Sahi be, böyle de müslümanlık olur mu? Yâni dinin "yapma" dediği her şeyi yapacaksın, "yap" dediğini de terk edeceksin; üstelik müslümanlara küfreden bir gazete çıkaracaksın, bu gazetede, bir irtica kampanyası başlatacağısın, ve de müslüman olacaksın. Yesinler böyle müslümanlığı. Ben sana bir şey diyeyim mi; Ebû Cehil de yaşasaydı, senin gibi müslüman olurdu. Senin yaptıklarını, Peygamber ona müsaade etseydi, yâni senin yaptığın gibi bazen şuna-buna, senede bir de Allah'a kulluk yapılmasına müsaade etseydi, o da müslüman olurdu. Biz de senin gibi birşeyler biliyoruz. İçiyorsak da boş değiliz. Peygamber ona diyordu ki: Sen yalnız Allah'a kul olacaksın, put heykellerine değil! Anladın mı aslanım. Öyle kolay olsa herkes müslüman olur. Şimdi sarhoş ağızımla bana âyet okutma. Arkadaşı sordu:

— Yâni ben müslüman değil miyim?

— Orasını Mevlâ bilir. ne var ki senin yaşantının, Ebû Cehil'inkinden farkı yok. Allah'tan başka bir çok

kimseye ve de bir çok şeye —menfaat icabı— kul oluyorsun. Faiz bankalarıyla müslümanları sömürüyorsun, şarap ve bira fabrikalarını tekeline alıp çalıştırıyorsun, halkı daha çok sömürebilmek için, onların da tanrılaştırdıkları futbol kulüplerini satın alıp işletiyorsun, hayat kadınları en güzel barınağı senin otelinde buluyor. Daha sayayım mı? Hiç olmazsa eline geçirdiğin tesbihle kadehini kaldırma! Biz müslümanız öyle mi?..

— Yok yok sayma! dedi beriki.

İşte böyle, Nûrzade, o anlattıkların sadece sizde ceyran etmiyor. Bu sana anlattığım; binlercesinin içinden yalnızca bir tanesi... Öyle tip müslümanımız var ki bunları sana yazmaya kalkışsam ne senin okumaya tahammülün kalır, ne de benim yazmaya.

Moritanya'dan İsmail'in yazdığına göre, Batı'nın kışkırtmasıyla senelerdir birbiriyle savaşıyor Fas askerleri ile Polisaryo askerleri arasında Batılı misyonerler ve ajanlar karışmış. Mamafih Fas Kralı Hasan'ın batılılaşma ve çağdaşlaşma çabaları iyi netice vermeye başladı: Gazetelerde çıkan son haberlere göre, radikal müslümanlardan yüz kadarı tutuklandı. Fakat Batı'nın bunca yardımlarına rağmen Endonezya üniversitelerinden başörtülü kızlar henüz temizlenemedi. Garip değil mi? Hatta denildiğine göre bir iki dekan yaptıklarının mantıksızlığı neticesi ortaya çıkan stresten çıldırmış ve yoğun bakıma alınmışlar. Zavallı atom fiziği profesörü, moleküllerden, nötronlardan uzaklaşıp, bez parçalarıyla uğraşmaya başlayınca dayanamadı.

Onun için sabırlı ol Nûrzâde'm. Biz çalışırsak her şey düzelir.

Allah'a emânet ol kardeşim.

Kardeşin Tian

Kardeşim Haydara,

Abican'dan gönderdiğin mektubu aldım.

Öyle anlaşılıyor ki, halkı müslüman olan bütün ülkelerde, aşağı yukarı aynı hadiseler dönüyor: İslâm, günden güne bir kavram kargaşasına boğularak, öz kişiliğinden ve benliğinden uzaklaştırılıyor. Durum o hâle geldi ki, herkesin, —yeni ortaya çıkıp dinsizliklerini ilân eden kafirler hariç— kendisini müslüman kabul ettiği Pakia'da, kimin gerçekten müslüman olduğunu, kimin olmadığını karıştırmaya başladık.

Meselâ, bizim Din İşleri Genel Müdürlüğü, kendilerini kâfir ilân edenlerin bir listesini çıkararak, hiç olmasa bunlar ölünce, birilerinin eli bunlara değerek necis olmasın ve de, kâfir üzerine Kur'an okunmaması için bir faaliyet göstermiyor, bu gibilerin namazları kıldırılıyor. Bazen de, "Efendim, bu herif kişi ölmeden kâfir olduğunu ilan etmişti, bunun namazını kıldarmam" diyen imamlar ortaya çıksa bile, bu hareketinden dolayı hakkında soruşturma açılıyor ve "bu müslümanın (!) namazını kıldırmadığın için anarşiye, irticaya, gericiliğe sebep oldun deyu, hapse bile atılabiliyor.

Kaldı ki bu herif kişiler, ölmeden önce, "müslümanlara saldırı" emirlerini verebilmekte ve de ikide-bir müs-

lûmanları “makamlara” ihbar ederek, mahkemelerde sür nmelerine sebep olmaktadırlar.

Bütün bu muzır eylem dolu hayatlarına rağmen, yukarıda dediğim gibi, öldüklerinde  ivilî Camii’nde namazları kılanarak, Zincirsiz Kuyu Mezarlığına “İslâmî törenlerle”(!) defnedilmektedirler.

Umarım ki, sizin Fildişi Sahilinde böyle muzır  l ler ve de bunları yıkayıp kefenledikten sonra namazını kıldararak müslümanlara, “ey cemaat merhum kişi hakkında ne düşünür s n z? diye soran muzırlıkla g revl  im amlar ve im amın bu sorusuna “Allah ondan razı olsun” diyen saf ve saf olduğu kadar da basiretsiz cemaatler yoktur.

M mafih, Paris’teyken anlatmıştın. Sizde böyle bir kâfir  ld m , müslümanlar onunla ilgilenmez. Bazen evinde şişer, kokar, sonra ailesi onu ya bir köpek çukuruna gömer, ya da septik  ukuruna...

İşin üzücü tarafı nedir, biliyor musun Haydara; bu muzır  l ler, ölmeden önce muzır ve h nızır mahl klar iken k firliklerini ilân etmelerine rağmen, bazı müslümanların, “efendim bilemeyiz, belki son nefeslerinde şehâdet getirdiler biz her ihtim le karşı kılalım namazlarını!” demeleridir. Bizi kahreden bu müslüman tipler, m ’minlerden birinin başına da bir bel  geldi mi, “efendim, haddini bilseydi. Müslümanlık sabır ister. Ses  ıkarmamayı alıştıramadık bu “yeşil komünistlere”! Onlara mı kaldı, “bu muzır  l  sağlığında k firdi, namazı kılınmaz” demek”, diye söylenmeye başlarlar.

Bu “sağcı” müslümanlara bir türlü  ğretemedik ki Allah, değil sadece kafirin, m n fıkın dahi namazının kılınmayacağını. şöylece emrediyor:

“Onlardan  len hiçbir kimsenin namazını kılma. (Defn veya ziyaret için) kabrinin başında da durma. Çünkü onlar Allah’ı ve Res l ’n  inkâr ile kâfir oldular, onlar

fâsık olarak öldüler.” (Tebve suresi, 84).

Bizim Pakialıların çoğu Kur’an okurlar. Fakat mânâsını ne bilirler ne de araştırırlar. Onun için bu âyeti duymamış ve de öğrenmemiş olabilirler. Fakat vaizlerin bangır bangır bağırdıkları şu hadisi de mi duymadılar?:

“Müslüman; müslümanların elinden ve dilinden emin oldukları kimsedir.”

O halde eliyle, yâni eylem olarak —bu eylem ne şekilde olursa olsun—, ve diliyle —dilini de ne şekilde kullanırsa kullansın—. İster milleti meydanlara toplayıp nutuklar atarak müslümanları korkuya ve sinmeye boğsun; isterse müslümanları emniyetsizliğe sevkedecek makaleler yazsın; bu kişiler, yukarıdaki hadis, hükmünce müslüman değildirler.

İşte Haydara, Pakia’daki muzırlar böyle. Herifler hayatları boyunca müslümanlara küfrediyor; öldüklerinde ise müslümanlar lâşelerini yıkayıp, tabutlarını taşıyorlar. Arapların dediği gibi, “acâibu’l-garâib” olan bir hadise. Pakia’dan bu kadar!...

Gazetelerin yazdığına göre, Fransız hükümetinin Fransızlar için başlattıkları “doğum teşviki” ve Fildişi Sahili için yapılan “doğum kontrolü” kampanyaları devam etmektedir. Bu konudaki haberlerini bekler, Allah’a emânet ederim.

Kardeşin Tian

Kardeşim Yahya,

Sana mektup yazmayalı epey bir zaman oldu. Fakat bundaki kusurun tamamı bana ait değil.

Garibine gidecek amma, sizin Yemen’de olduğu gibi; bizim Pakia’da da PTT teşkilâtları pek iyi çalışmıyor. Özellikle biz müslümanlar henüz alaşamadık bu gibi iletişim vasıtalarını çalıştırmaya. İşte, bu bir aya yakın bir zamandır, mektuplarımın sana ulaşmamasının sebebi budur. Daha önce sana yazdığım gibi, Pakia’daki bir kaç arkadaşımız, toplanarak, müslümanlar arasındaki iletişimi sağlamak, İslâm dünyasından haberler vermek, müslümanların İslâm adına sömürülmesine mani olmak vs. vs. için bir PTT teşkilatı kurdular. Bu teşkilata İtalyancada “gazete” diyorlar bildiğin gibi. Biz Pakialılar da bu kelimayı kullanıyoruz. Batılılaşma sevdâsına düşmeden önce ceride deniyordu Pakia’da sonra da gazete oldu.

Gazetenin her türlüşü vardır bizde: müslümanı, gâvuru, sağcısı, solcusu, namuslusu, eşcinselcisi. Fakat en fazla olanı, münâfık olanlarıdır. Şimdi ramazandayız ya, durmadan gazetelerinin birinci sahifesinde din düşmanlığı, üçüncü sahifede de din sömürüşü yapıyorlar. İşte bütün bunlara karşı müslümanları uyarmak, onların din düşmanları tarafından sömürülmelerine mani olmak için gazete olarak çıktılar kardeşlerimiz. Hepsisi de samimidirler,

ve öyle oldukları için de güzel hizmet verebilme yarışına çıktılar. Ne var ki bu yarışta bir şeyler oldu. Biz okuyucular anlıyamadık. Biz de bir yarış hatası yapmayalım için, mektuplara ara verdik. Fakat okuyucular “Allah indinde mesulsun” deyu bizi yazmaya zorluyorlar. Çaremiiz ne?

Nasreddin Hoca’nın dediğı gibi; “Hepiniz haklısınız” diyor, sırf okuyucuların haklarını ödemek için; şu anda birbirlerine dargın gibi gözüken kardeşlerimizi, tekrar kucaklaşıyor ümüdiyle ve onların tekrar aynı dava uğruna hizmet yarışına katılmalarını —bazen böyle ufak-tefek aksamalar olsa bile— Allah’tan temenni ederek mektuplarımızı yayınlamaya devam edeceğiz inşaallah.

Bu kısa özür beyânından sonra, mektubuma başlıyorum.

Geçenlerde elime “Ahbâru’l-Yemen” adında bir gazete geçti. Ne kadar bizimkilere benziyor. Sanki Pakia’da çıkan Zürriyet gazetesini Arapça’ya tercüme etmişler. Hele şu başlık, bizim irtica havvarileri olan **handikap-mantal**’lerin ürettikleri yalanizmo-gâvurizm haberlerine ne kadar da benziyor:

“Mürteciler, çağdaşsal ve kot pantolonsal bir gencimizi ‘oruç tutmuyor’ deyu **şehid**ettiler”. bu haberi okuduktan bir hafta sonra Hemiduddin, San’a’dan yazdığı mektubunda, bu haberin tamamen uydurma olduğunu, fikren gâvurluk yapmakta aciz olan din düşmanlarının böyle bir oyunu sergilediklerini anlattı. Bunu bir irtica bahanesi yapıp eyleme geçeceklermiş. Ne kadar da bizimkilere benziyor, sizin kafirler. Resûlullah (s.a.s) buyurmamış mıdır ki: Küfrün hepsi bir millettir. İster Yemen’de, ister Pakia’da olsun.

Kafirliklerine bir şey dediğimiz yok da; bari bizim ıstılahları kullanmasalar! Dini inkar ediyorlar; ve de öldürüldüklerinde, dini bir ıstılah olan “şehidoldu” sözcüğünü kullanmakta tereddüd etmiyorlar. Baksana, sizin Ye-

menli kâfir de, bizimkiler gibi kullanmaktan çekinmiyor İslâmî ıstılahları. Mamefih bu bir haysiyet meselesi. Meselâ hiçbir müslüman, gâvurlara ait olan “geberme” fiilini veya ıstılahını, diğer bir müslüman için kullanmaz. Çünkü o tabir kâfirlere aittir; onu almaya hakkımız yoktur. Onun için din düşmanı kâfirlerden birinin canı çıktı mı, “geberdi” deriz, “öldü” demeyiz. İstılahlar karmaşası, ya da anarşisi olmasın için. Fakat gel gör ki irticacı yobazlar her şeyimizi çaldıkları gibi, ıstılahlarımızı da — sırf menfaatları doğrultusunda istismar etmek için— çalıyorlar.

Yahya Kardeş, geçenlerde, bizim Pakia’da başörttü-
süyle mücadelede nam salmış birisinin canı çıktı. Sonra-
dan duyuyorum ki onun için mevlit okunacakmış. Sahi
sizde de var mı bu mevlüt okutma âdeti? Fakat yanlış
anlama! Din düşmanlarına öldükten sonra mevlit okut-
ma demek istiyorum. Her neyse bana bu konuda bilgi
yazarsın. Belki merak edersin diye yazıyorum. Din düş-
manları mevlüt okumayı bilmedikleri için mevlütlerini de
maa’lesefişşedid müslümanlar okuyor. Ne için, ne karşı-
lığında, ne maksatla? ‘Orasını ne sen sor ne ben diyeyim’

Bizim Pakia öyle enteresandır ki, bu din düşmanı ye-
rine bir müslüman ölse; ve meselâ onun ölümünden son-
ra yaptığı hizmetleri dile getirecek bir konferans tertip edil-
se; iştirak etmek isteyen müslümanların dünyalık âmirle-
ri kendi memurlarına “sakın bu konferansa katılmayın,
bu bir irtica toplantısıdır, rejimimiz tehlikeye girebilir, hem
ne mecburiyetiniz var? Sonra zor kullanırım ha! Yetkile-
rimi kullanarak senin meşru tatillerini bile kaldırırım!”
yollu tehditlerde bulunarak, ölen kardeşlerini yadetme
konferansına katılmaya mani olurlar. Bu kadar da olur
mu, diye şaşıracaksın? Hiç şaşma aynen vakidir. Bilâhere
bu konuda daha uzun yazmak üzere Allah’a emânet ol.

Kardeşin Tian

Kardeşim Dialo Ahmed,

Mısır dönüşü mektubunu aldım. Allah razı olsun. Bilhassa Mali devleti hakkında yazdıkların bizim için çok yararlı oldu. Çünkü bizim Pakia'da Zenci Afrika'sı hakkında hemen hemen hiçbir şey bilinmez. Çalıntı bir iki makeleden başka sizin oralara İslâm'ın nasıl geldiği hakkında, buralarda hiçbir ciddi araştırma yapılmamış.

Mali'nin kitle hâlinde İslâm'a girişi hakikaten enteresan! Çünkü Batı dünyasının, onca imkân ve desiselerine rağmen Zenci Afrika'yı çok az hıristiyanlaştırabilmiş oluşu; buna mukabil bir tek tarikat şeyhi, yâ da müridinin tebliği ile binlerce kabilenin müslüman oluşu, İslâm'ın gerçekliliğinden başka hiçbir sebeple izah edilemez.

Senin anlattığına benzer bir bilgiyi, Paris Bibliothèque Natilonale' de gördüğüm bir kitapta okumuştum. Mali'ye İslâm'ın girişini şöyle anlatıyordu:

“Kuraklık her tarafı sarmıştı. Put heykellerine ve büyüçülere verilen kurbanlar, bir türlü yağmuru celbetmiyordu. Sadece insanlar değil, hayvanlar bile ölüyordu kuraklıktan. Derken, İslâm'ı tebliğ etmek için seyhate çıkmış olan bir şeyh, Mali'ye geldi. Adı Ömer'di. Mali Kralı'na İslâm'ı tebliğ ettikten sonra, müslüman olan Kral, şeyh'e memleketlerinin kuraklılığından, yağmur yağma-

masından ötürü meydana gelen kılıktan bahsetti. Şeyh Ömer, Kral'ı ve halkını alarak bir tepeye çıktı. Orada yaptığı duaya, kendisinin ve maiyetinin hep beraber "amin" demeleri için Kral'a talimatta bulundu. Bütün gece bu şekilde dua ettiler. Gün ağırınca da yağmur yağmaya başladı. Bunun üzerine Kral Baramendana, bütün put heykellerini kırarak, Bu heykellerle ayin yapan din adamlarını ülkesinden kovdu ve sihir hakimiyetine son verdi. Bu şekilde müslüman olan Kral Baramendana, o sene Hacc'a gitti ve bu şekilde İslâm Mali'ye girdi...".

Mali'ye bu vasıtaıyla giren İslâm, kısa zamanda Devlet dini oldu ve Devlet İslâm'la yönetilmeye başlandı. Bilhassa Kral Mansa zamanında İslâm, civar kabilelere hızla yayıldı ki, onun en büyük yardımcıları, zenci, yâ da beyaz tarikat şeyhleriydi.

Kardeşim Dialo, bu meseleyi fazla uzatmıyayım. Yalnız J.C. Froelich'in yazmış olduğu "Les Musulmans d'Afrique Noire" adlı kitabını hararetle tavsiye ederim. Keşke bir hayırsever Pakialı çıksa da bu güzel kitabı Pakiaca'ya çevirse!

Her ne kadar Mali'nin tarihini incelemekte yarar varsa da, kanaatimce, böylesi bir incelemede özellikle Batı emperyalizmin oralarda oynadığı oyunları, yaptığı tahribatı araştırmak gerekir.

Sizin oralara İslâm nasıl şeyhler vasıtasıyla girdiyse; Fransız emperyalizminin acımasız askerleri de birkaç basiretsiz şeyh vasıtasıyla oralara girebilmiştir. İşte size düşen; Fransızların o şeyhleri nasıl kandırdıklarını araştırmak, halkınızın altında ezildiği fransız kültüründen kurtularak kendi öz benliğine varmasını sağlama yolunda mücadele vermektir. Gerçi bu süfli kültürü sizden önce biz benimsedik ve iki asırdır onun acılarını çekiyoruz. Sen ve benim, o kültürün merkezi olan Paris'te doktora yapma zorunda bırakılışımız da, dünyaya âdeta yeni bir din

gibi sunulan fransız ihtilâlinin, bizimkiler ve de sizinkiler üzerinde sultasını kurmuş olan zihniyetten ileri geliyor.

Çok şükür ki, bizim Pakia'da yavaş yavaş yıkılıyor bu yalancı kültür hegemonyası. İslâm'ın on dört asır önce kanunlaştırdığı uhuvvet (kardeşlik) prensibinden habersiz olarak Batı'ya gönderdiklerimiz, fransız devriminin "fratérnité"si ile karşılaşınca, bir gezegen keşfetmiş edâsına bürünerek, bunu müslümanlara empoze etmeye başladılar. Üstelik, bu yeni kardeşlik (fratérnité) teranesiyle, ermeniye, yahudiye, ruma da kardeş demeye başladılar bu garphılaşmış müslümanlar (!). İşte bu gün dahi halkı müslüman olan ülkelerde görmüş olduğumuz irticasal ve çağdaşsal din düşmanı örgütler, —yöneticisiyle, militanıyla— hep gayr-ı müslime kardeş diyen ve onlara karşı içinde kanserleşmiş olan aşağılık kompleksinden hiçbir zaman kurtulamıyacak zümredir ki bunların ataları, fretérnité'yi uhuvvet'e tercih edenlerdir.

Sizin için durum daha da acıdır Dialo. Çünkü sizin dilinizi de değiştirdiler. Dilinizi fransızca yaptıktan sonra da, sadece fransızca yazılmış eserlerden size İslâm'ı öğreterek, dininizi de değiştirdiler. Onun içindir ki, cehd ve azmine hayranım senin!

Şayet bir gün gelir de, Mali'yi ahtapot kolları gibi sarmış olan Fransız kültürünü yıkabilirsen, hiç şüphelen olmasın ki, onun yerini alacak olan, uğruna fedâ olduğun İslâm olacaktır. Ne var ki, çok çekeceksin bu yolda. Yorulmadan yokuş bitmez! Düşmanın zulmü, senin mücâdele kaynağın olsun. Onun her darbesine karşılık, içinde bir devlet oluşsun! Allah yardımcın olsun.

Allah'ın selâm ve rahmeti, inâyet ve bereketi seninle olsun benim nur yüzlü zenci kardeşim!

Kardeşin Tian

Kardeşim Ma'rûf,

Gönderdiğin mektubu aldım. Mektubunun sevincini mi, içindekilerin verdiği üzüntüyü mü ifâde edeyim, bilmiyorum.

Aslında Bahreyn'de olan hadiseler, başka yerden farklı değil. Nedir müslümanların, müslümanlardan (!) çektiği, anlayamıyorum. Emin ol ki, çıldırmamak için sık sık Allah'a dua ediyorum. Müslümanlara bu zulmü revâ görenler, müslüman olmadıklarını mertçe söyleme cesaretini gösterse, sular daha çok durulacak. Ne var ki, işin ucunda uyanmama uykusuna yatmış olan müslümanları sömürme vakıası var! Bunu bildiklerinden, İslâm adına müslümanlara zulmediyorlar.

Abdulkarim ve Süleyman'ın Bahreyn hapishanesinde öldükleri ve arkadaşlarının da müebbed hapse mahkûm olduklarını teessürle öğrendim. Demek, sizde de var bir 361 nolu kanun (made in BATI). Suçlarının da İslâmi bir dergi çıkarmak oluşu daha da düşündürücü. Ne yazdılar ki o dergide. Doğrusu, insan başka yerlerde olup bitene muttali olunca, şükrediyor hâline. Meselâ bizim Pakia'da, her türlü dini faaliyet serbest; herkes dilediğini yapabilir (yalnız, dinin muamelât ve ukubâtından, siyâsetten, tek Hâkim gücün Allah olduğundan, O'nun ka-

nunlarına bağlanmak gerektiğinden, örtünmeden, Kur'an ve Sünnet doğrultusunda emr-i bi'l-ma'ruf'tan, nehiy 'anil-munkerden, müslümanların sömürüldüğünden, ulu'l-emr âyetinin "minkum" kelimesinden, "minkum"un kim olduğundan bahsetmemek kaydıyla). Bu meselelere dokunmadığın müddetçe her türlü ibâdet serbest. Parantez içindeki fiillerden birisi de işlenirse, bir yıldan yirmi yıla kadar hapis cezası var sadece. Sizde olduğu gibi, ölüm cezası henüz yok. Fakat müebbed hapis cezasının düşünüldüğünü de duyuyuruz. Hayırlısı Allah'tan.

Ma'rûf kardeş, fazla üzölmeye deymez bu dünya. Şükür ki hapisten sağ çıktın. Şu âyet-i kerimeyi sık sık hatırlar, okursan; karamsar olmaz. Mücedelene devam edersin: "Zâlimlerin yaptıklarından Allah'ı gâfil sanma sakın. O bunları ancak öyle bir gün için geciktiriyor ki o (gün) gözler (şaşkınlıkla) belerip kalacaktır" (İbrahim sûresi, 42). Ve tabi her mü'minin bayrak âyeti:

"Zulmedenler, ne denli bir inkılabla yıkılacaklarını göreceklerdir".

Biliyorsun ki Resûlullah (s.a.s) de zulmun asla devam edemiyeceğini bize müjdeliyor. Bu müjde biraz gecikiyorsa, Allah'ın bizi imtihan edişine, ve de ihlasımızın yetersiz oluşuna yoralım bunu. Birlik olun, tefrikaya düşmeyin. Hatırlarsın, Paris'te takva örneği bir hocamız şöyle buyurmuştu: En kötü müslüman kardeşimiz, kâfirden daha yakındır bize!..

Kardeşim,

Bana bazı kitaplar gönderdiğini yazıyorsun; maalesef hâlâ alamadım. Üstelik altı ay olduğunu yazıyorsun. 'Keşke kitapları uçakla değil de füze ile gönderseydin' diyeceğim amma, netice değişmez! Gizli ellerin, İslâmî neşriyât üzerindeki hassasiyetini biliyorsun herhalde. Yoksa Bahreyn'de yok mu böyle uygulamalar, yâni mahkûm kitaplar!

Pakia'da, irticai haberler ve müslümanlar iftiralalar üretme bakanlığı faaliyetlerine devam ediyor. Toprakları bol olsun, Vaşington ve Çorçil'in çocukları, bu bakanlığın her türlü ihtiyaçlarını temin ediyor. Ne gariptir ki, dünya efkârında birbirlerine düşman gibi görünen Batı ve Komünist bloklar, söz konusu faaliyetlerin devamını sağlamak için bir araya geliyor, yerli temsilcilerini teşvik u tergib, hem de onları dolar'en, sterlin'en ve de ruble'en destekliyorlar. Tek istedikleri, İslâm'ın payidar olmaması. Yoksa dünyayı değil, fezayı bile işgal altına almış olan ABD ve Rusya gibi süper kan emici emperyalist devletler, neden müslüman kadının baş örtüsü ile ilgileniyorlar; bunu kendilerine mesele kabul ediyorlar?

Geçenlerde, bu başörtüsü meselesi, garip bir şekilde halledildi: Her idareci, istediği gibi hareket edecek; irade ederse, kızların başını açacak, irade buyurmazsa, serbest bırakacak. Tıpkı Marko Paşa'nın kararına benziyor.

Biliyorsun, Osmanlı sultanlarından Abdulaziz'in ölümü hâlâ anlaşılammıştır; katil mi, intihar mı? Mesele şöyle cereyan eder:

Bir gün Sultan Abdulaziz, Beylerbeyi Sarayında ölmüş olarak bulunur. Hiç bir hastalığı olmayan Sultan'ın yanında bir makas ve bileklerinden akmış kandan başka bir şey yok. Anlaşılan, Sultan'ın bilekleri o makasla kesilmiş. Bunu araştırmak ve de tıbbi raporunu yazmak üzere, o zamanlar Osmanlı Tıp Fakültesi dekanı (Ermeni) Marko Paşa başkanlığında elçilik doktorları toplanır. O zaman usul öyleymiş. Marko Paşa, ölüm sebebini aydınlatan şu tarihi raporu yazar: "Bu makasla bu yara açılabilir!" İmza: Marko Paşa ve diğer doktorlar. Herkes istediği gibi anlasın.

Şu Tunus da ne kadar geri bu konularda. dün gazetelerde okudum; daha yeni yeni başörtüsünü yasaklamaya başlamış! Hiç insan bu kadar geriden seyrediyor mu? Müs-

lûman kadınlarının, başörtüsü yerine Fransız bereleri takmaları gerektiği konusunda fetva veren çağdaş müfti Burgiba'nın bir bere fabrikası açmak için fransız firmalarıyla görüşmeler başlattığı rivayet ediliyor; hep bizi arkadan takip ettiğine göre, yakında şapka fabrikası dahi açabilir? Müslümanları, böyle bez parçalarıyla uğraştırmak, onları esas meselelerinden uzaklaştırmak için ne de güzel bulmuşlar emirberlerini?

Bütün bunlara müslümanların seyirci kalmaları ne tuhaf değil mi? Bir zamanlar, sirklerde gösterilen koca koca yılanların, o kocamanlıklarına rağmen neden sirk hokkabazının elinde hamur gibi yıkıldıklarını, keskin dişlerinin neden üzerlerine düşen fonksiyonu icra etmediklerini düşünür dururdum; taki meselenin iç yüzünü öğreniciye kadar. Meğer bu koca canavarlara her gün belli miktarlarda afyon içiriliyormuş? Canavarın uyuşukluğu da ondan ileri geliyormuş! İşte günümüz müslümanı da, sirk hokkabazının elindeki canavar gibi, Batı afyonu ile uyuşturulmuş, hergün afyonun dozu biraz daha artırılmaktadır. Televizyonun fuhuş filimleri, bayilerin milyarlaraya varan ciro ile çevirdikleri İslâm düşmanı basın ve neşriyat, Batı'dan esinlenen sinema ve tiyatrolar; ve en korkuncu, hakikatları söylemekten çekinen hocaların ürettikleri sahte ilimler. Bunlar sadece bir kaçı!..

Ma'rûf kardeş, mektubum biraz uzadı. İlerde tekrar yazmak üzere Allah'a emânet ederim.

Kardeşin Tian

Kardeşim Tian,

Mektubuma nasıl başlayacağımı bilemiyorum. İnan, İslami bir dergi çıkardıklarından dolayı 361 nolu Made in BATI kanununa dayalı olarak Bahreyn Hapishanesi'ne kapatılan ve orada ölen Abdulkarim ile Süleyman'ın ölümleri beni ne kadar keder ve üzüntüye boğduysa bu mektubun da beni o kadar huzur ve saadete gark eyledi. Hele Pakia'da olup bitenlerden bahsetmen beni ne kadar mesrur etti bilemezsin. Mesela mektubunuzda diyorsunuz ki, "Bizim Pakia'da her türlü dini faaliyet serbest; herkes dilediğini yapabilir. Yalnız dinin muamalat ve ukubâtından, siyasetten, tek hakim gücün Allah olduğundan vs. bahsetmemek şartıyla."

Doğrusu buna inanmak pek kabil olmasa da ben inanıyorum. Zira bizim Bahreyn gibi bir ülkede bile artık az da olsa müslümanlara bir takım haklar tanınmıştır. Hatta geçen yevmü'l-Cumua'da payitahtımızın Kocaman Tümsek Camii'nde imam efendi hutbesinde, hiç korkmadan, caddede bulduğumuz bir taşı ya da kırık rakı şişelerini kaldırmanın müstehap olduğunu, vergilerimizi zamanında vermemiz gerektiğini, bir vatandaşımızın hayatını kurtarmamız için Kızılây'a kan bağışlamamızı, bunun İs-

lâm'da önemli yeri olduğunu bile söyledi. Ama bütün bu gelişmelere rağmen yine bir takım anlayamadığım konular yok değil. Hele o yevmu'l Cumua'da Kocaman tümsek Camii'den dönerken başıma gelen vakanın sebebini bir türlü çözemiyorum. İmâm efendinin okuduğu hutbenin tahte te'sir-i derununda kalmış olmam gerekir ki yolda karşılaştığım büyük bir taş kimseye zarar vermesin diye yolun kenarına attım. Bir de ne göreyim başıma kırık bir rakı şişesi inmesin mi?!.. Meğer bu, sokak köşebaşlarının gönüllü süprüntü başlarından çevre kollama ve koruma-düzenleme şeflerindenmiş. Benim cadde ortasındaki taşı kaldırmam göz zevkini bozuyormuş. buna rağmen ben yine büyüklük bende kalsın diye muhatap olmak istemedim ama, el oğlu hiç hakkından yaz geçer mi? Başımdan kırık şişeyi yiyince her nasılsa onun acısıyla "La havle ve la kuvvete illa billah!" demiştim. Hatta arkasından kelime-i tevhid'i söylediğimi duyanlar bile var.

Beni polise teslim etmesin diye her ne kadar yalvardıysam da olmadı. Tam üç gün beş gece aç susuz nezarette kaldıktan sonra bereket versin beni polise şikayet eden şahsın bizzat emniyet merkezine gelerek o gün sarhoş olduğunu, beni hiç tanımadığını söylemesi üzerine bu felaketten zor bela kurtuldum. Ama tahmin ederim ki benim Kelime-i tevhid-i söylediğimi bilselerdi şimdi çoktan öbür dünyayı boylamıştım. Çünkü eski alimlerin dediğine göre bu kelimenin ifade ettiği mânâ, tek hakim gücün Allah olduğudur ki, bu da 'made in BATI' kanuna göre idamı gerektirir ve zan ederim sizin daha önce yasak olduğunu söylediğiniz manasını tam olarak bilmediğim İslam'ın maumelat ve ukubat kısmına da girer.

Tian kardeş, İslâmi bir dergi çıkardıkları için Bahreyn Hapishanesine mahkum edilen Abdulkerim ile Süleyman'ın dergilerinde ne yazdıklarını sormuşsun. Doğrusu buna cevap vermek istemiyorum. Çünkü bu na-

münasip, nazik, rakik bir konu. Özellikle bu günlerde. Yazacak olursam, hafazanallah daha önce gönderdiğim kitapların akibetine uğramasından korkuyorum. Hele mektuplarında yazmış olduğun ayet-i kerimeler...

“Zalimlerin yaptıklarından Allah’ı gafil sanma sakın. O, bunları ancak öyle bir gün için geciktiriyor ki O (gün) gözler (şaşkınlıkla) belerip kalacaktır.” (İbrahim sûresi, 42) ve yine “zulm edenler, ne denli bir inkılapla yıkılacaklarını göreceklerdir.” satırlarını okuyunca korkudan taş kesildim. Ya bir de okusalardı?!..

Ne mutlu sana. Sen bunları rahatlıkla yazabiliyorsun ama ben?.. Bizimkilerin senin tabirinle, acaibü’l garâib huyları var. ‘Zulüm’ sözü kazara ağzından çıksa sana en az altı aylık ceryanlı koltuk istirahatı... Bu sözümün sizinle hiç bir ilişkisi yok desen de nafile. Kimleri çağrıştırdığını sen mi bize öğretiyorsun? deyip tekme tokat girişirler. Bu sebeple vicdan ve zihnini dinlemesinler diye o ayetleri ezberlemedim, Kalbimde saklı tuttum. Ama yine de onların dergilerinde ne yazdıklarını sana söyleyeyim:

Birincisi, manşet olarak yaz mevsiminde gelen turistlerle birlikte her türlü zührevi, zihnevi, manevi, ruhevi, midevi, ahlaki, idraki hastalıkların büyük bir artış gösterdiğini yazmışlar ki, bu bizim batıllı dostlarımızı (!) bir epey küstürmüş.

İkincisi, yine bin bir güçlülle ziyaret ve münasip işler görmek maksadıyla ülkemize gelip münasip bir yerde işleri görülen biri Gavurmanya’lı diğeri Azıtırıya’lı iki turist üzerinde Teres’in isyanı ile ilgili bir kitap ve bazı gizli askeri haritalar bulunduğunu, büyük bir ihtimalle devlet-i Aliyemiz’in cenubundaki vakalarla da ilişkilerinin bulunabileceklerini yazmışlar ki, bu da bir takım insanların turistler hakkında na-hoş düşünmelerine, müslümanların üzerinde dikkatlerin dağılmasına ve dolayısıyla bu yıl bek-

lenen ‘Turizm Patlaması’nın tersine az da olsa rahat bir nefes alan müslümanların camilere toplanmasına sebep olmuş.

Üçüncüsü, “Turizm hayali uğruna bir takım değerlerin heba edilmesine razı olamayız!” diyerek turistlerin para ile ölçülemeyecek değerleri çalıp döviz yerine aids bıraktıklarını, milletimizin ahlakını bozduklarını, bu duruma razı olmanın tarihe ve kültüre saygısızlık olduğunu yazmışlar ki, bu da 4791 yılı Kovalamasyon hükümeti döneminde Turizm ile ilgili ahlak yönetmeliğini çıkardığı için adı ‘gönüllü ahlak bekçisi’ne çıkan ve istikbalde telef-siyonlarda yapılacak olan evet-hayır yarışmasında kazana tekrar sahneye çıkabilecek olan Fehim Kurban’ı çağırıyor.

Kardeşim,

Mektubumda Paris’te takva örneği bir hocamızın: “En kötü müslüman kardeşimiz, kâfirden daha yakındır bize” dediğini yazmışsın. Buna amenna!.. Lâkin bunları nasıl ayırd edebiliriz? Geçen gün meşhur dönmelerden İplikçi Parkı’nda kanepeye otururken yanıma gelip oturan bir adam bana Hristiyanlığın güzelliğinden, kutsallığından bahsedip Ceride-i Zillet’e sarılı bir incil uzatmasını mı?!. Halbuki hemen yanımdaki kanepeye oturmuştu. Yâni demek istediğim memleketimizde bu işler de karışık. Müslümanlar ayrı ayrı yerlerde oturdukları için yakınlarında daha çok kâfirler dolaşır. Ha!.. Unutmadan şunu da yazayım. Yine mektubunda kitapları keşke füze ile gönderseydin diye yazmışsın. Bilmem sizde de bizim gibi basını takip edenleri ikide bir bastıkları için takip etmekten korkuyor musun nedir. Sizin Pakia’da geçtiğiniz hafta yayınlanan Habera-ı İrtica gazetesinde de belirtildiği gibi, birkaç aydan beridir KÖY Pirifisirlilerinin almış oldukları bir karar üzerine “Çağdışılık” suçundan darağacında asılı bulunan, Üniversitelerdeki genç kızların başörtülerine ta-

kılıp düşebilecekleri korkusuyla füzelerin müsait bir zamana kadar Feza'ya fırlatılmaları, suratsız uçuş yapımları yasaklanmıştır.

Tian kardeş, gündüz ortasının bu uyku saatinde fazla rahatsız ettiysem de özür dilerim. Yevmü'l- Cumua'da üzerinde namaz kılmak için satılan kâğıtların pahalımasından başka evde merak edilecek bir durum yok. Zaten namazlarımızı camiye getirilip okunduktan sonra üzerinde namaz kılmak için fisebilillah dağıtılan Zürriyet, Zilliyet gibi gazeteler üzerinde kaldığımız için para vermekten te kurtuluyoruz. Babam ve annem senin için duacıdırlar. Kardeşim Abdullah ellerinden öper.

Acele cevap bekler. Allah'a emanet ederim.

Kardeşin Ma'ruf

Kardeşim Diyalo Ahmad,

Pakia'ya geleceğini duydum da, çok üzıldüm. Çünkü sen daha yeni müslüman oldun ve Pakia'yı da öyle sanıyorsun. Korkarım ki buraya gelip, Pakia'lı müslümanları (!) gördükten sonra, müslümanlık buymuş?" deyip, tekrar İslâm'dan çıkarsın! Bunun için gelmeden seni uyarıyorum ki, hayal kırıklığına uğramayasın.

Bizim Pakia'lılar, hattı zatında müslüman idiler; fakat ne zamanki sizinkilerin izine girdiler, (150 sene oldu) müslümanlığı da, kendilerini de unuttular.

Paki'nın son durumunu anlamak için hemşerinizi Dominoque'in hikayesini anlatıyorum.

Dominique, Sorbon üniversitesinde sosyoloji öğrenimi yapan çalışkan bir kızdı. Felsefeyi ve psikolojiyi de çok seviyordu Dominique. Sosyal tarihe meyli varsa da, Toynbee'nin emperyalizm kokan fikirlerinden dolayı neredeyse tarih okumayacaktı.

Sosyolojide Gurvitch ve Lévi-Strauss; felsefede Camus, psikolojide E. Morin'i severdi. Her nedense Freud'den nefret ederdi.

Bir 'din sosyolojisi' dersindeydi. Prof. Bakalovitz, dinlerin sosyolojideki yerini anlatıyor, ilkel ve semavi dinlerin cemiyet üzerindeki tesirlerinden söz ediyordu. Bir ara

Prof. Bakalovitz sözü İslâm'a getirdi ve bu alanda yazılmış olan Gibb'in **Modern trends in Islam** ve İkbâl'in **Peyâm-ı meşrik** adlı kitabının bu konuda yararlı olabileceğini söyledi.

Ders bitiminde, Dominique merak saikasıyla bir kitapçıya giderek hocasının söylemiş olduğu kitapları ve bu arada, Kazimirski'nin yapmış olduğu Fransızca Kur'an tercümesini satın olarak eve gitti.

Dominique'in evi Rue de Rivoli'ye açılan çıkmaz bir sokağın içinde, Alman işgalinden fazla zarar görmemiş bir apartımanın altıncı katındaydı. Başını pencereden uzatınca, Notre Dame de Paris'in bir köşesini, ve uzaktan da Sorbon üniversitesinin kubbesini görebiliyordu.

Sosyoloji dersi, metro ve nihâyet Paris'in çekilmez gürültüsü, iyice yormuştu Dominique'i... Yemekten sonra, televizyona bile bakmadan yeni aldığı kitaplardan bir tanesini alarak yatağa uzandı. Şarktan Haber kitabının, gelişi güzel açılmış bir sahifesinde şunları okumaya başladı:

Amelenin şarkısı

"Çul giyen ve mihnet çeken köle, çalışır. Çalışmayıp rahat rahat oturan patron onun kazancı ile ipek elbiseler giyer.

Ben terliyorum; bunun geliri ile vali, parmağına lâ'l yüzük takıyor. Benim yavrum göz yaşı döküyor; bu göz yaşı inci olup âminin atının başlığını süslüyor.

Kilise, sülük gibi benim kanımı emip semiriyor. Benim kolumun kuvveti ile iktidarın eli her şeyi büyülüyor.

.....

Ne zamana kadar pervane gibi mum etrafında tavaf ede ede yaşayacağız. Ne zamana kadar kendimizi bilmeden, tanımadan yaşayacağız?"

Okudukları, tuhafına gitmişti Dominique'in... Bū-

tün bunlar ne demektir? İkbâl'in Şarktan haber verdiği bu kelimelerde, gizli olan hikmet neydi? "Kilise, sülûk gibi benim kanımı emip semiriyor" derken ne kastediyor İkbâl. Yoksa bu formül, Batı kapitalizminin gizli şifresi miydi?

Bu sefer kitabın başından başladı ve kitap "Eğer taklit güzel bir şey olsaydı Peygamber de dedelerinin yolunda yürürdü" diye biterken, Dominique de uykuya daldı.

Ertesi gün fakülteye gittiğinde, yeni öğrendiği şeyleri, müslüman arkadaşlarıyla tartıştı. Onlara ilginç sorular soruyordu kapitalizm, komünizm, emperyalizm, İslâm konularında... Çok değişik geliyordu ona bu konular. Müslüman arkadaşlarının iddia etikleri gibi, bir din yâni İslâm nasıl emperyalizme karşı çıkabiliyor; ezilen insanların yanında yer alabiliyordu?..

Artık Dominique, müslüman arkadaşlarının anlattıklarıyla yetinmiyor, Paris'teki İslâm alimleriyle görüşerek Kur'an'ı daha iyi anlamaya çalışıyordu.

Kafası çelişkilerle dolmuş, bir türlü durulamıyordu beynindeki fikrî bulanıklık. Ne varki Dominique günden güne sakinleşmeye, bir şeyler keşfetmeye başladı. Yoksa inanıyor muydu artık? Nasıl olur da, senelerdir din namına her şeyi terketmiş olan Dominique, tekrar dine dönsün? Mümkün müydü bu?.. Tereddütler, endişeler, stresler birbirini kovaladı durdu. Fakat Dominique içinde bir şeyler hissediyordu... Tereddütleri, endişeleri, stresleri kayboluyordu. Artık teslim olmak istiyordu Yüce Gerçeğe... Hiç kimse zorlamıyordu onu; içindeki ulvî samimiyetten başka!.. Formülünü de öğrenmişti bu teslimiyetin... Penceresinin parmaklığından, Notre Dame'ın isli kulelerini seyrediyor, gözlerinden akan yaşlar, ateşli alnını dayadığı soğuk camlardan aşağı iniyordu... Gönlü, bir ara diline şunlar söyletti:

"Hayır!.. Kapitalizme, komünizme, faşizme hayır! Bu

kanser zehirlerini üreten ve gökdelenlerde cennet hayatı yaşama pahasına insanları ezen; arada bir utanmadan da “Afrika’da açlık” şovları yapan Batı’ya hayır! Senin göbeğin Paris’ten, senin öz evlâdın Dominique bağıırıyor: Yeter!.. Senin tüm felsefelerine, inançlarına, sistemlerine “hayır” diyorum... Tüm dünya insanların kafalarında tanırlaştırmak istediğin “Occidentalisme”e (batıcılığa) hayır! Bin kere, milyar kere hayır! Ve ben, senin zulmünü yıkacak olana teslim oldum: Allah ve İslâm!.. Dominique müslüman olmuştu...

Ertesi gün Rue Monge’deki camiye gitti ve müslümanlığını ilân etti Dominique...

Ona Sumeyye adını verdiler. Sumeyye, yeni adıyla gururlanıyor; fakat bu kadar nefret ettiği Batı’da kalmak istemiyordu artık... Kafasını yeni bir düşünce kurcalıyordu: Bir müslüman ülkeye gideyim. Hem orada müslümanca yaşar, hem de sosyoloji öğremini orada tamamlarım!

Sumeyye, fazla vakit geçirmeden uçakla Pakia’ya gitti. Acele ediyordu. Bu acelesinin sebebi de, üniversite kayıt tarihlerini geçirmek istemeyişiydi.

Bir otele yerleştikten sonra, ertesi günü taksiye atlayıp üniversiteye gitti.

Üniversite nizamiye kapısındakiler Fransızca bilmediklerinden, hemen Fransızca bilen birisini bulup, kıza sordular:

— Ne istiyorsun? Sumeyye cevap verdi.

— Ben fransız ve inanmayan birisiydim. Şimdi müslüman oldum ve ülkeniz de müslüman olduğu için, vatandaşlığınıza müracaat ettim. Paris’te yarım bıraktığım sosyoloji tahsilimi de burada tamamlamak istiyorum. Bana yardımcı olur musunuz?

Kapıdakiler Sumeyye’yi dinlediler, sonra tercüman vasıtasıyla şöyle dediler:

— Önce başını aç, sonra yardımcı olalım!..

Sumeyye, söylenenlerden bir şey anlamadığı için onlara şöyle dedi:

— Sosyoloji öğreniminin başı açmakla ne ilgisi var? Yoksa gereği gibi örtülü değil miyim? Nizamîyeciler şu cevabı verdiler:

— Biz çağdaş müslümanız. Bin dört yüz senedir bu din bize yanlış öğretilmiş. Meğer şimdiye kadar gelmiş geçmiş bütün müfessirler yanlış anlamış Kur'an'ı. Şimdi bir baytar'la bir bekçiden oluşan yeni fetva makamımız bizi çağdaş olarak eğitiyorlar. Onun için çağdaş olup başını açacaksın!

Sumeyye yeni müslüman olduğu için bir an şüphe geçirdi, sonra düşündü ve tercüman aracılığıyla sordu:

— Galiba Nur suresinin 31. âyeti sizin Kur'an nus-halarında yok. Yoksa var idi de siz onu nesh mi ettiniz? Nizamîyeciler şöyle dedi:

— Biz bu son dediklerini anlamayız. Onu sadece yeni ve çağdaş fetva makamı bilir. Başını açmıyorsan, çekil git!.. Yoksa... Hem ne oluyor ki, Hıristiyan papazları İncil'i değiştirdiler. Bizim onlardan eksik neyimiz var ki biz de Kur'an'ı değiştirmiyelim. Haberiniz yok, biz çağdaşlaştık artık. Pek yakında bu konuda sizi de geçeceğiz. Kur'an'ı öyle çağdaşlaştıracamız ki, memlekette anarşi diye bir şey kalmayacak. Helé şu kadınların başını bir açalım, gerisi kolay.

Sumeyye, yerden çantasını kaldırarak, "un drôle de pays musulman" (tuhaf bir İslâm ülkesi) diyerek, otele gitti ve valizini kapattığı gibi hava alanına gitmek üzere otelden ayrıldı. Hemen terketmek istiyordu Pakia ülkesini. Yoksa kim bilir, Kur'an'da daha neler neler olmadığını söyleyeceklerdi Pakialılar?..

Sumeyye Paris'e, sevmediği Batı'ya döndü. Hâlâ Pakia havasından kurtulamamıştı. Şöyle söyleniyordu ken-

di kendine: “Bu Pakialıların dini ne garip; o güzel minârelerde “En Büyük Allah” diyorlar, sonra da O’nun Kitabından dilediklerini çıkarıyorlar. Bu ne biçim bir İslâmiyet? Bu konuda güzel bir sosyolojik tez yapılabilir. Adı da “Neo-İslamisme” olsun”.

Sumeyye’nin Pakia hakkında söylediği son söz şu oldu:

—Bizarre, et plus que ça!...

İşte böyle Diyalo... Dominique Pakia’da kalsaydı, belki İslâm’ı terkeder; yahut bizimkiler gibi müslüman olurdu.

Allah’a emanet ol kardeşim.

Kardeşin Tian

Kardeşim Takio Muhammad,

Tokyo'dan göndermiş olduğun mektubu aldım. Allah razı olsun. Ne var ki, Pakia'ya kadar gelip, beni ziyaret etmemen hiç de affedilecek bir hareket değil. Sen Paris'te müslüman olduğunda, sana İslâmî samimiyeti anlatmıştık halbuki...

Bana Pakia intibalarını yazıyorsun. Bizi görmüş olsaydın, kim bilir daha ne gibi duygularla ayrılacaktın bizden, ülkemizden, İslâm'ımızdan?...

Sana hemen cevap vermemi garipseyeceksin amma, Pakia'nın gariplikleri, çıkmazları, din kargaşası, müslümanlar arasındaki fitneler, İslâm'ın sömürülmesi, hakaret görmesi, müslümanların (?) müslümanlara olan zulmü beni o kadar endişeye boğuyor ki, yatağımda doğru dürüst yatamıyorum. Sana yazmış olduğum bu satır ve kelimelerin düzensizliği de oradan kaynaklanıyor. Ne yapacağımı, nasıl mücadele edeceğimi, sürülerle sokaklara düşmüş, şuna buna alkış çeken müslümanlara nasıl bir aşî yapılması gerektiğini, "ey müsülanlar, bu adamlar dininize küfrediyor, bunları alkışmalayın, karşılamayın!" diye onları nasıl bir araya toplayacağımızı bilmiyoruz.

Fakat Takio kardeş, beni en çok üzen şey nedir biliyor musun? Nerededen bileceksin ki? Sen ki dünyanın

teknik ve elektronik medeniyetinin merkezi olan Japonya'nın makina gıcırıtları arasında, tıpkı bizim gibi kaybolmuşsun. Fakat maddi refah ve büyüklüğe aldanma. Unutma ki, bir zamanlar, yâni Pakia'nın büyük olduğu ve de kendisini Batı hüvviyeti ile değil, kendi hüvviyetiyle tanıdığı günlerde, sizin memleketi dine, medeniyete davet eden heyetler gönderiyordu Japonya'ya. Tabiidir ki, sen yine 'geçmiş bırak!' diyeceksin. Haklısın. Fakat şu günlerde o derece vasıfsız'laştık ki, bari mazimizle avunalım diyoruz.

Senin, bir kaç gün içinde iyice keşfedemediğin Pakia'mızda hergün şarap fabrikaları, umumhaneler, gazinolar, bankalar, altsız ve üstsüz turistler için lüks tesisler, bize yardım olsun için Amerika'nın en seksi filimlerini oynatacak sinema ve televizyon kanalları, resim ve heykel fabrikaları açılıyor. Gördün mü bizdeki sağcı-İslâmcı gelişmeyi!

Kafamdaki düzensizliği farkettiler, değil mi? Çünkü yukarıdan beri, sana, beni en çok üzen şeyi anlatacağımı yazıyorum; bir türlü cümlelerin neresinde başlayacağımı bilemiyorum. Mesele şu:

Dün evde çalışırken, ve de günlerdir üzerimdeki tembelliği bir kenara atmış, kitapçıklarına dalmışken, telefon çaldı. Bir kardeşimiz, Payitaht'tan birinin geldiğini, beni mutlaka görmek istediğini, çok önemli İslâmi soruları ve sorunları olduğunu, müsaitsem gelmek istediklerini söyledi. 'Buyrun' dedim, geldiler.

Hâl-hatır sorduktan, birbirimize ünsiyet kesbettikten sonra, gelen misafirin sorularını bekledim. Nihâyet şöyle başladı misafirimiz:

— Hocam (halbuki biz hoca olmaya teeddüp ederiz. Çünkü hocalık nâmı altında İslâm adına o kadar çok itikadi ve ameli cinâyet işleniyor ki! Bak yine dağıttım) sizleri rahatsız edişimizin sebebi, senelerdir kafamı kurcala-

yan çok önemli meseleler var. Bunları bir de size soralım dedik. Aslında ben Payitaht'ta çok güzel İslâmi faaliyetler de yapıyorum. Elhamdülillâh camiye para topluyor, bankalara yatırdığımız paradan faiz almamaya dikkat ediyoruz. Faizlerimiz bankanın olsun. Ekmeğimize haram girmesin, yavrularıma haram lokma yedirmek istemiyorum. Kalabalığa karışmamak için de, işe son aldığım arabamla gidiyorum. Maksadım çıplakları görmeden işe varmak!

Edebe muğayir olacak amma, müdâhele ettim:

— Efendim, senelerdir sizi meşgul eden bir sorunuz vardı? Adam cevap verdi:

— Evet hocam arzedeceğim. Yalnız unutmayayım hocam, geçen gün mağazamıza gelip Çanka-Spor için yardım istediler, ben de bir elli milyonluk verdim; yoksa biraz az mı? Yine müdâhele ettim:

— Efendim, sizi rahatsız eden sorunuzu bekliyorum! Misafirim konuşmaya başladı:

— Hocam, siz İslâm Tarihi ile uğraşıyorsunuz. Biz müslümanlar için çok önemli olan bu soruya mutlaka bir cevap vermeniz lâzım. O zaman bütün meselelerimiz halolacak! Sorum şu :

“Hz. İbrahim hangi millettendi?” Bunu mutlaka çözmemiz lâzım!

Kardeşim Takio, biliyorum ki, bu satırları okuyunca, o japonlara özgü kahkahanla bana ve hâlîme, İslâm'ı dert edinmiş bu tip müslümanımıza gülüyorsun. Emin ol ki, misâfirimi yaka-paça dışarı atmamak için kendimi zor tuttum. Dedim ki:

— Efendim, Hz. İbrahim'in hangi milletten olduğu önemli değil. Onun davası önemli. İnsanlara getirdiği mesaj önemli. Puthanenin bütün heykellerini parçalayan imâmı önemli. Ne yapacaksın onun milliyetini? Yoksa ırkî bir tasnife tabi mi tutacaksın Hz. İbrahim'i? Ammâ mutlaka merak ediyorsan, Bursalı İsmail Hakkı'nın tefsirine

bak, oradan öğren. İsmail Hakkı, sadece Hz. İbrahim'i değil, mancınık kullanan insanın da hangi millettten olduğunu yazıyor. Al da oku?

Misafirim cevabımdan ne memnun oldu ne de tatmin.. Ona, Pakia'da fuhşu ve dinsizliği yaymakla görevli gazetelerin adını sordum.

— Hepsini tanırım, dedi. Bunun üzerine sordum:

— Pakia'da çıkan yirmiye yakın İslâmı dergi var; bunların hangisini okuyorsunuz, hangilerine abonesiniz? Adam bozulmuş olarak cevap verdi:

— Hiç birini tanımıyorum!.

Bak Takio, ne müslümanlar yetiştirdik Pakia'mızda? Bu adam İslâmi çabalar, gayretler, fedâkarlıklar içindeymiş!..

— İnnâ lillâh ve innâ ileyhi raci'ûn!..

Her neyse kardeşim, moralini bozma. Bu tip müslümanımız olmazsa, belki bizler de gayrete gelmiyeceğiz.

Allah hepimize basiret versin. âmin..., milyonca âmin... Allah'a emânet ol kardeşim.

Kardeşin Tian

Kardeşim Bedruddin,

Mektubunun cevabını epey geciktirdiğim için kusura bakma. Doğrusunu istersen, Libya tarafına mektup yazmak, her nedense içimden gelmiyor. Mektuba başlayıp bir iki satır yazdıktan sonra, 'Bedruddin'in başına bir şey gelmesin' düşüncesiyle tekrar yırtıyorum mektubumu. Mafaih bu mektubu dahi sonuna kadar yazıp yazamayacağımı bilmiyorum.

Aslında o tarafa mektup yazmak istemeyişimin sebebi, Libya'yı sevmediğimden değil, Bilâkis 1970'lerde orada geçirdiğim günleri hiç unutmuyorum.

O günlerde sizin Devlet Başkanınız devrimini yeni yapmış, her tarafa İslâm'ı anlatmaya, gayelerinin Libya'da İslâmi bir rejim oluşturmak olduğunu inandırmaya gayret ediyordu. Bu gayretinden dolayı da, İslâm dünyası tarafından gayet güzel bir takdirle karşılandı. Ne var ki, insanoğlu haristir. Makamlar elde edince, kendisini, arkadaşlarını olduğu gibi, inancını dahi yitirebiliyor. İşte sizin Kazzafi de öyle oldu. Kendisini müctehid ilân ederek, bugün için Hz. Peygamber (s.a.s)'in Sünneti'ne artık ihtiyaç kalmadığını, hepimizin doğrudan doğruya Kur'an'dan hükümler çıkarabileceğimizi, din alimlerine gerek kalmadığını, isteyen herkesin İslâm'ı anlayabileceğini dün-

yaya haykırdı. Görüşlerinde o kadar samimiyetsiz ve gayr-ı ciddi idi ki, kendi paralelinde olmayan bütün İslâmi görüşlere savaş açtı, din alimlerine kan kusturdu. Her neyse kardeşim sana senin memleketini anlatmayayım. Fakat aklımdan şu da geçmiyor değil: Acaba diyorum, bizim Paki'daki Sünnet düşmanları da Kazzafi'den mi ders aldılar? Belki bu kadar sert düşünmemi suiniyet olarak kabul edeceksin amma, bu düşmanlığı o kadar ileri götürdüler ki, neredeyse kendilerini Buhari'nin yerine koyup, 'o bilmezdi, biz biliriz!' diyecekler. Şükür ki, henüz o cesareti gösteremediler.

Bizim Pakia'da her düşünceye saygı gösterme adeti olduğu için, biz diyoruz ki: Bizim saygıdeğer hocalarımız, etrafınızda bu kadar İslâm düşmanı varken, hergün saldırı, onu inkâr ve de onunla mücadele etme yöntemleri icad edilirken, sizler bunlarla neden uğraşmıyor... da, 1200 sene önce vefat etmiş olan ve bir hadis öğrenmek için, o zamanın imkânsızlıklarına rağmen binlerce kilometre kateden Buhari ile uğraşıyorsunuz? Bunun sebebi açık. Çünkü Buhari öldü, ve onu müdafaa eden kimsecikler yok da ondan; yoksa Buhari sağ olsaydı, haddinize mi düşmüş onun yanında ilimden konuşmak!... Değil onunla ilmi münakaşa yapabilmek, onun yanında bir ibâre dahi okuyamazdınız. Gelin insaflı olalım. Ölülere saldırmak —eyer onu koruyan bir kanun yoksa— kolaydır. Yiğit olan, canlılarla uğraşır, toprak olmuş ölülerle değil! Size göre olan bütün hatalarına rağmen Buhari bir müslümandı. Onu tenkid etme sırası gelinceye kadar, önce, İslâm'ı yok etme savaşını açmış olanlara bir şeyler diyelim, zerre kadar cesaretimiz varsa!.. Zaten bizim selefimizi tenkid etme, hatta onların yazmış olduklarının tamamen uydurma ve sahte olduklarını, dolayısıyla İslâm'ın da otantik, yâni doğru olmadığını yabancı müsteşrikler (çünkü yerli olanları da var) yazıyor, çiziyorlar.

Ve tabii görevlerini yapıyorlar. Onları onlar yönünden takdir etmek lâzım.

Kardeşim, sana başka şeyler yazacaktım. Fakat görüyorsun ki daktilo tuşları başka şeyler yazdırdı bana. Zannediyorum ki sizde bu tür münakaşalar artık yapılmıyor. Çünkü bitirdiniz. Müctehidiniz Kazzafî halletti meseleyi. Şimdi Allah'ın istediği (!) bir İslâm(!)la idare ediliyor Libya... Her ne kadar Kazzafî Arapçılığı İslâm'a tercih ediyorsa da, her ne kadar Afganistan'ı bombalarla yerlebir eden ruslarla öpüşüyor onları akıl hocası yapıyorsa ve her ne kadar İslâm nizamından sözedeni zindanlarda çürütüyorsa da!

Müctehidiniz Kazzafî'nin, devriminizin başında yazmış olduğu "Yeşil Kitap", her nedense kızıştı. Yoksa sadece cildi mi yeşildi zaten.. Hey gidi dünya!... Kimlere kaldı İslâm? Neredesin "Yevme tublâ's-serâir (sırların açığa vurulacağı gün)?.. İslâm müesseselerinin sahibi pozisyonunda olanlar, (namaz kılıp oruç ta tutuyorlar) müslümanlarla mücadele hâlinde! Bu ne tutarsızlık! Ne de yamanmışsınız, kurnazmışsınız ey Amerika'lar, ey Fransa'lar, ey Rusya'lar??? Sizin emellerinize hadim kıldık en yüce değerlerimizi. Artık size ve de o menfur menfaatlarınıza âlet olabiliyorsa dine müsaade var. Sizlere ait olan 'müslümanlarla mücadele görevi'ni, müslümanlar(!) nasıl devraldı? Hangi iksiri içirdiniz onlara ki sizi Allah'a ve ona inananlara tercih ediyorlar? Gerçi yazıyor, hatta çekinmeden söylüyorsunuz: Herkesin tinetine göre şerbet veriyoruz. Bazıları dolardan, bazıları makam ve şöhretten, bazıları kadından v.s.den hoşlanıyor. Biz bunları kendilerine takdim ederek, İslâm'dan taviz vermelerini, sonra da ona düşman olmalarını istiyoruz. Çünkü onların düşmanlığı bizimkinden daha etkindir. Onlar, bizim yapmak istediklerimizi İslâm adına yapacaklar; üstelik namaz kılarak, oruç tutarak! Belki yakında ne müsteşrik

ne de misyonerlere ihtiyacımız kalmayacak. Çünkü müs-lûmalar(!), daha güzel uyuyorlar emirlerimize. Hiç ak-satmadan. Televizyonlarınızdan seyrettiğiniz gibi, ülkeler-deki yöneticileri dahi biz tayin ediyoruz. İstedığımız za-man bir şah getirir, dilediğimiz zaman daha önce tayin ettiğimiz kralları değiştirir, yerlerine daha akıllı ve çağ-daş olanlarını oturturuz. CIA'mız ve KGB'miz bu konu-da üzerlerine düşeni yapmaktan çekinmiyor. Ve tabiidir ki dolar ve rubleler onların emrindedir. Kimin terörist ol-duğuna biz karar veririz. Meselâ bize göre Afganlı müca-hidler terörist, Afgan hükûmeti meşru ve demokratiktir; aynı şekilde fakat ters olarak, Nikaragua devleti terörist, ona karşı mücadele veren gelilller meşrudurlar. Bizler, yâ-ni Amerika ve Rusya bu meseleleri aramızda ve birbiri-mizin iç ve dış menfaatlarına karışmama esasına göre ko-nuşur, hallederiz.

Kardeşim Bedruddin, Ğannuşi'yi soruyorsun. Ben de hiç haber alamıyorum. Fakat laf aramızda, onun en sa-mîmi arkadaşlarından birisi (ki adını söylesem sen de ta-nıyacaksın) birkaç gün önce bir müslümanın işine son verdi. Yine senin de tanıdığın birisi de şu günlerde benim hakkımda tahkikat, yâni soruşturma yapıyor. Ne adına diye sorma sen de!.. Her neyse inşallah Ğannuşi duymaz bunları. Çünkü onun derdi ona yeter. Allah ona da bize de sabır versin, âmin.

“Ve izâ'l-mevûdetu suilet, bi eyyi zenbin kutilet” günü yakındır herhalde.

Allah'a emânet eder, dualarını beklerim sevgili kar-deşim.

Kardeşin Tian

ÖDÜL'İZM, YÂ DA KAYMACA-KAYDIRMACA, MİLLETİN PARASINI SAVURMACA

Kardeşim Minaço Ahmad,

Gönderdiğin son mektubu aldım. Sizde ki gibi, bizde boğa güreşleri yok; fakat sana garip gelecek daha başka oyunlar oynanıyor bizim Pakia'da. Ayak kaydırma oyunları, yağmacılık, yağcılık, diplomatik sırtmacalık oyunları...

Sana, bugünkü mektubumda biraz bu ayak oyunlarından sözedeceğim.

Bizim Pakia'da, son zamanlarda, özellikle 1980'den sonra, bir ödül furyası başladı, daha doğrusu patlama yaptı. Bir şiltizm, plâketizm!dir almış yürüyor!..

Herkes birbirine ödül verir oldu memlekette. Güzel köpek beslemekten, şirret fahişe olmaya, çıplak kadın resmi yapmaktan, dine küfreden yazar(!)lara kadar bilumum sosyete —sınıfı ne olursa olsun— ödüller yağıyor. Bilmem ne yarışına döndü bu ödül'izm!..

Bu ödül plâketlerinin hangi yahudi tüccarlarına sipariş edildiğini bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da şudur ki; resmi, yâ da tüzel kişilerin kabul salonlarında, vitrinlerinde, dolaplarında yer kalmamış, bu kırmızı kutu içerisindeki sarı levhacıklardan!..

Bir memur, genel müdür mü olmak istiyor; hemen bir toplantı düzenler ve kendinden büyük olanlara plâ-

ketler, şiltler, altın anahtarlar dağıtır. Bir Allah'ın kulu çıkıp sormaz ki, bunların paraları nereden geliyor.

Bu şilt, yâ da plâket törenlerinde, çok komik, yâni insan aklının ermiyeceği fırladıklar, kandırmacalar da oluyor: Dalkavuk'izm senaryoları ve sahnelenmeleri!..

Geçenlerde Kalaycılar Derneği de başarı ödülleri dağıtmak için altın yaldızlı davetiyeler bastırmış, münâsip ve gayr-ı münâsip olanlardan bir sürü insan toplamışlardı 'Kalaycılar Salonu'na.

Saygı duruşları ve açış konuşmalarından sonra, kalaylama sanatı üzerinde bir konuşma yapmak üzere, bir ziraat profesörü davet ettiler. Sakın "ziraat profesörü kalaycılıktan ne anlar?" diye sorma! Bizim Pakia'nın ziraat profesörleri —hepisi değil tabi—, her şeyi anlar, her şeyi bilirler. Her ne kadar bütün bildiklerini söylemiyorlarsa da, aralarında müfti olup, fetva verenler bile var!

Her neyse bizim profesör, kalaycılık üzerinde konuşmaya başladı. Ben bu meslekten anlamadığımdan, sayın profesörün dediklerini pek anlayamadım. Konuşmasının bir yerinde şöyle diyordu: "... ülkemizde kalaycılık sanatını ilerletebilmemiz için her şeyden önce dinî akımların karşısına çıkacak, Papa hazretleri ne emrediyorsa Avrupalılara, onu örnek alıp kulüpler kuracağız. Kulüplerimize üye olanları Amerika İmparatorluğunun burslarıyla destekliyerek, anti-komünistler yetiştireceğiz. Çünkü kalaycılık için özel olarak, ve ülkemiz için de genel olarak en büyük tehlike Komünizm ve Şeriat'tır. Bilhassa bu ikinciler, kalaycılık tarihine en büyük darbeyi vurmuşlardır. Bütün bu söylediklerimi anlayabilmeniz için, kalaycı yöneticilerini ziraat profesörlerinden seçmeniz gerekir! Çünkü ziraatçılar, çağdaş insanlardır. Suya-sabuna asla dokunmazlar, yâni suyla sabuna dokunmadıkları için, kir giderici olan sabun köpüğünden nefret ederler. Bunlar herkesle iyi geçinir, modern ve çağdaş ve de yoldaş din adam-

larına da saygı gösterirler. Verdiğiniz her emri yerine getirirler —isterse bu emir Allah'ın buyruğuna ters düşsün—. Onun için milli birlik ve beraberlikten ayrılmayın! Kalaycılık konusunda da fazla ileri gitmeyin, yazmayın, konuşmayın, ve en mühimi, düşünmeyin. Çünkü düşünme, kalaycılık rejimi için tehlike arzeder. Göreviniz kalaylamak! Başka şeylere burnunuzu sokmayın! Meselâ 'kalay nasıl elde edilir?' 'kalayı daha ucuza maletmenin yolu nedir?', 'kalayın tarihçesini öğrenelim' deyip, anarşi çıkarmayın. Size ne deniyorsa ondan ötesini düşünmeye hakkınız yok! Böyle yaparsanız, dediklerimi unutmazsanız hem kalaycılık, hem de ülkemiz kalkınır!''.

Profesör konuşmasını şöyle bitirdi:

“Bu vesileyle, beni kalayladıkları gibi, ben de sizleri saygılarımla kalaylamak istedim. Çünkü kalaylama, bir eğitimidir. Hepinize karşılıklı saygın kalaylamalarda başarılar dilerim. Kalaylanmışlara ne mutlu!..”.

Bu konuşmadan sonra, kalaycılığa katkıları ve başarıları dolayısıyla ödül kazananlara şiltler, plâketler dağıtılmaya başlandı. Plâketlerin, protokole göre verilmesine özel bir itinâ gösteriliyordu.

Kimlere ödül verildiğini burada sıralayarak, kafanı ağrıtmak istemiyorum. Şu kadarını söyleyeyim ki, kalaycılar dışında herkese şilt dağıtıldı. Oraya davet edilmiş olan din adamlarına bile onur plâketleri verildi. Tabii bizim ziraat profesörüne de, kalaycılık ilmine katkıları ve bu veciz konuşmasından ötürü, şiltlerin en büyüğünden takdim edildi.

Oradan ayrılırken, hep din adamlarının kalaycılığa ne katkıları olabilir diye düşündüm:

Kalaycılık, yağmacılık,
kalaycılık yağcılıktır.
Üst olanı kalayla ki,
Devir devran karanlıktır.

**Makam istersen, kalayla
Profesörlük kolaydır.
Şahsiyetten ödün ver ki,
Kalaylama menfaattır!...**

**İşte böyle Minaço kadreşim. Ne gariplikler değil mi?
Bu tip kalaycılarının varlığı bana her zaman şu ayet-i kerim-
meyi hatırlatmıştır:**

**“Onlar o kimselerdir ki, Allah’ın yolunu terkedip,
sapıklığı satın almışlardır” (Bakara sûresi, 16). Veya bir
başka ayette (Bakara, 86) denildiği gibi, bu tipler, dünya
menfaatleri karşısında, Ahiretlerini, yâni dinlerini satan-
lardır!**

**İleride tekrar yazmak ümidiyle Allah’a emânet edi-
rim.**

Kardeşin Tian

Kardeşim Osmanu'l-Halebî,

Her ne sebebe mebni ise bilmiyorum; Suriyeniz hakkında pek bilgi sahibi olamıyoruz. Ne de kapalı bir rejimmiş sizinki? Sadece bizim Pakia basınında değil, dünya basınında da size ait çok az bilgi çıkıyor. Dolayısıyla senden de hiç bir mektup alamıyorum; elden gönderdiğin mektup ve kitabı bile altı ay sonra alabildim. Allah razı olsun.

Yıllık Amerikano-Suudi yardımlarına rağmen, Suriyenin durumunun pek iç açıcı olmadığı rivayet ediliyor Batı kaynaklarınca...

Adnan ve diğer arkadaşların başına gelenlere çok üzüldüm, inşaallah kitaplarının tamamını yakmadılar?.. Doğrusu, Haleb polisinin o kadar gaddar olduğunu düşünememiştim. Adnan'a yapılan işkence, artık alışagelmeyeğimiz bir şey oldu. Fakat yüzyıllarca senelik bir geçmişe sahip olan o nâdide el-yazması kitapların yakılması, biz müslümanlar için favkalade büyük bir kayıp... Bari bizden önceki neslin yaptığı gibi, siz de satsaydınız tarihinizi, vesikalarınızı da, yakmasaydınız! Fakat anladığım kadarıyla bunlar, emperyalizmin yeni taktikleridir. Bizi olduğu gibi, gelecek neslimizi de tarihimizden koparmak, bizi bize yabancılaştırmak istiyorlar kukla yöneticileriyle. Mamafih, Haleb kalesinden Selahaddin-i Eyyubî'nin

adının silinerek, yerine başkasının adının yazılmadığına şükrederim. 'Böyle şeyler de mi olur?' diye sorma sakın!.. Bizim Pakia'da geçmişe ait ne kadar hikmetli söz varsa, tamamı bir adama izafe edilerek, ona maledildi. Onun için şaşma bu dediklerime! Öyle şaşma ki, o güzelim Zekerriyya (a.s.) camisini bir gün —bizde olduğu gibi— müze yapabilirler..

Hamâ'yı tabii hiç unutmuyoruz. Hoş unutmayıp bir şey yaptığımız yok ya, yine de oradaki şühedaya fatiha gönderiyoruz arasına. Hamâ yıkımını gördüğümde Hülâgü'yu hatırlamıştım olanca vahşetiyle, Bağdad'ın diclesinde, milyonlarca islâmî eserin, kitabın, ilmin, âlimin boğulmasını, asırlarca sonra da olsa seyretmek, görmek, düşünmek ne acı?

Küfrün kanunu değişmiyor velhasıl; ister moğol milliyetçisiliği olsun, ister ba'as ırkçılığı...

Milyonlarca insanın kanına giren bu milliyetçilik havvarilerinin, sizin Haleb'de Zekerriyya (a.s.)'ı bir ağaç kovuğunda testereyle biçen yahudi kasaplarından, canilerinden, katillerinden bir farkı mı var sanıyorsun? Ba'as sisteminin müslümanlara yaptıklarıyla, siyonistlerinkini bir kıyasla istersen! Göreceksin ki, Firavun'la Nemrut arasındaki farktan öteye gitmez bu fark!...

Kardeşim Osman,

Hiç bizden, yâni Pakia'dan söz etmedim. Herhalde, bizim sizi merak ettiğimiz gibi, sizler de bizi merak ediyorsunuz. Aslında bu karşılıklı meraklaşma, bir nevi tesselli oluyor müslümana. Yoksa iyi biliyorsun ki halkı müslüman olan ülkelerin hemen hepsi aşağı-yukarı aynı manzarayı arz ediyor. Fakat bu son zamanların en büyük tehlikesi, herhalde şu 'İslâm'ı amerikanlaştırma' faaliyetidir. Artık öyle bir müslümanlık sunuluyor ki, Kur'an ve Sünnet'ten zeyade amerika kokuyor. Bir nevi 'İslâm made in USA'. Hele İslâm adına öyle amerikancılar çıktı ki, Ehl-

i kitab diyorlar da başka bir şey söylemeye yanaşmıyorlar. Keennehu Amerika onların veliyy-i nimetleridir. İnsanın çıldıracağı geliyor Osmancığım; en boynu kalın kapitalistlerin —bunlar İslâm'a bigâne kimselerdir tabi— bile zaman zaman tenkid ettikleri Amerika'yı, bu muhafazakâr, ve dindar (ben bu tabirlerin ne olduğunu anlamıyorum) çevrelerin gazeteleri 'kebâirdendir' deyu tenkid etmezler, edemezler. Sana yeminle söylüyorum ki, adı Pakia olan bir gazete, Amerika'nın geçen sene Libya'ya olan bombardımanını alkışlamış, baş yazarlarının ağzından "Aferin Amerika!" diye makaleler yazdırmıştı. Onların dinine göre, Amerika bombaları, hadlerini bilmeyen Libya'lı müslümanlara —Çoluk, çocuk dahil— hadlerini bildirmişti?... Çünkü onların dinine göre hakk ve hukukun, hatta hududun belirleyicisi, ağabeyleri olan Amerikadır!

Bu müslüman(!) gazetelerin yanında bir de loca belası vardır Pakia'da.. Gerçi bütün müslüman ülkelerinde gizli veya açık; resmi veya gayr-ı resmi olarak bu localar faaliyetlerini sürdürüyorlar, fakat sana öyle bir haber vereceğim ki, tüylerin gözeneklerinden dökülsün! Kim bilir Allah nasıl lânetliyor bunlara âlet olanları?... Hiç kimse gizlemiyor ki masonlar, dinsizliğin sembolü olan kimselerdir. Yine hiç kimse gizliyemez ki İslâm'ın en azılı düşmanlarından birisi, ve belki birincisi masonluktur. Çünkü günümüzün aksiyon sahibi olan tek dini İslâm'dır. Şimdi şu habere kulak ver: Dün din fakültesine uğramıştım. Orada çalışan arkadaşlarımdan birisi fakültenin tamim dosyasını karıştırıyordu. Birden arkadaşımın yüz hatları değişince, kendisine 'ne oldu?' diye sordum. Bana ne cevap verdi biliyor musun? Konkunç!.. Tamim dosyasında Mason rotaryenler, kendi dinlerine, yâni dinsizliklerine davet ediyorlar. Ve tabii, bir çok imkânlar, Amerika ağabey'e bedava ve lüks seyahat v.s. v.s. Bu tamim dosyası, din fakültesi-

nin dosyasıydı ve içinde Rotaryen masonlarının dinsizliği propaganda ediliyordu. Aynı dosyada dünyanın herhangi bir ülkesinde İslâm için faaliyet gösteren bir örgütü konu alan bir yazı konup tamim edilse, —ki böyle bir şeyi düşünmek bile muhaldir— yetkiliyi görevden aldıkları gibi, bir sürü “....cılık”, “..... cılık” iftirasıyla 361 nolu kanunla, bilmem ne kadar sene süründürürler zindanlarda... adamın canına okurlar, Din fakültesinde dindarlardan, dini isteyenlerden sözettiklerinden. Ya ne yapılacak? Din fakültesinde rotaryen propagandası yapılacak, müslümanlarla mücadele yöntemleri öğretilecek, dini yozlaştırma plânları teorik ve pratik olarak müstakbel din adamlarına ifhâm u ilkâ edilecek!..

İşte böyle Osmancığım...

Bazen düşünüyorum da, Ebu Cehil olsaydı, o dahi herhalde bu kadar yapabilirdi... Yâni Ebu Cehil, Din fakültesinde, dinsizliğin günümüz temsilcisi olan masonluğun propaganda edilmesinden fazla, nasıl bir dinsizlik isteyebilirdi ki?... Ebû Cehil’e verilecek en büyük muştı bu olsa gerek kâfirlerce... Ne yazık ki bu muştuyu, kâfirler değil, müslümanlar veriyor Ebu Cehil’in asrımız temsilcilerine... Din fakültesinde, masonluğun propagandasını yapmayı, başka nasıl anlamalı ki? Kur’an okuyanlar, secdeye varanlar, Allah dışında ilâh kabul etmeyenler, nasıl böyle bir tamime imza koyarlar, anlayamıyorum... Anlayamıyorum... Anlayamıyorum...

Yoksa müslümanlığın amerikancası bu mu?....

Osmancığım, öyle bir hâldeyim ki, beyin hücrelerim bile bana isyân ediyor, ‘Nehiy ‘anil-munker’e ne oldu’ diye...

Allah’a emânet ol kardeşim. Allah size de bize de sabır ihsân buyursun, âmin....

Kardeşin Tian

Kardeşim Abido Hosyn,

Senden hiç haber alamıyorum; yoksa Sri-Lanka'da da mı garip şeyler dönüyor?

Senden mektup alamayınca, kötü ihtimaller geliyor gözümün önüne. Yoksa, diyorum Abido'yu da, Tunus'lu Ğannuşi gibi içeri mi aldılar? Fakat böyle olmasa bile, müslümanların durumlarının pek de iç açıcı olmadığını, geçen hafta Kahire'de tanıştığım bir Sri-Lankalı'dan öğrendim. Adı Abdurrahman olan o kardeşimiz seni tanıımıyordu. Belki tanıyordu da unuttu zavallı? Çünkü son yatıldığı hapistede öyle işkence görmüş ki şuuru hâlâ yerine gelmemiş!.. İnşaallah, onun yatmış olduğu hapishanenin bir koğuşunda da sen yatmıyorsun!.

Aslında bizim Pakia'nın da oradan farkı yok. Nedir bu korkunç benzerlik? Dünya gezegeninde, neden müslüman olduklarının şuurunda olan her müslüman baskı altında soruşturmalarda, zindanlarda? Bunların hepsi mi Ahiret gününe havale etti çektikleri zulmü, acıyı, baskıyı, terörü?..

Mamafih, Pakia'mızda yapılanların başka yerlerde yapılabileceğini sanmıyorum. Nitekim bu kadar mahirâne bir şekilde müslümanları ezme şeytanlığını gösterebilmek için çağdaşsalık ve de Batı'sallık sahalarında hayli

mesâfe katetmek gerekiyor.

Tahammülün varsa, bunlardan bir iki tâne misâl yazayım da, “bel-hum adall”ın ne olduğunu bir daha göresin.

Geçenlerde, Din Enstitüsünde hoca olan bir arkadaşımıza, Pakia Müellefleri Cemiyeti tarafından, yazdığı bir kitâptan dolayı bir mükâfat âlamet-i farikası verildi. Sri-Lanka’da da böyle şeyler var mı, bilmiyorum! Her neyse, o arkadaş mükâfatını alıp, Enstütüsüne dönünce, ikinci bir mükâfatla taltif edildi. Fakat bu seferki mükâfat, birincisi gibi bir plâket değil, bir zarftı. Hoca Efendi sakince zarfı açtı. İçinden çıkan kağıtta şöyle yazılıydı: “Benim iznim ve de rızam olmadan —hatırlarsan Hz. Musa’ya inanıp müslüman olan, sonra da Allah için secdeye kapılan sihirbazlara Firavun’un yaptığı gibi— İslâmi konularda yazılar yazdığın için, sana ... cezasını uygun ve matlub buldum. İmza Ser Müderrisân-ı Ziraiyye”

İş bununla da bitmedi. Enstitünün Ser Müderrisân-ı Ziraiyye muavini aynı hocayı çağırarak: “Bundan sonra benim canım istemeden, hafta sonu tatiline çıkmayacaksın (Bildığın gibi bizim Pakia’da Perşembe-Cuma günleri hafta sonu tatilidir). Bundan sonra kitap, yazmıyacaksın, çünkü kitaplarında irtica var!” Hatırıma gelmişken sorayım: Sizde de irticâ kelimesi bu kadar revaçta mı? Arapça’dan bizim Pakiacaya geçmiş. Biliyorsun, ben dillerin kelime teatisine karşı değilim. Amâ bu kadar da câhilâne alınınca insanın canı sıkılıyor: Geçenlerde pazarda gördüm. Adam hiç kimseye aldırmadan bağıırıyordu:

— Tatlı karpuz var! Karpuuuz! Tadı irticâ gibi. Ye, ye bitmiyor!.. Her şeyin irtica koksun kardeşim!.. Hem yahudiler, franmasonlar, bu kapmanyaya katılanlara paralar verecekmiş! Ye benim irtica suyu akan karpuzlarımı! İrtica karpuzu ye ki, mürteci olmayasın!...

Fakat zavallı irticacı —karpuzcunun— sesini çabuk

kestiler:

“İrtica” diye ne bağınyorsun, İrticâ benim veliyy-i nimetimdir. Ve de benim tekelimdedir. Onun ne zaman ortaya atılacağına locamız karar verir. O olmazsa aç kalır, perişan olurum. Gazetemin ekmeğine mâni olma! Hem görmüyor musun; namaz kılan, oruç tutan profesörler bile safımıza geçti! Sen de dünyalık dağıtabiliyorsan, bağır irtica diye!.

İşte böyle Abido, hangisini yazayım ki? Allah seni de bizi de müslüman görünüp gerçekte müslüman olmayanların şerrinden korusun. Amin.

Allah seni korusun!

Kardeşin Tian

Kardeşim Hakyâr Abdullah,

Bugünlerde başınızı kaşıyacak kadar vaktiniz olmadığı biliyorum. Ama mektubunun cevabını hayli geciktirdiğimden, kendimi bir nevi borçlu addettim ve bu mektubu öyle yazdım.

Önce cihâdınızın mutlu zaferini kutlarım. Televizyonda bile olsa, emparyalist Rus ordularının Afganistan'dan yenik olarak ayrılışlarını seyretmek, İslâm'ın nelere kadir olduğunu göstermeye yetiyor.

Ne var ki, bizi üzen taraf, bütün dünyanın, zaferinizin meyvesini yemeye hazırlanıp, "bu işten kendimize de ne kadar pay ayırırız?" Sevdâsına düşmeleridir. Tıpkı Uhud savaşında, münâfıkların tutumları gibi.

Bunca senedir, çoluk-çocuğunuzun da canı pahasına sömürge ordularına karşı yürütmüş olduğunuz kutsal cihâdınızı, utanmadan televizyonlarda "anlamsız bir savaş" diye nitelendirenler, şimdi kalkmış size **demokratik** dersler vermeye, yıkılan Afganistan'ı onarma teklifleri yapmaya, devletinizi nasıl kuracağınıza dair, kendilerinin size öneriler sunmaya başlıyorlar.

Aman dikkat edin de, sizden olmayanların oyununa gelmeyin; **muttakilerden** başkasını dinlemeyin, onları dost edinin, devletinizi onlara kurdurmayın.

Aslında benim bunları yazmam, ukâllalıktan başka bir şey değil. Çünkü güzel lideriniz Hikmetyâr'ın dediği gibi, "cihâd'ın kendisi, bizatihi bir okuldur"; ve sizler, bu okulda yetiştiniz. Bize söz düşmez. Çünkü biz, Batı standart ve normlarına göre yetiştirildik. Bizi dinleyerek, vaktinizi harcamayın bile!..

Sibğatullah kardeş Amerika ile Rusya'yı ve de her ikisinin uydularını, çok iyi tanırlar ve de değerlendirirler.

Ölçünüz Kur'an olmaya devam ederse İslâm düşmanlarının düşledikleri tefrika inşaallah olmayacak!

Sakin, 19. yüzyıldan kalma ve müslümanlar için hâlâ kronik bir hastalık olarak devam eden, milliyetçilik illetine kapılıp, parçalanmayan! Çünkü bir kaç ırktan oluşan Afgan milletini birleştiren, Rus'a ve tüm emperyalizme karşı yek-vücut yapan unsur, sadece ve sadece İslam betonudur. Betona yapışırsanız, birliğiniz devam eder; betonu unuttur, size dışarıdan empoze edilmeye çalışılan ırkçılık oyununa kapılıp, kendinizi ona göre düzenlemeye kalkışırsanız da, dirlik-düzenliğiniz bozulur, kutsal cihâdınız, korkunç ve tedavisi mümkün olmayan bir yara alır!...

Mutlaka birileriyle istişare etmeniz gerekiyorsa; istişare edecekleriniz, Allah'ın emrettiği gibi, sadece ve sadece mü'minler olsun!... Mamafih bu kisveye bürünen münâfıklar o kadar çoğaldı ki, Resûlullah (s.a.s)'in sahabisi Huzeyfe'nin dediği gibi, "emin insanların sayısı o kadar azaldı ki, falan mahallede falanca denecek" dereceye geldi. Dolayısıyla, münâfıklarından sakının!

Sözü yine uzattım. Halbuki niyetim, sadece kutsal cihâdınızı tebrik etmekti.

Allah mübârek etsin, ve diğer bütün müslümanlara da böylesi kutsal kurtuluşlar nasip etsin.

Kardeşim Hakyâr!

Geçen gün bir kardeşimizi idam ettiler de, üzüntümden, içimde bulunduğumuz karmaşa, keşmekeş "dinli mi-

yiz değil miyiz'' atmosferini konu alan bir piyes yazdım ekte gönderiyorum. Vaktin olursa oku da, siz cihâd yaparken biz ne ile uğraşıyoruz, gör!..

Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerine olsun der, Allah'a emânet ederim benim mücâhid kardeşim.

Kardeşin Tian

İDAM MAHKÛMUNA DİNÎ TELKİNAT
(PİYES)

(Olay, halkı müslüman olan **Pakia** ülkesinde geçmektedir)

I. PERDE

Sahne dekoru:

Cezaevi Müdürünün odası.

Müdürün masası, üzerinde normal bir büroda bulunabilecek eşya, telefon, telsiz, bir köşede radyo ve televizyon, koltuklar. Cezaevi müdürünün masası üzerinde Pakia Devleti'nin kurucunu temsil eden Uzak Doğu insan tipinde bir portre.

Masada Cezaevi müdürü oturuyor.

Elinde fotörüyle savcı, ayakta geziniyor.

Bir koltukta cübbe ve sarığını kuşanmış imâm:

Kapıda hazıröl vaziyette bekleyen gardiyan.

— Vakit sabaha karşı saat: 2 (Duvardaki saat bunu gösterecek)

Savcı: Müdür Bey, radyoyu aç'da şu kısa haberleri dinleyelim!.

Müdür: Amân Savcı Bey, Bu saatte hangi haberi merak edersin ki?

Savcı: Aslında merak ettiğim haber de yok ya! Bu işin de tadı kalmadı. Eften-püften haberler. Yok efendim

yahudiler, Filistinlilerin ellerini kırıyorlarmış da, Halepçe'de binlerce çocuk gaz bombalarıyla öldürülmüş, falan-filân beni ilgilendirmeyen şeyler...

Müdür: Sizin için bu haberlerin değeri yok mu? Yâni televizyon ekranlarında gözünüzün önünde yahudiler müsülûmanların kollarını, ayaklarını kırarlarken, gaz bombalarıyla ölmüş binlerce Halepçe'li'yi seyrederken size bir şeyler olmuyor mu?

Savcı: Bana ne olmasını bekliyorsun ki. Herhalde bunlar için ağlamamı beklemiyorsun ha!.. Ağlayayım mı yâni?

Müdür: O halde Hitler'in yahudileri kesmesini de tabii karşılıyorsunuz; öyle mi Savcı Bey?

Savcı: Saçmalama! O ayrı şey; Hitler bir canavardır. Çocuklar kesilir mi hiç? Görmüyor musun? Sonunda cezasını da buldu pis faşist!..

Müdür: Peki Savcı Bey, yahudi çocukları kesilmez de Halepçe'li bebekler nasıl katliam edilir. Yoksa o bebekler, yahudiler gibi insan evlâdı değiller mi? Adaleti temsil eden siz, nasıl yaparsınız bu ayrımı?

Savcı: Fazla konuştun!..

Bir anlık sessizlik. Savcı konuşmadan, jest ve mimikleriyle sert bir tavırla, müdüre rödyoyu açmasını hatırlatır.

Radyonun sesi: Sayın dinleyiciler, burası Pakia'nın sesi radyosu. Şimdi kısa haberleri veriyoruz:

Pakia'da irticai faaliyetlerde bulunup, geçtiğimiz günlerde ortaya çıkarılan örgüt elemanları dün yargılandılar. Yapılan muhakeme sonunda Pakia'da, mevcut devlet rejimini yıkıp, yerine islâmî esaslara dayalı bir devlet kurmak isteyen "işlâmî davranış hareketi"nin ileri gelen elemanları, yapılan muhakeme sonucu idâma mahkûm edildiler!

Savcının sert sesi: Kapat şunu!

Müdür sesini çıkartmadan radyoyu kapatır.

Savcı hâlâ gezinmede...

Sessizlik..

Savcı (kendi kendine konuşarak): Adam olmayacaklar! Hayır, hayır!.. Bu gericiler asla adam olmayacak! Müslümanların ezildiklerini bahane edip, gizli örgüt kuruyor alçaklar! Ulan hepimiz müslüman değil miyiz? Söyle Müdür! Babam geçen sene hacca gitmedi mi? Bunlar ne istiyor?

Bir an sessizlik...

Savcı (yine konuşmaya başlar): Bütün müslümanların mutlaka namaz kılmaları zorunluymuş! Dinle alay edenin namazı kılınmazmış!.. Faiz yiyenler, analarıyla zinâ yapıyormuş gibi günâhkâr olurmuş!... (Sesini yükselterek): Konuşsana Müdür!..

Müdür: Konuşmamamı siz emrettiniz!

Savcı: Şimdi de konuş diye emrediyorum. Nedir bu yobazlardan çektiğimiz? Plajlar kapatılmalıymış.. Göz zinâsı, falan-filân... Ulan hangi çağda yaşıyoruz? Böyle müslümanlık olur mu? Sizler vatan haini, bölücülersiniz! Bayramda kurban kesmiyorsam, annemin ölüsünü öpeyim!

Bir an sessizlik...

Savcı (devam eder): Bak Müdür bir şey anlatayım! Geçen ramazanda bir gece teravihe gittim. O yobaz imam bana ne dese beğenirsin? (Kelimeleri alaylı söyleyerek) "Savcı Bey, farzları da kılsan ne iyi olur?" Ulan imâm sana mı kaldı benim dinime karışmak? Yok canım, bunların hepsi birbirinden yobaz!...

(Savcı ciddileşir. Durur ve konuşmaya devam eder): İşte biraz sonra asacağımız Çian-Ka-Selim'de bunlardan biridir!

Sessizlik...

Savcı saatine bakar. Sonra imâm'a dönerek ürkek bir sesle:

— Kalk imâm Efendi, sabah yaklaşıyor. Git de adama telkinatını yap da, gâvur olarak ölmesin!

İmam cevap vermez. Ayağa kalkar. Korku, üzüntü ve nefret dolu bakışlarla odadan çıkar.

Birinci perdenin sonu

Sahne dekoru:

Derzli siyah duvarlarıyla, bir hapishane hücresi

Nereden ve ne zaman kaldığı bilinmeyen bir âdet üzere, idâma mahkum olan şahıs veya şahısların yanına infazdan önce, —ki umumiyetle birkaç dakika öncedir bu merasim—, bir din adamı gönderilir. Halkı müslüman olan ülkelerde böyle olduğu gibi, Batı'da da bu adet vardır. Bu din adamının görevi, biraz sonra öldürülecek olan idam mahkumuna dini telkinatta bulunmak!..

Pakia'nın duvarları kirli beyaz olan hapishanesinin kuleleri üzerine konan birkaç garip kuş, fecri haber veriyordu. Şafak sökmek üzereydi. Kendine mahsus kokusunu etrafa saçan hapishanenin tek kişilik hücrelerinin birinde "Pakia'da İslâmi esaslara dayalı bir devlet kurmak istediği için" ölüme mahkûm edilmiş olan bir genç yatıyordu; adı Selim'di... İnsanoğlunun güzellik mevsimi olan gençliğini yaşıyordu Selim... Yaşı otuzlara yaklaşıyordu; gazeteler öyle yazmıştı. Hukuk tahsil etmişti. Birgün, birilerine adaleti dağıtır, hukukun yüceliğini tescil ederim diyordu belki...

Sabahın alaca karanlığında bu düşüncelere dalmış olan Selim'in, dikine konmuş bir mezar biçiminde olan hücresi, kapının, beyin hücrelerini felçeden acı ve paslı gıcırmasıyla açıldı ve kapıda bir adam dikeldi. Bu bir din adamıydı. Arkasında, elinde bir gemici feneri tutan bir de gardiyan vardı. Resmi din adamı, sanki özenilerek pisletilmiş tabandaki çirkeflere bulaşmasın için, cübbesinin eteklerini yukarı doğru kaldırıyordu.

Kısa bir sessizlikten ve fenerin aydınlatmak için çırpındığı hücrenin karanlığına, rutubetine pisliğine, köşe kapmaca oynayan farelerin tıkırtılarına, rutubetten ıslanmış gibi bir hâle girmiş olan hücre duvarlarının, bu hücrede cereyan edecek hadiselerle âdeta şahit olmak için birer göz şekline bürünmüş deliklerin ağızlarına, sanki “burada olacak hadiselere şahid olmayın” edasiyle ağını kurmaya çalışan ve fakat —şartlar nâmüsaid olduğundan— buna bir türlü muvaffak olamayan zehirli örümceklere, hücrenin üst köşelerinin birinde asılı olan ve de asılı olduğu için gözleri kan çanağına dönmüş olan yarasanın, “bana bak din adamı, yalnız ben değil, siz insanlarda, siz insanların kanlarını emiyorsunuz” dercesine olan eğri bakışlarına alıştıktan sonra din adamı Selim’le konuşmaya başladı:

— Kardeşim, Selim!..

Selim cevap vermiyor, sarıklı-cübbeli resmi din adamına bakıyor. İfâdesi mümkün olmayan karşılıklı bakışmalar... Korku, heyecan, soğukluk, sıcaklık, samimiyet, ürkeklik, telaş, sessizlik ve nihâyet insanı konuşturamaz hâle getiren bütün fiziki ve psi-

kolojik güçler, güdüler sarmış din adamını ve karışındaki idâm mahkûmunu...

Zavallı din adamı!... Muhatabına biraz sonra asılacağı korkunç haberini mi, muştusunu mu versin? Kararsız, mütereddid, iki hâl arasında "müzebzeb", nasıl başlayacağını kestiremiyor. Nihâyet arkasında zebani gibi bekleyen gardiyan, homurdanmasıyla ikaz edince şunları mırıldanır din adamı, sessizce ve titrekçe:

— Kardeşim!.. Biraz sonra seni götürüp idam edecekler! Bu dünyayı bırakıp başka bir dünyaya gideceksin... Dinsiz gitmemen için, sana dini telkinat yapmaya geldim.

İşkencenin ağırlaştırdığı başını yavaş yavaş kaldıran Selim, din adamına şöyle dedi:

— Bana dini telkinatta bulunmak için, seni kim görevlendirdi?... Din adamının titrek sesi:

— Savcı!.. Selim tekrar sordu:

— Dine dayalı devlet kurmak istediğim için beni idamla yargılayan savcı mı bana dini telkinatta bulunman için verdi bu emri? Din adamı:

— Evet, dedi.

— Peki hangi dini telkin etmeni emretti savcı Bey? Uzatmak istemeyen din adamı:

— Tabii ki İslâm'ı; sen müslüman değil misin? Selim cevap verdi:

— Müslüman olmama müslümanım ama, beni İslâm'ı istediğim için idâmle yargılayan savcı, bana İslâm'ın telkin edilmesi için neden emir veriyor, bunu anlayamıyorum! Din adamı, söyleyecek bir şeyi olmadığı için susuyor, bir yandan da "telkine

devam edeyim mi” diye düşünüyör.

Selim devamla: Afrika kaktüslerinin birbirine do-laşmış milyarlarca liflerinin karmaşıklığından da-ha anlaşılmaz olan insanoğlunun insanoğluluğu dü-şündürüyor beni.. İnsanoğlu... Beniadem ha?... Ceylanlığı, ceylana yasaklamış olan avcı, ceylanın kafasına kurşunu sıkıyor ve ona ceylanlığı telkin ediyor? Engizisyon yargıçlarının, Endülüs’de yap-tıkları bundan farksız mıydı? Nüans farkı vardı elbette. Biri İslâm adına, öbürü İsâ adına kesiyor insanları. Altüst oluyor kafamdaki düşünce ve mu-hakeme mekanizması. “İslâm”ı istiyorum diye bana idâm verdiler, idam edileceğim diye, idamıma se-bep olan İslâm’ı bana telkin ediyorlar? Bu iki fiil-in hangisi suç, hangisi ceza? Bana telkin edilen İslâm’ın cezası olan “idâm”ın ne suçu var? Benim istediğim, ve sizin bana telkin etmeye çalıştığınız aynı şey yâni aynı din’sen, ruhban gibi aramıza so-kup suç ortağımız yaptığınız giyotin yâ da ip ne oluyor? Bu fiil, yâni İslâm’ı isteme keyfiyeti cü-rüm ise, onu istemeyi bana nasıl telkin eder; ve de istediğim için bana nasıl idam verirsiniz?” di-ye kendi kendine konuşan Selim, din adamına dön-dü ve,

— Telkin et bakalım! Din adamı çaresiz ve seçme hakkından yoksun olarak şöyle dedi:

— Lâ ilâheillallah de! Din adamına acıyan gözle-rini ondan çeviren Selim şöyle dedi:

— Ben lâ ilâheillallah dediğim için buradayım. Ben Allah dışındaki bütün ilahları reddettiğim için, Al-lah’ın nizamı dışında hiçbir ilâhın nizamını kabul etmediğim için, yâni senin bana savcı beyin em-riyle telkin etmeye çalıştığın o lâilâheillallah’ı ha-

yatımda tatbik etmeye çalıştığım için burayadım. Hoca efendi! Dışarıda besmele çekerek hazırladığınız sehpa, besmelenin katli içindir. Besmeleyi hiç olmazsa besmele adına katletmeyin! Allah'ı hasım yapıp, O'na karşı, O'nun adına cinayet işlemek neden? Sizin telakki ettiğiniz gibi, eyer İslâm sadece ölüme mahkûm olanlara, yâni ölümlere telkin edilecekse, telkinin devamında ona uyulması gerektiğini söyleyeceğin Ulu Pegyamber, neden dirilerle uğraştı, neden dirilere tebliğ ve telkin etti İslâm'ı? Dışarıda tebliğ u telkin bekleyen milyonlarca diri insan varken, benim gibi bir ölüye İslâm'ı telkin etmenin sizlere ve de İslâm'a ne yararı var? Ölümes'ul olmadığına göre, senin telkin etmeye çalıştığın dini nerede ve nasıl tatbik edeyim? Tatbik edemiyceksem, bütün bu çabalarınız neden?

Selim devam eder...

— Hoca Efendi benim bu dediklerimden bir şey anlayabildin mi?

Hoca sadece başını “evet” der gibi sallar.

Selim: Hoca Efendi, Allah aşkına doğru söyle, söylediklerimden bir şey anlıyor musun?

Hoca: Pek bir şey anlayamadım!

Selim: Hoca Efendi, benim dediklerimden bir şey anlamadıysan, bana neyi telkin edecek, neyi anlatacaksın?

Hoca: Anlatmayacağım, dedirteceğim!

Selim: Neyi dedirteceksin?

Hoca: Kelime-i şehâdeti!

Selim: Kelime-i şehâdeti dersem ne olur? Veya dedirtirsen ne olur?

Hoca: Kelime-i şehâdeti dersen, idâm edilince, müslüman olarak öleceksin.

Selim: Yâni sence, müslüman olmak için kelime-i şahâdeti söylemek yeterli midir?

Hoca: Yeterlidir.

Selim: (El ve ayaklarında zincirler olduğu nalde, ayağa kalkar ve hocaya yaklaştırmaya çalışarak): Hoca Efendi, ve senin şahsında hoca efendiler!... Neden bu dini bizlere yanlış ve çarpık olarak öğrettiniz? Beni ölüme gönderirken “lâ ilâhe” dedirtip, hangi ilâhları reddetirecek, hangilerine ayaklandıracaksınız? Beni, “lâ ilâhe”, yâni “hiçbir güç, hiçbir kuvvet, hiçbir, ilâh tanımıyorum” demeye zorlarken, biraz sonra öldüreceğiniz Selim’in mezarda hangi ilâhlara karşı çıkıp onlara “lâ” diyerek isyân edeceğini düşündünüz mü hiç?.. Beni götürüp gömeceğiniz mezarda, “lâ” deyip isyân edeceğim, reddeceğim bir ilâh yoksa neden bana bunu dedirtme ihtiyacını görüyorsunuz? Söylesene Hoca Efendi, bu dediklerimden bir şeyler anlıyor musun?

(Selim birazcık susar sonra başı önüne eğilmiş olan Hoca’ya bakarak devam eder);

Hoca Efendi, bunları nasıl bileceksin ki?.. Çünkü dediklerimi anlaman, senin kendi kendini inkârın olur!.. İslam’ın “lâ” ve “illâ”sının tatbikini istediğim için idâma mahkum ettikleri bana; sen gelmiş “lâ” dedirtmeye çalışıyorsun! “Lâ” ve “il-lâ”nın ne demek olduğunu bilmiş olsaydın; o iki yüce kanunu, benim gibi bir ölüye değil, dışarda, “lâ” denilip inkâr edilmesi gereken yüzlerce ilâha kul olmuş binlerce insana anlatırdın Hoca Efendi!...

Bir anlık bir sessizlik.

Sonra Hoca, mahcub ve üzüntülü bakışlarını duvara diker, gözünden akan yaşların gardiyanca

farkedilmemesine gayret ederek:

— Konuş kardeşim, yavaş yavaş seni anlamaya başladım. Kükürtleşmiş beyin kurşunlarım erimeye başladı. İslâmın elif-bâsına yeni başlıyor hissediyorum kendimi.. Bu, ne menem hocalıktır ki, bir idâm mahkûmuna, İslâm'ın tevhid kelimesini zorla dedirtmeye memur edilmiş olan ben; dedirtmeye çalıştığım şeyleri, anlamaktan acizim...

Biraz susar sonra devam eder Hoca Efendi:

—Nefsimin gururunu yenebilsem, “İslâm”ı ve dini sen bana telkin et! İslâm'ın “lâ” ve “illâ”sından habersiz olan bu robot hoca kardeşine, anlat diyeceğim geliyor içimden...

(Sonra Hoca, birden bire orada gardiyanın da olduğunu hatırlayarak kendini toparlar ve usulca gardiyana bakar). Fakat gardiyan, Hoca'nın korktuğu pozisyonda değildi. Hoca'nın “telkin” yapmağa devam ettiğini sanıyordu. Çünkü konuşulanlardan hiçbir şey anlamıyordu...

Hoca'nın bile anlamaya çalıştığı konuşmaları; hayatı, mahkûmlara bağırmakla geçmiş olan gardiyan ne anlasın!...

Gardiyan, baş ve yüz mimikleriyle Hoca'ya “devam et” demek istedi.

Beyninden vurulmuş dönen Hoca, âdeta yirmi sene kadar süren tedris hayatında böyle bir ders görmemiş, ona, İslâm akidesini senelerce anlatan hocaları “lâ” ve “illâ”nın ne anlam ifade ettiğini anlatmamışlar gibi, yeniden öğrenmeye başladı İslâm'ın şehadet kelimesini...

Hoca, titrek ve samimiyet kokan sözleriyle, şöyle

konusabildi:

— Kardeşim, bizler asırlardır devam eden, çarpık bir din eğitiminin kurbanlarıyız. Öyle kurban olduk; öyle kullaştık, köleleştik ki, düşünce meleke-mizi yitirdik. Ne minâreye çıkıp ezan okurken insanları neye davet ettiğimi bildim; ne de Kur'an okurken, ayetlerinin kime aitliğini ve de anlamlarını düşündüm. Ve en korkuncu (biraz durur ve), kim bilir bunun için cehennem ateşleri beni yakarlarken nasıl yarışacaklar; senden öncekilere; solumsuzca, bilgisiz ve şuursuzca yaptığım icbari telkinler!... Kendimden utanıyorum!...

Hoca'daki bu değişikliği beklemeyen Selim ölüme gittiği anda bile davasını bir insana tebliğ edebilmenin sevinci içerisinde şöyle konuşur:

— Hocam, kendini suçlama! Sendeki, daha önce bendeki, ve sokakta gezen binlerce müslümandaki bu çarpık din anlayışı senden, benden ve onlardan; sen, ben ve onlar olduğumuz için değil; sen, ben ve onların, asırlar boyu körü körüne kabul edip, putlaştırdığımız, ve İslâm'ı şu-bu müessese veya müesseselerin tasarrufuna terkedişimizden sorumluluğumuzu idrak edemeyişimizden kaynaklanan eğitim ilâhına Kur'an ve Sünnet'in gerçeklerini bir tarafa iterek, kul oluşumuzdan ileri geliyor!..

Siz hocalar bizim gibi değilsiniz. Arapça biliyorsunuz. Okuduğunuz âyeti, mütalaa ettiğiniz hadisi, şayet endişeniz varsa, bizden daha iyi anlarsınız. Sizin tercüme ettikleriniz, ve bizlerin bu tercümelerinizden okuduğumuz ayet ve hâdisler, bizi zindanlara atunca, neden düşünmüyor sunuz bu

eserlerinizi? Yoksa; mevlit ve ilâhi okumaktan, vaktiniz mi olmuyor? Anlamıyoruz!...

Hoca: Kardeşim, vaktimiz çok az kaldı. Allah'a yemin ederim bundan sonra okuyacağım her âyeti, her hadisi, varlıklarının mânâsını kavramaya çalışarak okuyacak; senin tabirinle senin gibi ölümlere değil, sokakta benim gibi gezen milyonlarca eğitim kurbanlarına anlatacağım İslâm'ı... Onun için dünyalarımızın değişmesine çok az kaldı. Senin gideceğin o ulvi, o güzel dünyada sana kavuşmak için elimden geleni yapacak, Allah'ın yardımıyla, ve inşaallah daha önce yaptıklarımın ötürü beni affeder inancıyla bu davaya hizmet edeceğim. Tövbe ediyor, bütün yaptıklarına pişmanlık duyuyorum. Şimdi bana, vaktiğimiz yeteceği kadar, ne yapmam gerektiğini anlat! Anlat'ta, senin gibi bir idâm mahkumuna dini telkinât yapmaya gelmiş olan bir hoca; idâm mahkumundan neler öğreniyor, ve benliğinde nasıl bir inkılab hasıl ediyor; ibret-i alem için insanlar, Hesap günü de şahitlik etmek için melekler tanık olsun ve müslümanlığının bayrağını taşınsın!

Selim: Hocalara nasıl hocalık edelim ki?

Söylıyeceklerimi sana öğretmek değil, sana hatırlatmak olarak al!...

Önce Savcı bey'in bana dedirtmeni emrettiği şehâdet kelimesini; nasıl ise öylece anlat müslümanlara!

(Hoca araya girerek):

— Önce kendime tabi...

Selim: Müslümanlara şöyle anlat şehâdet kelimesini:

Eşhedu en lâ ilâhe illallah

Düşündüm, anladım, kalbimde kabul ettim ve dilimle söylüyorum ki: Allah'tan başka ilâh, yani güç, yani sonsuz iktidar sahibi yani kainat ve içindeki insanlar için yasa koyan ve kendisine kulluk edilen bir başkası yoktur; ve "Allah'a rağmen ben varım" diyen varsa, onu inkar ediyor, ona isyan ediyor, onu tanımıyorum.

Eşhedu!..

Düşündüm, anladım kalbimde kabul ettim ve dilimle söylüyorum ki: lâ ilâhe illallah! Allah'tan başka kainat nizamını elinde bulunduran bir başkası yani bir ilah yoktur! İçimde putlaştırdığım makam, ideoloji, ilke, parti, hizib, kadın, erkek, evlat, sanatkar, sporcu, kulüp, loca, önder, şef, seks ilahlarının tamamına "lâ" deyip, inkar ederek kalbimi ve düşüncemi, ruhumu ve bedenimi, elimi ve dilimi, "İllallah" deyip Rabbimin emrine veriyorum! O'ndan başkasını güç tanımaya vesile olacak her şeye "lâ" (hayır!) deyip, kenara itiyor, O'nu, yani Allah'ı tek ve biricik güç ve hakim tanıyarak, "illallah" diyor bağlanıyorum, bağlandığıma dair söz ve biat ediyorum ki, bütün kainat zerrecikleri şahid olsun!...

Ve eşhedu enne Muhammeden Resulullah,

Yine düşündüm, anladım, kalbimle kabul ettim ve dilimle söylüyorum ki; Muhammed Allah'ın Resulüdür, yani, "illallah" deyip inandığım Allah'ı bana tanıtan, bana öğreten, bana sevdiren; ve Allah'ın kanununa nasıl uyacağımı ta'fîkâtıyla gösteren Muhammed (s.a.s)'dir. Yani, Allah dışındaki bütün güçleri, tağutları nasıl inkar edip, Allah'ı öğrenmeme vesile olacak sıfatlarını bana bildiren Muhammed (s.a.s.)'dir. Yani Muhammed'i ve onun

sünnetlerini kabul ediyorum ki, bana İslâm'ı öğreten onlardır. "Kur'an'a uyarım da, Peygamberin sünnetini ister alırım, ister almam, çünkü Muhammed araptı ve arap zevkine hitab ediyordu" zihniyetinin temsilcilerine ve saçmalıklarına rağmen, kabul ediyor ve bütün dünyaya şahid olmaları için ilân ediyorum ki, ne Muhammed'siz ve ne de Sünnet'siz (yani Hz. Muhammed'in (s.a.s) uygulaması olmaksızın) İslâm anlaşılır! Çünkü sünneti inkâr etmek, Hz. Muhammed (s.a.s)'i tanımamak; Hz. Muhammed (s.a.s)'i tanımamak da Allah'ı inkâr etmenin başka bir yoludur. Ben ise, Muhammed'i Allah'ın Resulü ve davamın lideri ve tek lideri olarak tanıyorum!...

Hoca: Bu dediklerinin hiç birini düşünmemiştim; yazıklar olsun bana ve hocalığıma!...

Selim: Bunları hangimiz biliyordu ki?... .. Hangimize öğrettiler ki? Fakat çok şükür ki uyananlarımız oldu da uyuyanlarımızı uyandırdılar. Benim sevgili Hocam, bundan sonra insanları namaza çağırınca, şöyle duymalarını sağla:

Hayye 'ala's-sala!

Haydi namaza haydi ibadete... Haydi beşeri güçleri temsil eden put heykellerini parçalayıp Allah'a koşan Hz. İbrahim gibi, Allah'a kulluk etmeye!

Haydi secde etmeye. Şeytanın iğvasıyla gurur kaplamış olan beynimizi arındırıp, toprağa anlımızı koyarak secde etmeye!.. Secde ederek hür olmaya, şahsiyet bulmaya!... Asırların cahili kültürleriyle yozlaşmış kafalarımızı secdeye koyarak, tüm süperlerden, Batı'lardan, tabu'lardan, makam ve mevkilerden, kölelikten, uşaklıktan; Amerikancılık ve Rusyacılıktan; kapitalizmlerden, komünizmlerden, sosyalizm ve faşizmlerden; ezilmişlikten, hor

görülmüşlükten; piramitlere harç, put heykelleri-
ne araç olmaktan; bizi dünya için uyandıran çalar
saatten, esiri olduğumuz fabrika bacalarından; Ba-
tının fuhuş kokan kavramlarından, toplumun kir-
li havasından... dan... dan bağımsızlaşarak şahsi-
yetimizi bulalım secdede!...

Hayye 'ala's-sala!

Haydi Allah için namaza kıyam etmeye rüku ve
sücut etmeye. Rüku ve sücut ederek tenzih ve ta'zim
edelim Rabbimizi. Tahiyatta (selamlaşmada) Allah'la
selamlaşıp, miracımıza çıkalım. Mü'minin miracı
olan Tahiyatta, Selamın sadece salih kullar için ol-
duğunu öğrenelim. Tahiyatta, Allah'ın kendisine
lutfettiği selamı, bize de teşmil eden yüce Peygam-
ber'i analım.

Namazı bitirip, birbirimize mü'min selamı vere-
lim! Selamdan sonra, tekrar Allah'ı unutup dün-
ya ilahının emrine girmemek, şucu-bucu diye suç-
lamalarımıza son vermek ve sadece Allah davası
için olmak üzere sarılalım birbirimize sıkısıkıya! Taki
ruhlarımız birbirini duysun, tağuti şeytan ve gö-
rüşler bizden uzaklaşsın!

Hoca ufak ufak ağlamaya başlar.

Gardiyan: Hocam, yoksa sana bir şey mi dedi bu hay-
dut? (Selim'in üzerine vararak), Tepelerim valla-
hi!...

Hoca: Çekil gardiyan, çekil! Bebekliğimden beri şayet ağ-
lamasını unutmamışsan, sen de ağla benim gibi!
Ağla da, belki yumuşar şu taşlaşmış kalplerimiz.
Biraz sonra, darağacına götüreceğin bu mahkûm,
kırk beş senedir neye mahkum olduğunu bilmek-
ten bile aciz olan benim gibi bir mahkuma, hürri-

yet verdi, bana bu hürriyeti bahşeden ve hiç bir profesörün anlatamıyacağı bir şahsiyet dersi verdi bu mahkûm! Kendisine dini telkin etmeye geldiğim bu mahkum, bana insanlığı öğretti de, insanlığımdan utandım. Şahsiyetim yoksa, yâ da dünya kaygıları içerisinde kaybolup gittiyse, buna ağlayayım mı gardiyan?..

Gardiyan: İyi misin Hoca Efendi?

Hoca: Daha önce hiç iyi olmadım ki!... Kötülüğün çepeçevre tutsak ettiği benliğim, 'iyi' diye birşeylerin de olduğunun daha yeni farkına vardı. Ağladıkça daha da yaklaşıyor iyilik, daha çok görüyorum şahsiyet bayrağını; neye "lâ" neye de "illâ" dediğimi daha yeni öğrenmeye başladım Gardiyan. Bırak da ağlayayım ki, bana biraz daha hürriyet, biraz daha şahsiyet ve biraz daha tevhid dersi versin şu mahkûm!...

Gardiyan: Dediklerinden bir şey anlamıyorum Hoca Efendi. Seni üzdüyse haydut, ezeyim kafasını!...

Hoca: Kafası ezilecek birisi varsa o da benim. Sen anlamıyorsan ağlamaktan, yitirilmiş bir şahsiyeti bulunca duyulan hazdan; bırakta ben ağlayayım, ben duyayım o hazzı!..

(Selim'e dönüp devam eder):

Sana mahkum mu desem; yoksa beni karanlıklardan kurtaran en büyük mürşid mi desem... Bilmiyorum ki? Ey uyarıcı, ey bu davanın en güzel kurbanlarının arkadaşı!.. Vakit azaldı, biraz daha ders ver şu zavallı Hoca'ya!...

Selim: İnsanlara kurtuluş muştusunu haber vermek için onları ezânda ve kamet'te Allah'a çağırınca şöyle uyar cemaatin ve de cematını anne ve babasını arkadaş ve toplumunu:

Hayye 'ala'l-felah!

**Haydi kurtuluşa, haydi insanlığın kurtuluş müca-
delesine!**

**Haydi süperlere "dur" demeye. Haydi tüm mus-
tad'afların, tüm ezilmişlerin safına girmeye! Hay-
di Afganlı'yla ağlamaya, Morolularla kanamaya!
Haydi müstemleke kovboylarıyla mücadele eden kı-
zilderiliyi kurtarmaya, Nikaragualı bebekleri öldür-
mek için silah taşıyan gemiyi durdurmaya!..**

Hayya 'ala'l-felah

**Haydi dünyayı paylaşamayan, kâh Cenevre'de, kâh
İzlanda'da bir araya gelip insanlıkla alay eden Rus-
ya ile Amerika'nın, insanların kanları üzerinde
ayakta duran ve her ayağı bir kukla başkanın omu-
zunda olan masalarını devirip, kafalarına çalma-
ya! Haydi âleme "terörist" deyip, Nikaragua ge-
rillalarına, Lübnan'daki paralı askerlere; politika-
sı icabı kâh Markos'a, kâh Akino'ya silah yardı-
mı(!) yapan Amerika'nın ve aynı yöntemlerle
emperyalizmi sürdüren yoldaşı Rusya'nın oyunla-
rını bozmaya!**

**Haydi tüm diktatörlerin, zalimlerin, hak yiyenlerin, ispi-
yoncuların, işbirlikçilerin, münafıkların, hainlerin,
fasıkların, işgalcilerin, müteğallibenin, hırsızların,
tefecilerin defterlerinin dürüldüğü odanın kapısı-
nı aralamaya!...**

Hayye 'ala'l-felah

**Haydi namazla kurtuluşa; namazda duruluşa ve
yakarışa! Haydi iflah olmaya, haydi mü'min ol-
maya ve felâh'ın yalnız mü'min için olduğunu an-
lamaya!**

Hocam, bununla da yetinme! Bayram sabahları camiye gelenlere sadece tekbir getirtme! Onlara, şursuzca terennüm ettikleri Allahu Ekber'i anlat. Anlat ki bilsinler. Bilsinler ki kime "büyük", kime "en büyük" dediklerini anlasınlar. Anlasınlar da öyle karar versinler camiye gitmeye, yâ da gitmemeye.

Allahu Ekber'i anlat!..

Allahu Ekber!..

Sen ey Doğu, ve sen ey Batı; sen ey Güney ve sen ey Kuzey duy, dinle ve bil ki, Allahu Ekber, Allah en büyüktür!

Siz ey dört cihet, ya da yön; duyun, dinleyin ve biliniz ki: Ekber olan, yani "En büyük" olan ve temsil ettiğiniz yerkürenin hertürlü hakimiyeti Allah'ındır! Ekber, yani 'En büyük' sıfatı sadece Allahındır; o sıfatı O'ndan başkasına verip, kullanmayın ki O'na ortak tanıyıp şirk koşmayasınız! "En büyük spor!" diye stadyumlarda bağırıp, minarelerin öfkesini toplamayın ki, Allah'ın emriyle gazaba gelen minareler, tepenize yıkılmasın! Allahu Ekber, tek Hakim odur! Allahu Ekber, uyulacak tek merci O'dur! Allahu Ekber, yanılmaz kanuna sahip tek kanun koyucu O'dur.

(Bu sırada uzaklardan sabâ makamında okunan bir ezan sesi gelir).

Hücrede derin bir sessizlik... Çünkü bu saba ezanı, dışarıdaki müstülamanları namaza, Selim ile celad'ı idâm sehпасına çağırıyordu...

Gardiyan homurdanarak vaktin geldiğini bildiriyor Hoca'ya..

Hoca'nın ağlaması fazlalaşıyor ve Selim'i kucaklı-

yor. Kimsede ses yok.

Perde kapanırken, gözü arkada olduğu halde yürüyen Hoca şöyle seslenir:

— Mücahid kelimesini ilk defa kullanıyorum hayatım boyunca! Kutlu olsun cihadın... Duyduğun bu ezân seni sehpaye götüreceklerinin işaretidir. Hakkını helâl et!.. Allah'a yemin ederim ki, senin bıraktığın yerden, devam ettireceğim davayı!..

Perde kapanır...

III. PERDE

(Cezaevi Müdürünün odası) Müdür kendi koltuğunda savcı ayakta geziniyor.

Savcı: Nerde kaldı bu hoca Müdür Bey?

Tam o sırada içeriye Hoca girmektedir.

Hoca: Geldim Savcı Bey!

Savcı: Adama dersini verdin mi?

Hoca cevap vermeden, sadece savcıyı süzüyor.

Savcı: Cevap versene Hoca telkinini yaptın mı yobazın? Bu kadar yobazlık yaptı, bari gâvur gitmesin öbür dünyaya...

Hoca: Hayır yapmadım!...

İrkilen Savcı:

— Ne dedin?

Hoca: Telkin yapmadım!

Savcı: Böyledir zaten bu yobazların sonu! Seni dinlemek istemedi hâ! Zaten ölüme yaklaşınca böyle çılgınlaşırlar bu mürteciler.. Çok mu hakaret etti?

Hoca: iltifat ederek, hakaret etti bana.

Savcı: Anlamadım! Sana iltifat mı etti? Vay zavallı! Belki de senin onu idâmdan kurtarabileceğini düşündü. Savcı biraz susar, düşünür gibi yapar ve devam eder,

“Ama hakaret etti dedin! Bu nasıl oluyor. Siz iki cümle kurmasını beceremez misin? “Hem iltifat etti; hem hakaret etti” diyorsun. Şunu daha açık anlat-sana!

Hoca: “Siz bu dini iyi okuyor, iyi bilmiyorsunuz!” dedi.

Savcı: İltifatı bu mu? Peki nasıl hakaret etti?

Hoca: Mahkûm bana şöyle dedi:

“Hoca, siz bu dinin folklorunu yapıyor, özünü sak-lyyorsunuz!”

Savcı: Dinin bir de folkloru mu varmış? Nedir bu folk-lor?

Hoca: Kur’andaki Allah ahkâmını değil, Allah adına or-mandan —ağaçtan; sağlıktan— aşıdan anlatıyor-muşuz müslûmanlara..

Savcı: Siz ne anlarsınız ormandan, sağlıktan?

Hoca: O da öyle söyledi!

Savcı: Başka ne dedi?

Hoca: Bana dini öğretti.

Savcı: (Şaşkın ve sinirli) O mu sana, sen mi ona öğrettin?

Hoca: O bana öğretti!

Savcı: Peki ne öğretti?

Hoca: Şehâdet kelimesini öğretti!

Savcı: Sinirli hâlimde beni güldürme Hoca! Sen şehâdet kelimesini bilmiyor muydun ki sana öğretti?

Hoca: Hayır bilmiyordum!

Savcı: Bilmiyor idiyse, ve biz seni bunca mahkumu as-madan onlara dini telkinat yapmaya gönde-rince, neden “bilmiyorum” demedin? Yoksa, da-ha önce idam ettiklerimize şehâdet kelimesini söy-letmedin mi? Bunu yapmadıysan, suçlusun Hoca!..

Hoca: Savcı Bey! söyletmesine söylettim de bilmediğimi, anlamadığımı söylettim onlara.

Savcı: Sen delimisin Hoca! İnsan bilmediğini nasıl öğre-tebilir?

Hoca: Benim senelerdir yaptığım gibi.

Savcı: Senelerdir ne yaptın?

Hoca: Millete şehâdet kealimesini söylemeyi öğrettim, bir gün için onun anlam ve mesajını düşünmedim! Namaz kıldırıldım da, kime, neden ve ne için secde ettiğimi secde ettirdiğimi aklımdan geçirmedi. Güzel sesimle minârelerde ezân okudum da, bu ilâhi mesaja, bir defa olsun kulak verip, insanları neden namaza çağırıldığımı idrak edemedim. Felâh'a kurtuluş'a diye sabâ makamından ezânlar okudum da, o ezânı dinleyenlerin nasıl ezildiklerini nasıl sömürüldüklerini görmedim. Yıllarca dine küfreden, onunla alay edip mücadele verenlerin necis vücutlarını yıkayıp, cenaze namazlarını kıldırıldım. Ve bu cürmü işleyince de, Allah'ın şu kesin emrini hiç hatırlamadım. Allah diyor ki:

“Onlardan ölen birinin namazını hiç bir zaman kılma, mezarı başında da durma, çünkü onlar Allah'a ve Resulü'ne (karşı) küfre saptılar ve fasıklar olarak öldüler. Onların malları ve evlatları seni imrendirmesin; Allah bunlarla ancak, onları dünyada azablandırmak ve canlarının onlar küfür içindeyken zorluk içinde çıksın ister” (Tevbe sûresi, 84-85).

Savcı: Bunları da mı, sana o yobaz öğretti?

Hoca: Evet o öğretti.

Savcı: Bu kadar konuşmasına neden müsaade ettin Hoca?..

Hoca: Onu dinlemeyi, fırsat ve ganimet bildim.

Savcı: O ne biçim ganimet ve değer ki, “bundan sonra her önüne gelenin cenazesini yıkama, namazını kıldırma!” desin.

Hoca: O demedi; öğretti...

Savcı: Hoppala, şimdi de felsefe mi? Ne demek “o de-

medi öğretti”?

Hoca: O şu demektir savcı bey! Bu size söylediklerimi teker teker o bana demedi elbette. Ama bunları görmeyi, bunları sezmeyi, kavramayı idrak etmeyi öğretti bana...

Savcı: Yâni bundan sonra önüne getirilen her ölümün namazını kıldırmayacak mısın?

Hoca: Hayır!

Savcı: Peki ne yapacaksın?

Hoca: Ölünün müslüman olduğuna dair iki müslüman şahit isteyeceğim.

Savcı: Bana bak, ileri gidiyorsun Hoca!.. (Hınçla bakar, ve tehdid ederek): Seni de o yobaz gibi mahkum ederim ha!..

Hoca: Ben zaten mahkumum.

Savcı: Ne biçim mahkûmsun ki, karşımda böyle konuşabiliyorsun?

Hoca: Biraz sonra idâm edeceğiniz mahkum bana hürriyeti öğrettikten sonra...

Savcı (Hocanın sözünü keserek): Sana hürriyeti mi öğretti? Vay canına?. Biraz da kendisine öğretseydi ya bu hürriyetten...

Hoca: Savcı Bey! Aslında hür olan o, tutsak olan benim! Yirmi senelik meslek hayatımda; hep, ama hep tutsakmışım da haberim yok tutsaklığımdan... Siz sadece sizin kararınızla tutsak olanlara tutsak demeyiniz! Vicdanları prangaya vurulmuş insanları sayarlarda köşklerde yaşatsanız; sözde hürriyet olan o fiziki serbestinin ne anlamı var?

Eminim ki ne dediklerimi anlamıyorsunuz... Yirmi senelik hocalık hayatımda, Allah'ın davasını bir tarafa bırakıp da, insanlara sizin istediğiniz şekilde, bir din öğretmiş olmamın vicdan azabı, yirmi bin defa asılmamdan daha korkunçtur!..

Ben (başını sağa sola sallar)... Peygamberlerin varisi olan ben, bir gün dahi düşünmedim. Musâ'nın isyanını, Muhammed'in cihâdını... Ve ben onların varisiyim, öyle mi? Bundan daha büyük mahkumiyet var mı Savcı Bey?..

Savcı saatine bakar, ve mimikleriyle Cezaevi Müdürü'ne idâmı infaz etmeye gideceklerini anlatır. Kapıdan çıkmadan tekrar hocaya dönerek:

— Bana bak Hoca şimdi seni delirteni asmaya gidiyorum. Gelince seninle hesaplaşacağız. Ya eski gibi olursun yâ da seni yok ederim, bunu iyi bil!

Hoca: (sahnenin önüne doğru yaklaşarak seyircilere döner ve):

Ben zaten yok oldum... (Cümlelerin arasında durarak konuşur). Fakat bu yoklukta buldum kendimi. Beni sen değil savcı bey; idam mahkumu yok etti.. Senin yok edebileceğin bir şey kalmadı Savcı Bey.. Çünkü yok olan bir daha yok edilemez!.. İdam etmeye gittiğin mahkum beni öyle yok etti ki, o yoklukta şahsiyet ve insanlığımı buldum. O yoklukta, Allah'a ve Resûlü'mü buldum. Benden sonra buraya benim eski hâlimde olan başka bir Hoca alacaksınız elbette... İdâm mahkûmlarına şehâdet kelimesini dedirtmek için... Acaba bir gün o da yok olabilecek mi benim gibi?.. Bu kolay değil!... (Durur)...

— Böyle hocaları benim gibi yok edip şahsiyetlerini kazandıracak Selim gibi idâm mahkumları onlara da rastalayacak mı?....

(Perde kapanır)

S O N

Kardeşim Mirza,

Sana bu mektubu karaladığım şu sırada, adı müslüman olanların karıştırdıkları haltlar yüzünden, sinirlerim oldukça gergin. Onun için cümlelerim bozuk olursa, kusura bakma.

Hatırlarsın; Londra'da görüştüğümüz 1967 senesinde bile Batı'nın ahlâksızlık yarışları düzenlediği o toplumda, nihilizm, hipizm, kapitalizm, sosyalizm, egzistansiyalizm gibi hastalıkların kurbanları, kendilerini tatmin yolu olarak değerlere -Ama bu değerler kime ait olursa olsunlar— saldırma dinini benimsemişler; anne ile oğlunu, erkek kardeş ile kız kardeşi ve nihâyet erkeklerin erkeklerle ve kadınların da kadınlarla evlenmelerini ideâleştirip kanunlaştıran bu yeni dinin, dinleri gibi gayr-ı meşru olan çocukları yirminci yüzyılın baş belası olan AIDS hastalığının promotörleri olmuşlardır.

Bunlardan bir tanesi de, müslüman kılığına sokulmuş ve Batı tanrısının emrinde olan bütün şeytanların bir araya gelerek destek ve güven verdiği Salamon Rüşdi denen kâfir-mürteddir.

Peki, şimdiye kadar böyle bir kâfir yok muydu? Var idiyse, neden gündeme getirilmedi de, şu günler popüler oldu bu kâfir, yâ dâ kâfirler?

Siz Londra'daki müslümanlar, bunun sebebini çok iyi

bilirsiniz. Ne var ki bizim Pakia'da ve halkı müslüman olan diğer ülkelerde, bu oyunun, bu desisenin, bu "20. yüzyıl haçlı seferi"nin pek de farkında değil müslümanlar!

Dünyanın süper gücü olan Rusya defedildikten sonra; bugün Afganistan'da bir İslâm Devleti kurma çalışmaları devam ederken, dünya kamuoyunu meşgul eden bir soru sorulmaya başlandı:

— Bütün maddi imkânsızlıklarla donanmış mücâhid birlikleri, Rusya'yı nasıl yendi?

Ve bunun tek cevabı:

— Allah'ın, Hz. Muhammed (s.a.s.) vasıtasıyla insanlığa gönderdiği ve insanın sarılması gerektiği tek nizam, tek kurtuluş sistemi ve tek yol olan İslâm!...

İşte, Batı'yı çileden çıkaran kelime!...

Batı dünyası şu kararı aldı: İslâm konuşulmasın! Yâ dâ; konuşulmasına mani olunamıyorsa, hiç olmazsa yanlış ve çarpıtılmış bir İslâm takdim edilsin dünya efkârına ki; kamuoyunu meşgul eden İslâm'a karşı bir nefret uyan-sın...

Bunun âleti olacak, Salamon Rüştî adındaki mürtedi satın almakta da gecikmediler ve eskiden müslüman olduğunu söyleyen bu "satılık" meta'a şeytanca ve Batı'ca bir kitap yazdırarak; kendi haber ajansları vasıtasıyla, iki ay içerisinde, bütün dünyaya tanıttılar.

Haçlı torunlarının böyle davranması, gayet tabii bir şeydi. Benim sana yazmak istediğim esas mesele, müslüman ülkelerde, Salamon Rüştî'nin avukatlığına soyunan ve isimleri, Ahmed, Hüseyin, Ca'fer v.s. gibi olan iki ayaklıların şamatalarıdır.

Londra'da da duymuşsunuzdur. İmâm Humeyni', İslâm dininin mürted hakkındaki hükmünü hatırlatarak, mürtedliğiyle yetinmeyip, bir milyar müslümanın diniyle, Peygamberi'yle, Kur'an'ıyla alay eden Salamon'un öldürülmesi gerektiğini ilân etti.

“Sen misin bunu diyen Humeyni?” diye ortaya çıkan Pakia basını, öyle bir yaygara kopardı ki, neredeyse “bütün müslümanlar gitsin; Salamon’dan özür dilesin!” demeye getirdiler.

Buna da şaşmadık. Çünkü bu şamatayı başlatan basın, zaten senelerdir, salamonluk yapıp, müslümanlarla uğraşiyor... Bu fırsatı da öyle güzel değerlendirdiler ki; gazetelerinde müslüman’a küfredip, o gazeteleri müslüman(!)lara satarak ne milyarları vurdular kardeşleri Salamon Rüşti sayesinde...

Bunu yapanlar, senin de bildiğin gibi, Pakia’nın irtica tüccarları. Salamon masum, kendi halinde, araştırmacı bir yazarmış da, esas cezalandırılması gereken; onun öldürülmesini isteyen Humeyni imiş...

Hoca Nasıruddin’in bir hikâyesi var; bilirsin:

Hoca’nın evine hırsız girmiş, evde ne varsa alıp götürmüştü.

Ertesi gün konu-komşu gelerek, ona “geçmiş olsun” diyecekleri yerde, azarlamaya başlamışlar: Hoca, neden kapağa üç kilit vurmadin? Pencerelemin neden bu kadar geniş? Geceleym neden uyursun? Evinde neden otomatik alarm sistemi yok? Neden evin bütün eşyalarını çelik kasaıa kapatmadın?.. v.s. v.s.

Hoca, onları dinledi, dinledi ve şöyle dedi:

Efendiler, bu hırsızın hiç mi suçu yok?

İşte bunun gibi...

Bütün dünya bu hadisede Salamon’un yanında yer almış, müslümanlara saldırıyorlar... Ve tabi bizim naylon müslümanlar da, her zaman olduğu gibi hümanistliklerini sergileyerek, Salamon’un yanında yer aldılar... İşte bizi üzen, bunlardır; ve bunun için sinirli yazıyorum cümlelerimi, yoksa, Bush, Teacher, Mitterand, Kohl tabii kendi dinlerinin vecibelerini yerine getirecek ve müslümana saldıracaklar... Onların, adı emperyalizm olan dini bunu ge-

rektirir. Fakat onlar, kamuyu kandırmak için din-min demiyor; hukuktan dem vuruyorlar...

Bizim Pakia'nın mürted gazetecileri de, dinlerinin gereği ne ise yerine getirip, müslümanları suçladılar. Bunlardan bir tanesi, bir müslüman yazarın konuyu kendilerinin paralelinde yazdığından dolayı memnuniyetini yazmış ki, bizim müslüman yazar, o mürted gazetecinin memnuniyetinden dolayı neredeyse, "cennete kavuştum" diyecek... Üstelik, bunu gazetesindeki köşesinde de belirterek, hopur hopur hopluyor sevinçten: "Bu dinsiz beni övdü!", "bu dinsiz beni övdü!" diye!...

Bir âlemdir bu bizim Pakia...

Onun için sen sabırlı ol; bize de sabır için dua et!...

Nedir bu yanlış müslümanlardan çektiğimiz?

Bir başka kardeşimiz de, "her ne kadar İslâm ahkâmına göre mürtedi, yâni bu Salamon'u öldürmek vacib ise de, meslektaşım olduğu için, öldürülmesini istemem" demiş?... İnşaallah, gazete yanlış anlamış bu kardeşin dediklerini... Başka ne diyeyim ki?

Hız. Peygamber (s.a.s.)'in öldürttüğü Yahudi gazeteci Ka'b İbnu'l-Eşref'de, bu mânâda meslektaş değil miydi, yazar değil miydi? Bilirsin, bizde de biraz yazarlık var. Yoksa biz; Peygamber'den de mi daha merhametliyiz?

Kardeşim Mirza.

Hangi savaş alanında kaybettik ki o güzel, boyun eğmez, bağımsız, hür şahsiyetimizi? Hangi feylesoflar kulağımıza üfleyerek, bizi, Batı'nın komplekslileri yaptı? Biz Allah'ı ve Resûlullah'ı nasıl unuttuk ki; onlara sövülüyor; bilmem hangi felsefenin empoze ettiği yeni dinimizin itica-dınca susuyor; bu sövücülere hümanistlik tashiyoruz.

Kim, kiminle ise, Allah onu onunla haşretsün; amin...

Allah'a emânet eder, gözlerinden öperim Mirza...

Kardeşin Tian

Kardeşim Mirza, konu, İslâm nokta-i nazarından çok önemli olduğundan ve Salamon Rüşdi denen mürted, haddini fazlasıyla aştığından, bu notu düşme mecburiyetinde kaldım.

Düşünün bir kere; bu hayasız Batı Meta'ı adam, İslâm'a saldıracağı yerde, Teacher'ın kabinesinde eşcinseller olduğunu ve bunların sex alemlerini yazsaydı; yahut Büsh'un CIA başkanı iken öldürttüğü milyonlarca insanın kimliklerini tesbit edip kaleme alsaydı; yahutta Mitterand'ın yahudilerle olan ilişkisini ve bu ilişkilerde cereyan eden âlemleri sözkonusu edip de bir kitap yazsaydı; Salamon Rüşdi denen satılık kalemî değil savunmak; kitabının Batı'da -hatta Doğu'da- yayınlanmasına müsaade ederler miydi acaba?....

Onun için aldanmayalım onların kendilerinin bile inanmadıkları "insan hakları" uydurma kavramına!...

Şimdi de, meselenin polemiğini yapmadan; İslâm'la, Hz. Peygamber'le, onun hanımlarıyla alay edenlere karşı, Hz. Peygamber (s.a.s.)'in nasıl bir siyaset takip ettiğine dair, İslâm Tarihi'nin ilk kaynaklarına dayanarak, biraz bilgi verelim ki; şimdiye kadar Salamon Rüşû gibi, hiç bir kâfir, müslümanların harem kabul ettikleri yere, genelev dememişlerdir.

Yahudi Basının İslâm Düşmanlığı Karşısında Hz. Peygamber (s.a.s.)'in Tutumu

Şurası muhakkaktır ki basın, 18. veya 19. yüzyılın ortaya çıkardığı bir olgu değildir. Basın vakıası, tarihin ilk devirlerinden beri insanoğlunun hayatı ile ilgili olarak günümüze kadar gelmiştir. Tarihin her döneminde ayrı şekillerde tezahür etmiş olan basın, toplum üzerinde oldukça müessir olmuştur. Biz burada, basını, bütün tarihi seyri içerisinde ele alacak değiliz. Sadece, toplum-

lar üzerinde bu kadar müessir olan bu müessesenin Hz. Peygamber (s.a.s.) devrindeki fonksiyonundan sözedeceğiz.

Genel olarak basın iki türlü tezahürü vardır. Birincisi, toplumu dünya hadiselerinden haberdar etmek; ikincisi de, toplumu eğitmektir. Ne var ki, basının bu her iki yönlü çalışması da, içinde bulundukları ortamın sosyal ve siyasal yapıları yüzünden sınırlı olmuştur.

Dünya tarihindeki büyük olayların hemen hepsinde, basın çok büyük rol oynamıştır. Ancak bu rol her zaman müsbet değil, bazen de menfi yönde olmuştur. Büyük ideolojilerin müsbet veya menfi manada -ki bu müsbet veya menfilik izafi olup insandan insana değişir- en büyük silâhları şüphesiz basındır. Ancak, biz basını bu manada alırken, yayını da içine alıyoruz.

Milâdi 7. yüzyılın en büyük hadisesi, Hz. Muhammed (s.a.s.)'in İslâm'ı bütün insanlara tebliğ etmek üzere Allah tarafından peygamberlikle görevlendirilmesidir. Tabiidir ki Mekke ve daha sonra Medine basını, bu büyük hadiseye bigâne kalamazdı.

Hz. Muhammed (s.a.s.), temeli putlara ve heykellere tapıcılık olan Mekke Devleti'ni yıkıp, yerine tevhid inancına dayalı olan İslâm Devleti'ni kurmak istediğinden, daha başlangıçta, tasarrufu Mekke hükûmetinin elinde olan basının saldırısına uğradı. Bunun en canlı misâli Nadr İbnu'l Haris'in düşmanlığı idi.

Milâdi 7. yüzyıl Mekke'si veya Medine'si için, pek tabiidir ki, gazete, dergi; veya radyo, televizyon söz konusu değildir. O halde bu işi yürüten basın organları nelerdir?

- Şairler! Evet, basın işini şairler yürütüyordu. Herhangi bir konuda kamuoyu oluşturulacaksa, bu iş için şairler görevlendiriliyor, mukabilinde külliyetli miktarda para ödeniyordu. Mamafih, şairlerin bu işi menfaat karşılığı yapmadıkları da oluyordu.

Savaş hazırlıklarında olsun, savaş meydanlarında olsun, en büyük silâh şairdi.

Resûlullah (s.a.s.)'in Mekke döneminde olsun, hicretten sonraki Medine döneminde olsun; bu şairler İslâm ve onun peygamberi Hz. Muhammed (s.a.s.) aleyhinde şiirler söylemişler; kamu eskârını İslâm aleyhine çekmek için çalışmışlardır.

Mekke dönemi, inancın tebliği, sabır ve yetiştirme dönemi olduğundan, Hz. Peygamber (s.a.s.) Mekke basınının bu amansız saldırısına sabretmiştir.

Medine döneminde ise, askerî cihâda yâni Allah'ın buyruklarını yeryüzünde ikâme etmek için savaşa izin verildiğinden durum başkadır.

Medine döneminde, İslâm'la alay eden, ona hakaret eden şairlerin çoğu Yahudi idiler. Başka bir deyişle, Medine'de İslâm düşmanlığı yapan basın, Yahudilerin elinde bulunuyordu.

Bu Yahudi şairler, şiirlerinde İslâm'la alay ediyor, Hz. Muhammed (s.a.s.) ve müslüman kadınlarını küçük düşürücü istihzarlarda bulunuyorlardı. Bu şiirler (yâni o günün gazete, dergi, makaleleri; radyo, televizyon programları), kısa zaman içinde yayılıyor, İslâm aleyhinde kamuoyu oluşuyordu. Her ne kadar müslümanlar bu yalancı şairlerin (gazetecilerin) dedikodularına kulak asmıyor idiyse de, bu dedikodular, psikolojik bir rahatsızlık vesilesi oluyorlardı. Çünkü bir müslüman; Allah'a, İslâm'a, Peygamber'e ve onun ümmetine hakaret edilmesine razı olamaz, hareketsiz kalamazdı.

Bu menfî basın organları olan Yahudi şairler, adeta İslâm'a savaş açmış, her türlü hakareti yapıyorlardı.

Hem Peygamber, hem Devlet Başkanı olan Hz. Muhammed (s.a.s.), diğer İslâm düşmanlarıyla olduğu gibi, bu düşman basın organlarıyla da mücadele etti.

Şaire Kadın Öldürülüyor

Bu gazetecilerin en azılılarından birisi, Asmâ binti Mervân

adlı şaire kadındı. Bu şaire kadın kendisine görev verilmiş gibi, iş gücü İslâm aleyhinde haber üretmek, şiirlerinde (gazetesinde) İslâm düşmanlığını, Peygamber düşmanlığını işlemekti.

Bu şaire kadının, küfür dolu şiirlerine dayanamayan 'Umeyr b. 'Adî adındaki sahabi şöyle dedi: "Ey Allahım, Sana and olsun ki, Resûlullah (s.a.s.) Medine'ye döndüğünde - o sırada Hz. Peygamber (s.a.s.) Bedir savaşındaydı- bu İslâm düşmanı kadını öldürecek'im"(1).

Hız. Peygamber (s.a.s.), büyük bir zaferle Bedir'den dönünce, 'Umeyr b. 'Adî, Allah'a verdiği sözde durarak, bu İslâm düşmanı şaire kadını öldürdü. O gecenin sabahında da, namaz kılmak için Mescid'e gitti. Namazdan sonra, Hız. Muhammed (s.a.s.) 'Umeyr'e "Mervân'ın kızını öldürdün mü?" diye sordu. 'Umeyr, bir hata yapmış olmaktan korkarak, "Evet yâ Resûlullah, annem-babam sana fedâ olsun, acaba bu hareketimle bir hata mı işledim?" diye sordu. Resûlullah (s.a.s.): "Hayır, onun ölümü selâmet getirir" diye cevap verdi ve yanındakilere dönerek şöyle buyurdu:

"Allah'a ve Resûlüne, gıyaben yardım eden birisini görmek istiyorsanız, 'Umeyr b. 'Adî'ye bakın!"(2).

Daha sonra 'Umeyr, kadını defnetmekte olan oğullarının yanına gittiğinde, kendisine şöyle dediler: "Annemizi sen mi öldürdün?" 'Umeyr'in cevabı şu oldu: "Evet onu ben öldürdüm. Allah'a yemin ederim ki, sizler de dilinizi aynı şekilde kullanırsanız, sizleri de bu kılıcımla öldürürüm; veya siz beni öldürürsünüz."(3).

Böylece İslâm'a ve müslümanlara saldırmayı kendisine adet edinmiş bir kadının şerrinden ve onun fesâd saçan gazetesinden müslümanlar kurtulmuş oldu. (Hicri 2. sene Ramazan Ayı).

(1) Vakidi, Meğazi, Marsden Jones neşri, London Oxford University Press, 1966, I, 172-173.

(2) Ay, yer.

(3) İhsan Süreyya Sırma, Hız. Peygamber (s.a.s.) Devrinde Basın, İslâm Mecmuası, Ankara, Mart 1984, Yıl 1, sayı 7, s.20.

Söylediği şiirlerle, İslâm'la ve Hz. Peygamber (s.a.s.)'le alay eden, dedikodusunu yapan ve bu konuda kamuoyunu oluşturan şairlerden birisi de Yahudi asıllı Ebû Afek adındaki fitneci idi.

Hz. Muhammed (s.a.s.) Medine'ye hicret ettiğinde 120 yaşlarında ⁽⁴⁾ olan olan bu İslâm düşmanı Yahudi şair; Resûlullah (s.a.s.) Medine'de İslâm Devleti'ni kurunca, söylediği şiirlerle İslâm düşmanlığı yapmaya ve bu konuda başkalarını da teşvik etmeye başladı. Ne gariptir ki, İslâm'a bu derece düşman olan Yahudiler, yanbaşılarındaki putperestlere ses çıkarmıyorlardı. Hatta putperestlerle ittifaklar kurup, İslâm düşmanlığını beraber yürütüyorlardı. İslâmi tebliğin Medine döneminde, Yahudilerin işbirliği halinde oldukları kimselerden birisi de, münafıkların başı olan Abdullah b. Ubeyy idi. Yahudilerle münafıklar müsterek hareket ediyorlar ve her fırsat bulduklarında İslâm'a saldırıyorlardı.

Özellikle, Hz. Peygamber (s.a.s.) Bedir savaşına gidip, Mekke'den gelen 1000 kişilik Kureyş ordusunu, sayıları 300 kadar olan sahabisiyle büyük bir bozguna uğrattıktan sonra, aldığı esir ve ganimetlerle Medine'ye dönünce, Ebû Afek'in kin ve hased dolu düşmanlığı daha da arttı. İslâm'a karşı beslediği bu kin, garezî had safhaya ulaşan Yahudi şair, bu hislerini söylediği şiirlerle etrafa kusuyordu. Bedir zaferiyle alay ediyor, kâfırları övüyordu. Ebû Afek'in bu menfi faaliyetlerini duyan Sâlim b. 'Umeyr adındaki sahâbi şöyle dedi: "Allah'a and olsun ki, Ebû Afek'i öldürecekim; veya bu yolda öldürülecekim"⁽⁵⁾.

Bu yeminden sonra, Sâlim b. 'Umeyr fırsat kollamaya başladı. Nihayet hicri II. senenin şevval ayının bir gecesinde, bu İslâm düşmanı Yahudi şairi Benû Amr b. 'Avf mahallesinde yakalaya-

(4) Vakidi, Meğâzi, I, 174.

(5) Ay, yer.

rak öldürdü ve Allah'a olan va'dini yerine getirdi. Böylece İslâm düşmanlığı için kamuoyu oluşturan bir şair daha tesirsiz hale getirilmiş oldu.

Ne garip tesadüftür ki, İslâm düşmanlığı yapan ve o günün basını mesabesinde olan şairler yahudi olduğu gibi, bugün dahi İslâm düşmanlığı yapan dünya basını bu yahudilerin tekelindedir. Bunların görevi gerçekleri sapırmak, kamuoyunu müstehcen ve maddî çıkarlar peşinde koşturarak, ona İslâm'ı unutturmaktır. Mescid-i Aksa, içindeki müslümanlarla kurşunlanırken ses çıkarmayan basın, bir Yahudi öldürülünce, kıyamei koparır. Öyle olmuştur ki, Yahudiler, Birleşmiş Milletler'deki Amerika'nın veto (!) hakkını ellerine almışlardır. Birleşmiş Milletlerde (!) Kudüs ve Mescid-i Aksa hakkında yapılan oylamadaki Amerikan tutumu bunun en belirgin misâlidir.

Ka'b İbnu'l-Eşref de öldürülüyor.

İslâm düşmanlığı yapan şairlerin en azılısı, Yahudi Ka'b İbnu'l-Eşref'ti. Bihassa Hz. Peygamber (s.a.s.)'i hicvetmek için şiir söylerdi. Aynı şeyi Resûlullah (s.a.s.)'in ashabı için de yapar, fırsat buldukça da, onlara eziyet ederdi.

İslâm'ın zaferleri, müslümanların herhangi bir sahadaki başarıları, daima gayrı-ı müslimleri çileden çıkarır. Dün böyle olduğu gibi bugün de böyledir.

Bedir zaferi de gayr-ı müslimler ve özellikle Yahudiler için böyle oldu. Ka'b İbnu'l-Eşref ve onun gibiler kahroldular bu İslâm zaferine. Yahudi gazeteci şair Ka'b İbnu'l-Eşref öyle üzüлp kahroldu ki şöyle söylenip duruyordu: "Bugün yerin altı üstünden yeğdir."

Bu sözleriyle de sakinleşemeyen Yahudi Ka'b, Mekke'ye giderek, Kureyş'le birlikte yas tuttu Bedir için. Mekke Devleti'ni müslümanlara saldırtmak için ağıtlar söyledi İslâm kılıcıyla öldü-

rûlmüş Mekke ulularına. İslâm'a karşı, müşrikle Yahudi yanyana gelmişlerdi. Yahudi, İslâm düşmanlığı için, putperestlerin safında yer almıştı. Bu ne biçim ehl-i kitab'lıktı?

Mekke'den Medine'ye dönüp, İslâm düşmanlığına devam eden İbnu'l Eşref, o kadar ileri gitti ki, Resûlullah (s.a.s.) bu Yahudinin şerrinden kurtulmak için Allah'a şöyle duada bulundu: "Yâ Rabbi, beni Ka'b İbnu'l-Eşref'ten ve onun şürinden (gazetesinden) kurtar." (6).

Hız. Peygamber (s.a.s.) bu duada bulunduktan sonra, sahabesine, "Aranızdan kim Ka'b İbnu'l-Eşref'i öldürecek? Artık beni rahatsız etmeye başladı" (7) dedi. Sahabeden Muhammed b. Mesleme, "Ben yâ Resûlallah, onu öldürüp sana getireceğim" dedi. Bunun üzerine Hız. Peygamber (s.a.s.), bu konuda Ensâr'dan Sa'd b. Mu'az'la istişare etmesini emretti.

Mehtaplı bir gecede, Muhammed b. Mesleme, Ka'b İbnu'l-Eşref'i çok iyi tanıyan Ebû Naile ile birlikte Ka'b'ın evine gittiler. Ka'b, Ebû Naile'yle samimi olduğundan dışarı çıktı. Bu iki sahabi, onu evinden uzaklaştırarak, müsait bir yerde kafası.s.a.s.sip götürdüler. Beki' denen yere varınca, tekbir getirdiler. O sırada namaz kılmakta olan Resûlullah (s.a.s.) tekbir seslerinden, Ka'b İbnu'l-Eşref'in öldürüldüğünü anlayarak, o da tekbir getirdi. (8) Bir müddet sonra, Ka'b'ın kafasını getirip Hız. Peygamber (s.a.s.)'in önüne koydular. Resulullah (s.a.s.) bunun üzerine Allah'a şükretti ve ertesi günü ashabına şu emri verdi: "Yahudilerden kimi yakalarsanız öldürün!" (9). Resûlullah (s.a.s.)'in bu sözü kendilerine ulaşan Yahudiler, korkup evlerine çekildiler.

ez-Zuhrî'nin rivayetine göre (10) "Andolsun ki mallarınız ve canlarınız hususunda imtihana çekileceksiniz. Sizden evvel ken-

(6) el-Vakidi, Meğâzi, I, 187; İbn Sa'd, Tabakât II, 32.

(7) İbn Hişâm, Sire, el-Kahire, 1955, II, 51 vd.

(8) Vakidi, Meğâzi, I, 190

(9) Vakidi, Meğâzi, I, 191; İbn Sa'd, Tabâkat, II, 33.

(10) Bk. İbn Sa'd, Tabakât, II, 33.

dilerine Kitab verilenlerden ve Allah'a eş tanıyanlardanda her halde incitici bir çok lâflar işiteceksiniz. Eğer katlanır, sakınırsanız işte bu, hadiselerle karşı (gösterilmiş) bir azm (-ü metânet) dendir!" (11) ayet-i kerimesi, Ka'b İbnu'l-Eşref hakkında nâzil olmuştur.

Ka'b İbnu'l-Eşref'in öldürülüşünün ertesi günü Yahudiler, yanlarında müşrikler olduğu halde Resûlullah (s.a.s.)'e gelerek efendileri ve ileri gelenleri olan İbnu'l-Eşref'in suçsuz olarak öldürüldüğünü söylediler. Resûlullah (s.a.s.)'in onlara cevabı şu oldu:

"O suçsuz değildi; bizi hicvetti. İslâm ve müslümanlar aleyhinde şiirler söyledi. Aranızdan her kim aynı fiili işlerse, onun da kafası kesilecektir. Bunu böyle bilin ve bir daha İslâm aleyhinde söylemeyin!"(12)

(11) K.K. Âl-ı İmrân Sûresi, 186.

(12) Vakidi, Meğâzi, I, 192.

Kardeşim Muhammed İsmaili,

Son Mısır seyahatimden sonra senden hiç bir haber alamadım. Yoksa "Körfez Krizi" mektuplaşmayı da mı etkiledi? Gerçi basından izleyebildiğim kadarıyla sizin or'a sakin... Anlaşılan, Hüsnü Mübârek (1) George Bush'un sadık askerlerinden olduğundan, pek problem çıkmıyor... Dünya gazetelerinin yazdıkları doğrusa, Bush Körfez'e asker yollanmasını imâ eder etmez, sizinkiler İskenderiye limânından hareket etmişler...

Bizim Pakia'da ise durum biraz karmaşık... "Savaşalım" diyoruz, Bush müsaade etmiyor. Ayrıca bizim bir AT meselemiz de var. O AT'a binmek istiyoruz amma, bir türlü fırsat vermiyorlar. Halbuki bu AT için o kadar ödünler verdik ki... Güney sahillerimizin tamamını fuhuşhânelere ayırdık... Hem de beş-altı yıldızlı oteller şeklinde...

Güney sahilleri derken bir şey hatırladım. Yine gazetelerin yazdıkları doğrusa, -çünkü bazen doğru yazarlar oluyor-, İslâm topraklarını işgal eden Amerika ordusunun askerleri (dikkat ediyorsan, Suud Krallığının davet ettiği Hristiyan, Yahudi askerleri demiyorum), eğlenmek için kadınlara gereksinim duymuşlar. Suud Krallığı, kendilerini koruyan Coni'lerin bu arzusunu, saraylarında beslediği kadınlardan karşılayamayınca, sizin Mısır'a baş-

(1) Bizim Pakia'da "Bihüs n nâ Mübarek" olarak bilinir.

vurmuş... Fakat her nedense, Amerikalı askerler, Mısır kadınlarıyla yetinmeyip, yâ dâ hoşlanmayıp, bizim Pakia'nın güney sahillerine gelip bütün eğlence yerlerine el koyup gönüllerince eylemişler; ve yine de zaman zaman gelip, eğleneceklermiş!...

Emperyalist gâvur askerleri kutsal beldelerimizi işgal etmiş; isimleri Ayşe, Zeynep, Betül, Elif olan kadınlarla fuhuş yaparak gönül eğlendirmede, ve kezâ isimleri Ahmet, Mehmet, Hüseyin olan garsonlar, yâni köleler, bu cenâbetlerin kadehlerini doldurup, kusmuklarını caddelerden toplarken, benle sen, kalkmış mektuplaşıyoruz!... Bu ne-menem müslümanlık desene!...

Bütün bu manzaralar karşısında, acaba bizler hâlâ müslüman mıyız?..

Bizim Pakia'da, "yanlış müslüman" diye bir tabir uydurdum, bilmiyorum doğru mu? Şayet bu tabirimin şer'i bir dayanağı varsa, sen ve ben de o yanlış müslümanlardanız.

Bizim yanlışlığımız bir yana, bizden çok daha yanlış olan müslümanlar var Pakia'da: Amerikalı askerlerin yanında, müslümanlara karşı savaşmayı caiz görüp fetva veriyorlar...

Ah Muhammed, bunlar, karanlık tarihimiz içinde nelere fetva vermediler ki!...

Birinci cihan savaşında, "Almanların yanında savaşa katılmak cihâddır" diye, Şeyhülislâm efendiden fetva alıp, müslümanları, Almanların keyfi için savaşa soktular...

Mektubumu bitirmeden önce hatırlatayım: Pakia'nın bütün müslüman gazete ve dergileri Halepçe'yi gündeme getirdiler. Saddam'ı kınayıp duruyorlar!... Halbuki Irak İran'la savaşırken, bu konuyu hiç de gündemlerine getirmemişlerdi. Tıpkı Afganistan'da olduğu gibi: Rus işgaline karşı mücâhidler cihâdı başlatınca, Pakia vaızları mücâhidleri gerillacı, devlete karşı ayaklanan teröristler olarak nitelendiriyorlardı. Fakat ne zaman ki Amerika "mücâhid" sözünü kullandı; bizimkiler de ağız değiştirip mücâhid demeye başladılar... Gramofon iğnesi, sahibinin sesini seslendirir

ancak!...

Bu konuda Kur'an ne güzel ders veriyor bizlere:

"(Münâfıklar) sizi gözetleyip dururlar. Eğer Allah'tan size bir fetih verilirse: "Biz de sizinle beraber değil miydık?» derler. Kâfirler galip gelince, (onlara da şöyle) derler: Biz size yardım ederek, sizleri mü'minlerden korumadık mı?»». Allah Kıyamet gününü sizinle onlar arasında hükmedecektir. Allah, kâfirlere mü'minlerin aleyhinde (galebeye) asla biryol (ve imkân) vermez» (Kur'an-ı Kerim, Nisâ sûresi, 141).

Allah bize şuur versin ve kâfirlere hizmet ettirmesin, âmin...

Allah'a emânet ol, sevgili Muhammed.

Kardeşin Tian

Değerli Kardeşim Mahmud Şit,

Sana ulaşma ihtimâli milyonda bir de olsa, mektubumu yazıyorum. Gerçi Bağdat'a olan posta irsaliyesi savaş dolayısıyla askıya alınmış; buna rağmen, ilk fırsatta benim mektubum sana ulaşsın için yazıp bekletiyorum. Umanım ki o zamana kadar, Amerika'nın üzerinize yağdırdığı bombalardan bir tanesi senin evini bulmaz.

Sizin için duadan başka birşey yapamıyoruz. Hatırlıyor musun, bundan birkaç sene önce Bağdat'a geldiğimde, sizin diktatörden sözederken "tarahin en zalim firavunlarından" demiştiniz. Tam ondan kurtulma belirtileri başlarken, Amerika çılöp, sizi Kuveyt'e saldırttı. Orta Doğu insanı, ancak müslüman olduğu takdirde kafası çalışıyor. Saddam'da da böyle bir şey olmadığından, Amerika neyi gösteriyorsa yapıyor. "İran'a vur" dedi; vurdu. "Kuveyt'e gir" dedi, girdi. Girdi amma neden oraya sokulduğunu -kafası uydu olduğundan- anlayamadı ve ileri gitti. Ondan sonra da olan oldu, ve bombalar yağıyor üzerinize...

Hiç bir şey yapamamanın ezikliği ve burukluğu içinde yazıyorum bu satırları... Allah müslümanları korusun!

Bağdat bebekleri üzerine bombalar yağarken, can sıkıntısından Abdulkadir Geylani'nin dilinden bir mektup yazdım dünya müslümanlarına...

O mektubu aşıya alarak Allah'a emanet ediyorum. Yardımcınız olsun Rahman...

Kardeşin Tian

Abdulkadir Geylânî'nin ruhaniyetinden mektup

Ey lâ ilâhe illâ Amerika, İllâ Birleşmiş Milletler demeye başlamış olan müslüman(!) lar sizlere sesleniyorum!

Size söyleyeceklerime başlamadan önce diyorum ki, en yüksek bakanınızdan, en küçük öğretmenine; en büyük tüccardan, en küçük manava kadar, her kim benim adım olan Abdulkadir'i taşıyorsa, adımı geri versin; adını George, Bush, Mitterand, Hurt, Baker, Cuellar yapsın!

Kara cüppeler giydirdiğiniz hocalar, hiç mi Resûlullah (s.a.s.)'in Sünnetini size anlatmadılar. Yoksa Bush'u ona da mı tercih ediyorsunuz? Kıyamette sizler, uşak olduğunuz Bush'un peşinde Mahşer'e gelince, kimden şefaât dileyeceksiniz? Senelerce CIA başkanı olarak dünyadaki bütün fitneleri tutuşturan, milyonlarca insanın ölümüne sebep olan, bir o kadarının sakat olmasına sebebiyat veren, müslüman çocukların öldürülmelerini kendisine eyvence edinen kafir Bush'a nasıl köle olur, nasıl cürümlerini paylaşırırsınız? Sizlerin satın alınması o kadar kolay mıydı? Hani sizler kendilerinizi Allah'a adamıştınız? Ne çabuk ilâh değiştirdiniz?

Ey tarikat silsilelerinde hâlâ benim adımı zikredip, Amerika zulmüne göz yuman tarikat halifeleri(!), artık benim adımı silin şecerenizden. "Haksızlığa karşı susanlar, dilsiz şeytanlardır" kanununu sizler de mi unuttunuz? Sizler ki benden el alıyordunuz, Bağdad'a gelip, seyr u sulûka giriyoordunuz... Bağdad'ta, Basra'da yüzbinlerce müslüman çocuğu üzerine Birleşmiş Milletler kafirlerinin tonlarca bombaları yağarken, nasıl hâlâ tevhid çekersiniz?

Beni hatırlamıyorsanız, Hasan-ı Basrî'yi de mi unuttunuz?

Utanmıyor musunuz ki, artık fetvalarınızı kâfirler veriyor!.. Bush denen insanlığın yüz karası herif, size neyin cihad olmadığı-nı anlatıyor; Mitterand, fransız radyosundan İslâm dinini anlatıyor... Bütün bu hezeyanlara karşı, sizin din adamlarınız da sadece bu fetvaları tasdik ediyorlar....

Daha yeni yeni zalim demeye başladığınız Saddam, sene-lerce önce müslümanlara zulmederken, Halepçe'yi yerle bir eder-ken, neredeydi kuruyası dilleriniz? Şimdi o zalim, zulmünü kâfi-re, emperyaliste karşı çevirdi diye mi ona zalim; yahudiye, ameri-kalıya mazlum demeye başladınız? Merhamet anlayışınız ne ka-dar da çağdaşlaştı?

Ey isimleri müslüman olan yaratıklar, size bu yeni dini kim getirdi? "Kafirlerin emrine girin, müslümanları katliam edin" di-yen peygamberiniz, veya peygamberleriniz, hangi ilâhtan vahiy getirdiler ki, Muhammed (s.a.s.)'in dinine sırt çevirdiniz?

Ey sıra sıra ciltlerle kütüphaneleri süslemiş olan müslüman (!) alimleri! Ne, ve kimin için yapıyorsunuz ilminizi? Dünya em-peryalizmi insanlığı yokederken susuyorsanız, neye yarayacak il-miniz? Size bir ayet hatırlatayım ki belki intibaha gelirsiniz. Kur'an'da hiç rastlamak istemediğiniz o ayette şöyle buyuruyor alemlerin Rabbî:

"Küçük bir menfaat karşılığında, Allah'ın Kur'an'la indirdi-ği ahkâmı gizliyenler (yâni makam ve mevkilerini, paralarını, dünyevi çıkarlarını düşünerek Allah'ın emrettiklerini söylemi-yenler, susanlar) (var ya); onlar midelerinde ateşten başka bir şey yemiş olmazlar. Kıyamet günü Allah onlarla konuşmaz, onların günâhlarını da af etmez. En elim azap da onlar içindir" (Bakara sûresi, 174).

Ey İslâm'ı sömüren alimler, asırlardır kendinize silâh yapı-ğınız te'vil müessesesini hemen devreye sokup, "efendim bu ayet bizimle ilgili değil" demeyiniz. Çünkü sizleri Allah için sorgula-

yabilecek gençler yetiştii, yetiştiriyor artık.

Ey Amerika kovboylarını, Fransa lejyonlarını, İngiliz katillerini kendilerine evliyâ edimiş olan müslüman (!) lar! Hadi beni unuttunuz bir şey demiyorum. Peki, benim gibi Bağdad'da yatan, sultanların zulmüne karşı kendisini fedâ eden, iktidarların keyfi için fetva vermeyen büyük müctehid ve de mücahid İmâm Azam'ı nasıl unuttunuz? Utanmadan da onun mezhebi ve ictihadları üzerinde olduğunuzu nasıl söylersiniz? Onun hangi ictihadında "amerikalılara uşak olup, müslüman çocuklarını bombalamak caizdir" fetvasını bulursunuz? Efelâtefkehûn? Amerika'yı kendinize evliyâ edinirken, bu evliyâlarınızın şu anda o büyük müctehidin torunlarını bombalamalarını nasıl destekliyorsunuz? Yoksa Ebu Hanife'yi de mi fedâ ettiniz petrol hırsızları kafirlere ve yandaşlarına?..

Yazıklar ki yazıklar olsun sizlere!...

Bir gün bu savaş biterse, ve yolunuz uğrarsa Bağdad kentine, gelmeyin benim mezarıma! Amerika'yı evliyâ ettikten sonra kendinize, ne değeri var fatihalarınızın? Çünkü Faiha'da iyyâke neste'in (sadece Senden yardım diliyoruz ey Rabbimiz) dedikten sonra Allah'ı unutup, Amerika'nın bir çalışma bürosu olan Birleşmiş Milletleri ilâh edindiniz!

Ey Saddam'ın bir zamanlarki zulmünü kendilerine bahane yapan gafil müslümanlar! "Bir müslüman zulüm ettiyse, kâfirlerin emrine girin ve o zalimin ülkesinde ne kadar müslüman varsa yerle bir edin!" fetvasını hangi dinden çıkardınız? Bir zamanlar sizler, benim gibileri de kastederek, kâfirlere karşı cihada gittiğinizde, "vurun Allah aşkına, vurun pîr aşkına!" diyordunuz... Ne zaman değişti vird-i zebânınız? Müslüman çocuklarını katliama tabi tutmuş olan Deccalzâde Bush'a daha ne kadar OKEY diyeceksiniz? Nasıl yitirdiniz imânınızı, iz'anınızı, vicdanınızı, insanlığınızı da, emrine girdiniz kâfirlerin? Sanmayın ki bu böyle devam eder! Allah'ın Kahhar sıfatı gazaba gelince sizi ne Bush kur-

tarır, ne de onun emrine sokanlar! Sanmayın ki bu böyle devam eder! Bush'un ataları olan Bizans da böyleydi, ne oldu? Hiç tarih okumaz mısınız? Nasıl kul oldunuz CNN denen insanlık düşmanı kuruma ve emrindeki şubelerine?

Ey sıradan müslümanlar!...

Size de bir çift sözüm var:

Kıyamette ne hocaların fetvaları, ne de sizleri yönetenlerin ictihadları sizi kurtaramaz. Siz amelinizden sual olunacaksınız; Bush'un ve emrindekilerin söylediklerinden değil! Allah sizi kalb-i selim'le istiyor; onun için yaptıklarınızdan, düşüncelerinizden, davranışlarınızdan, kâfirlere dost olup olmamaktan, mazlumlara zalimlere karşı destekleyip desteklememekten sorumlu-sunuz!...

Ey müslüman yöneticiler,yönetilenler, dini öğretenler, televizyonlarda, din progmları adı altında dinsizliği aşıl原因anlar, hocalar, cemaatlar, tarikatlar, şirketler, müteahhidler, işçiler, nelere ve kimlere memur olduklarını bilenler ve de bilmeyenler, yazarlar, okurlar, alimler, cahiller... Size hatırlatayım ki, uğruna neredeyse dininizden olacağınız o dünya, Resûlullah (s.a.s.) gibi peygamberlerin mührüne kalmadığı gibi, Nemrut'lara, Firavun'lara, Sezar'lara, Şah'lara, Karunlara ve Şeflere kalmadı; size de kalmayacak!... Tez elden tövbe edin de, şamarınızı Amerika emperyalizminin alnının tam ortasına vurun! Vurun ki ezilmiş insanlar adına, mustad'aflar adına, benim mezarım yanında küfür üzerine ittifak etmiş olan müttefik kuvvetlerin bombalarıyla canveren masum çocuklar adına, sizleri afeder belki Allah...

On dört asırdır unuttuğunuz "lâ'yı yine gündeme getiriniz de, "lâ" deyin emperyalizmin her türüsüne, dinsizliğin her mezhbine!.. Allah'ın yanında şirk koşageldiğiniz bunca ilâh'a "lâ" diyeceğiniz gün hâlâ gelmedi mi?

Deccalzâde Bush'un size faydası olmadığı gibi, torunları da fayda vermez; artık dostunuzu düşmanınızdan, zalimi mazlum-

dan ayırın!...

Hiç kimsenin bir diğetine yaran olmayacağı, sadece amellerin konuşacağı Hesap gününde iki elim yakınızdadır tövbe etmezseniz, kâfirlere karşı birleşmezseniz, şimdiye kadar OKEY dediğiniz müşriklere artık NO demezseniz!...

Amel ölçülerinin terazilerinin kurulacağı gündür Kıyamet... Bu denî dünyada hakları kaybolmuş mazlumların, haklarının zalimlerden alınacağı gündür Kıyamet... Sizleri din adına, İslâm adına, "efendim bakın o kadar büyük makamda olduğu halde cuma kılıyor" diyen dalkavukların tağutlarının burunlarının yerlere sürtüleceği gündür Kıyamet... Eziliyorsanız da geçecektir o dünya... Yeter ki siz zulme karşı isyan edin, çünkü zalimlere karşı çıkanlara ödülleri dağıtıldığı gündür Kıyamet...

Sizlere söyleyecek daha o kadar çok şey var ki, mezarımın yanıbaşında kolları koparılan, kimilerinin parçaları dahi bulunamayan çocukların annelerinin feryadı bırakmıyor ki! Kâfir bombalarıyla parçalanan minare taşları bile lânet yağıdır Amerika uşaklarına... Bunlara bakmaktan başka bir şey yapamıyorum ki... Duanız, gözyaşlarınız da mı tükendi ey müslümanlar? Ağlamayı neden unuttunuz? Ama hayır sizlere televizyonlarda gösterilip, duygu sömürsü yapılırken, yahudi köpeklerine ağlıyorsunuz. Çünkü hocalarınız merhamet telkin ediyor sizlere...

Sizlere olan bu mektubu bir ayetle bitiriyorum: "Zulmedenler, pek yakında nasıl bir inkılabla yıkılacaklarını göreceklerdir."

Kardeşim Yusuf el-Anbari

Kuveytlilerin çoğu petrol kuyularına ulaşıkları gibi, senin de Kuveyt'te olduğunu düşünerek mektubumu yazıyorum.

Savaş bitti!...

Kuveyt ve diğer İslâm ülkeleri ülemasının(!) fetvalarıyla Amerikalılar gelip sizi kurtardı. Kelimelerim sana biraz dokunuyor anma, seni Kuveyt hanedanından ve onların zihniyet uşaklarından saymadığımı bilirsin. Ve eminim ki, Kuveyt alt-üst olmasına rağmen, sen de benim gibi düşünüyorsun. Yâni senin Kuveytli, benim Pakialı oluşum meselelere bakış açımızı değiştirmiyor.

Şurası muhakkaktır ki, ehl-i küfrün İslâm ülkesini işgallerine en az benim kadar sen de üzölmüşsündür. Ne var ki o kafirler yeni gelmedi oralara... Onlar zaten Emîrler ve Kral'lar vasıtasıyla oradaydılar da müslümanlar bunun farkında değillerdi. Hoş müslümanlar neyin farkındalar ki? Körfez'in bütün Emîr'leri (Emaretler) şimdiye dek, yâni savaş öncesine kadar kimin emrindeydiler ki?

Umarım ki bu savaş -hiç olmazsa sokaktaki müslümana- çok şey kazandırmış olsun. Şahsiyetlerini nasıl kaybettüklerini, ehl-i küfre nasıl uşak olduklarını, başlarındaki ABD uşaklarının kendi keyiflerinden başka birşey düşünmediklerini bir anlasalar; emin ol ki öldürölen onca insana acımayacağım. Yeterki bedeli

böyle bir kıyam olsun!

Kuveyt müslümanları -sizleri kastediyorum- açısından her halde fazla bir durum değişikliği olmaz. Belki de Sabah ailesi, müslümanlara yaptığı baskıyı daha da artırabilir. Her şey, elinde kumanda düğmesini bulunduran ABD'ye bağlı tabi...

Ne kadar olayların dışındaysak da, bazı olaylar insanı gülümsemelere götürüyor. Meselâ sizin eski Başbakan'ın sözleri. Savaş sonrası Amerikalılar tarafından Kuveyt'e götürülürken şöyle Emirvari beyanatlarda bulunuyordu: "Savaş sonrasında Amerika askerlerinin bir müddet Kuveyt'te kalmalarına müsaade edebiliriz". Kim kime müsaade ediyor? Amerika müsaade etmeden Kuveyt'e bile gidemiyen Başbakanınızın bu basitliği, Orta Doğu insanı için dehşet verici... Müslümanlıkla bir ilişkisi olmadığı için, müslümanlar açısından değerlendirmiyorum tabi...

Hele bir Kuveytlinin Amerika bayrağını öpmesi hadisesi Kıyamet'e dek yüz karası olarak Kuveyt'e yeter!... "İnsan bu kadar da düşer mi?" diye düşünüyorum...

Bizim Pakia yönetimi de Kuveyt'e pek iyi bakmıyor. Çünkü savaş sırasında Kuveyt Emir'i kurtulsun için her şey yapmasına karşın, sizinkiler bir teşekkürü bile çok görmüşler. Mamafih Bush'un bu konuda sizinkileri uyaracağı yollu haberler alıyoruz televizyon programlarından...

Bir kaç gün evvelki radyo haberleri de oldukça ilginçti. Sizi kurtarmaya (!) gelen Amerikalı bir ayı mı, domuz mu varya Şvarkof -bizim bazı gazeteciler, bu domuzun adı doğru yazılmıyor diye neredeyse Lahey adalet divanına gidecekler- şöyle demiş:

"Kuveyt ne zaman emrederse gideriz, ne zaman emrederse geliriz!«

Bizim radyo mu yanlış anladı, yoksa bu domuz gerçekten de böyle konuştu mu?

Kuveyt bu gibi çöl domuzlarına emredebiliyor idiyse, neden kendi komutanlarına da böyle bir emir veremedi de, Saddam'ın as-

kerleri gelince hepsi Suud'a kaçtılar?

Mamafih, televizyondan Kuveytli askerlerin sizdeki Filistinli çocukları nasıl dövdüklerini görüyoruz. İsraili askerlerden ne zaman bu konuda eğitim gördüler? Hiç düşündünüz mi?

Allah müslümanları yerli ve yabancı; resmi ve sivil tüm çöl domuzlarından, ayılarından, kurtlarından kurtarsın. Bizim işimiz; hep böyle dua ile mi geçecek?...

Allah'a emanet ol!

Kardeşin Tian

Kardeşim Selahattin

Kerkük'te son görüşmemizden sonra senden hiç haber alamadım. Belki, sana gönderdiğim mektuplar bile eline geçmedi.

Son Kuveyt oyunundan sonra başınızdaki tağut gider diye bekledik durduk. Fakat Amerika henüz izin vermediğı için, bir müddet daha ezecek müslümanları.

Sana şu satırları yazdığımda, kim bilir, belki sen Hakkari dağlarında ölümle pençeleşiyorsun.

"İran'a saldıran Saddam, Amerika ile işbirliği yapıyor" demiştim de, bir Iraklı olarak zoruna gitmişti söylediklerim. Tağut'unuzun nasıl Amerika'ya kölelik yaptığını artık sizler de görün!

Televizyonda müslümanların o halini görünce, oturup şu satırları yazdım dünya müslümanlarına hitaben:

Ey iman etmiş olanlar imana gelin artık!!!

Nisa suresinin 136. ayetinde böyle ferman buyuruyor Rab-bimiz: "Ey iman etmiş olanlar; Allah'a, O'nun Peygamberine,o peygambere indirilmiş olan Kitab'a ve ondan önce indirilmiş olan Kitab'a imanda sebat edin inanın".

Neden Allah iman etmiş olanları tekrar imana davet ediyor?

Çünkü onlar, adaleti terk ettiler; çünkü onlar, şahidliklerini Allah rızasına ve adalete göre değil, menfaatlarının gerektirdiği şekilde yapmaya başladılar; çünkü onlar zenginden yana olup, fakiri terkettiler; çünkü onlar, Allah'ın zengin-fakir ayırımı yapmadan herkese ne kadar yakın olduğunu unuttular, görmezlikten geldiler; çünkü onlar Hakk'ı bırakarak hevalarına köle oldular; çünkü onlar gerçekleri söylememek için mırın kırın ettiler ve menfaatlarını düşünerek bu gerçeklere sırt çevirdiler.. Ve bilmiyorlar mı ki, bütün bunları Allah görüyor, biliyor ve melekleri Kıyamet'te şahid olmak için yazıyor.

Evet, inanır pozisyonunda olanlar, Allah'ın istediği şekilde mü'min olmadıklarından, Allah tarafından gerçek imana davet ediliyorlar.

Bu ayet-i kerimeyi neden seçtim sizlere?

Dünya nüfusunun bir buçuk milyarı kendisine müslüman deyip durduğu halde, nedir onları sarmış olan münker? Müslüman-salar bu müslümanlar, neden oyuncakları oldular Bush'ların, Saddam'ların, el-Sabah'ların, Fahd'ların?..

Doksan Ağustosundan itibaren bir kıyamettir kopuyor dünyada: Kuveyt işgal edildi!.. Üçüncü dünya savaşının eşliğinden döndü insanlar. Peki ne uğruna? Neden olacaktı bu savaş? Artık insanlar ve mikro planda da müslümanlar akıllarıyla değil, gözle-riyle düşünmeye başladıklarından, algılayamıyorlar evrensel oyunları, neo-emperyalizmin kukla müslümanlarını...

Artık İngilizce düşünmeye başladı insanımız, Kur'anca değil! Boyutları değişti dinimizin, ya da dinlerimizin. Çünkü yepyeni ve her biri bir diğerinden daha pasif, daha işbirlikçi, daha köle ruhlu olan, İslâm etiketli dinler oluştu birbuçuk milyar insan arasında.. Ve bu dinler adına, İslâm yenik gösterildi Amerika dinlerine..

Amerikalı caniler, diğer İslâm ülkelerinde olduğu gibi, uşaklıkta zirveye çıkmış olan Saddam'ı kendilerine düşman göste-

rerek bir milyon insan öldürdüler Bağdat'ta, Basra'da, Kerbelâ'da..Ve müslümanlar yuttular Amerika'nın bu oyununu. Zannettiler ki, Kuveyt'te insan kalmadı. Saddam'ın orduları bitirdiler dünyanın en zenginleri olan Kuveytliileri...Öyle anlattılar bizlere, öylece şartlanalım diye..Karabatak kuşlarına ağılattılar dünyayı..

Duygu sömürüsüne kurban olan gözyaşı denizleri, geçit oldu Amerika, İngiliz emperyalizmine, cinayetlerine ve entrikalarına...

Sevin, sevin Amerika, çatlایuncaya kadar sevin ve de övün bu kadar müslümanı kendine uşak yapın, avukat ettin, emperyalizm dinine hizmet etmeleri için memur tayin ettin diye...

Artık müslümanlar sana kâfir demiyor Amerika, ehl-i kitap olup çıktın hoca fetvalarıyla! Kur'an dilinde sen teslis'e inancınla kâfirken, bu müslümanları hangi iksirle kandırdın ve kendine kul ettin?

Tabi güleceksin bu sorduklarıma, yazdıklarıma ve belki de Fir'avun'un Musa'ya dediğini söyleyeceksin bana kavram ve isimleri değiştirerek: "Bana bak Mr. Tian, ben bütün dünya müslümanlarını kendime kul yapmış onları sömürüyorken, askerlerim, onların kızlarıyla işret yapıyorken, petrol kuyuları benim için çalışıyorken ve bütün bunları yapıyorum diye müslüman ulu'l-emr'leri (?) komutanlarıma nişanlar takıyorken, bakanlarınız bile ayılığımıza özeniyorken ve nihayet ülkenize diktiğim bayraklarımı öpmeyi şeref telakki edip öpüyorken, sen kalkmış daktilo tuşlarıyla savaşıyorsun onları bana karşı uyandırmak için! Beyhude uğraşma! Fir'avun nasıl İsrailoğullarını kendisine köle yaptıktan sonra, onlarda Fir'avun'a karşı bir isyan ruhu kalmadıysa, ben de müslümanları o hâle getirdim. Kur'anınız bile böyle yazıyor: Fir'avun kavmini aşağıladı, şahsiyetlerini ellerinden aldı, onlar da itaat ettiler! Ben de kardeşim Fir'avun'un yöntemini uyguladım. Ulu'l-Emr'lerinizle iki kelam etmem yetiyor sizleri köleleştirme-

ye. Onun için sus ey Mr. Tian! Müslümanların rahatlarını bozma. Çünkü ben Amerika reisicumhuru olarak onların rahatlarını temin etmekle görevliyim. "Tebdil-i mekanda hayır var" diye bir sözünüz var siz müslümanların. İşte bunun için, daha önce İran'la savaşa soktuğum sadık uşağım Saddam çok yorulduğu için, canı da sıkkındığı için onu ve askerlerini Kuveyt'e gezmeye gönderdim. Bu arada asker sayısı fazla kabarık olduğundan -her ne kadar çok sadık ve tecrübeli bir uşaksa da- askerlerinden beşyüz binini, Saddam ve el-Sabah'ın keyifleri için katlettim. Irak müslümanlarını daha da köleleştirmem için de Irak'ı yerle bir edip sefaletle soktum. Tabii müslümanları uyutmak için de hep Saddam'a düşman görüldüm. Müslümanları Irak'ta ondan daha güzel ezecek bir uşak-başkan şimdilik bulamadığımdan, İsrail'le müştereken aldığımız bir kararla Saddam'ın yerinde kalmasına karar verdik. Biz bu insancıl plancıklarımızla uğraşırken, Irak'ın kuzeyinde bulunan milyonlarca Kürt ve yüzbinlerce Türkmen fırsatı ganimet bilip, benim Bağdad valim olan Saddam'a karşı bağımsızlık, demokratik haklar gibi sloganlar atmaya başladılar. Bu, aynı zamanda bana karşı yapılmış olan bir isyan olduğu için, daha önce kendisine hediye ettiğim napalm ve kimyasal silahları kullanması için -Irak'ın içişlerine karışmıyoruz- diyerek Saddam'a gizli emir verdim. O da şimdi benim emrim gereğince, Kürt ve Türkmenlere ve tabii güney Irak'taki aşırı dincilere hadlerini bildiriyor. Biz Amerikalılar, pragmatist felsefe dinine bağlı olduğumuzdan, hesaplarımızı çok iyi yaparız. Müslümanların, bu karmaşadan bir şey anlamamaları için de gözlerinizi boyamak üzere dışişleri bakanımı Orta Doğu'ya gönderdim, ta ki benim kimyasal silahlarımdan dağlara sığınan milyonlarca müslüman aç kalsınlar, hastalıklardan ölsünler ve benim aralarına attığım mikroplardan o hale gelsinler ki, Kuveyt'li kölelerim gibi Amerika bayraklarına sarılıp öpsünler, ben majesteleri Bush'u veliyy-i nimet saysınlar!"

Ey dünya insanların en çok ezilenleri olan müslümanlar!

İsrailoğullarına ilahi vahiyle şahsiyetlerini kazandıran Musa bir daha gelmeyeceği gibi, Mekke Devleti feodalizmine karşı mustaz'afı uyandıran Hz. Muhammed (s.a.s)'de artık gelmeyecektir. O halde müslümanlar nasıl kurtulsunlar bu Amerikan köleliğinden? Mümkün mü bu?

Evet mümkündür! Allah'ın emrettiği gibi, biz mü'minler iman edersek kurtuluruz köleliklerden, ezilmişliklerden. Aksi taktirde Saddam'dan kurtulur, Fahd'a köle oluruz.

Hiç düşündünüz mü, Kuveyt'in petrol kuyuları için neredeyse insanları üçüncü dünya savaşına sokan ve küfür üzerinde ittifak yapmış olan karabatak orduları komutanları, neden kuzey Irak dramını görmüyor? Hiç düşündünüz mü bütün Kuveyt nüfusunun, şu anda dağlara sığınan Türkmenlerin sayısı kadar olmadığını? Hiç düşündünüz mü, Körfez bölgesi Amerika dostlarının tamamının nüfusunun, şu anda bütün dünyanın gözleri önünde ölümle pençelesen Kürtler kadar olmadığını.

Bir ay öncesine kadar, Saddam'a ölüm fermanları yazanlar, nasıl da dostu oldular bu Halepçe kasabının? İşte Amerika İmparatoru Bush'un, "yeni dünya düzeni" budur: Müslümanlar uyanmaya başladılar, şuurlanıyorlar. O halde onlara problemler çıkarılmalı, mümkün mertebe müslüman öldürülmeli, düşündürleri ve özellikle din hocaları her türlü yöntem kullanılarak susturulmalı, gerekirse sus payı olmak üzere her türlü açık veya gizli payeler, hatta dolarlar verilmeli.

Şayet Allah'a inanıyorsak şunu iyice bilelim ki, bugün yüzümüze gülen Amerika, hiçbir zaman bize dost olmaz! Allah'a inanıyorsanız o öyle buyuruyor yüce Kitabı'nda: Siz onların tamamen köleleri olmadıkça, yahudiler ve hristiyanlar sizden razı olmazlar, yani sizi dost kabul etmezler!..

İşte bunun içindir ki, yazımın başlığına dönüyor ve diyorum ki: "Ey iman etmiş olanlar imana gelelim artık!". Ya Amerika ulu-hiyetini kabul edip, İslâm'dan yüzçevirelim ya da dünya tanrılığı-

na oynayan Amerika'ya "biz artık sana köle olmayacağız, biz sadece Allah'a kul olacağız" deyip imanımızı tazeleyelim. Aksi takdirde, firavunlaşmış olan Amerika, ataları olan yunan tanrıları gibi, bütün acımasızlığıyla üzerimize gelecek!

Çok iyi biliyoruz ki, bazı müslümanlar (!) çıkıp Amerika adına onları savunup, "onlara kâfir demek caiz değildir" diyecekler. Fakat, iş buraya gelmişken diyoruz ki, biz bu gibi düşünenlerin dininden değiliz; Allah bizi müslümanlarla, onları da maşukları olan Amerikalılarla haşretsın!..

Allah bizleri müslüman olmaya davet ederken, gözlerimiz önünde milyonlarca Irak müslümanı ölümle pençeleşirken, televizyonlarımız şu ramazan gecelerinde çıkmış hayvanlara yardımı anlatıyor müslümanlara! Üstelik Kur'an ve İslâm sömürülerek! "Birr ve takvâ'da yardımlaşın" Kur'anî emri, hayvanları korumak için zikrediliyor. Ey vicdan mefhumu lügatlerinden silinmiş olan hocalar, milyonlarca müslüman bir ekmek bulamazken, köpeklerin derdine düşmüş, Ramazanı, Kur'an'ı, İslâm'ı, Peygamber'i ve müslümanları sömürüyorsunuz. Sahibinin sesine kulak vermiş olan diliniz, bu aç insanlar için de bir cümle sarfetse ya?

Ama bu olmaz! Çünkü din artık "made in USA" damgasını taşımalı.

Milyonlarca müslümanın ölümüne sürüklendiği şu günlerde, doğumlarını bile çamurlar içinde yapan müslüman kadınlara bir dua göndereceği yerde, şu ramazan gününde, bir din profesörü çıkmış şu fetvayı veriyor:

"Allah namaz kılmayanı şartsız affeder". İşte bunlar, müslümanlara dinlerini öğretiyorlar!

Namaz kılmamayı empoze eden bu yeni din kurucuları, kesinlikle bizim dediklerimize karşı çıkacak, yazdıklarımızın bilimsel olmadığından dem vurarak, hristiyanlara, yani Hakkari dağlarında bebeklerin kanına giren Amerika'ya şöyle sesleneceklerdir: Bunların yazdıklarına bakmayın, siz İslâm'ı bizden öğrenin. Biz-

ler modern insanlar, tıpkı sizler gibi. Bakan dinin direği saydıkları namaz hakkında da artık neler yazıyoruz. Biz İslâm'a onlar gibi bakmıyoruz!

Gerçekten doğru söylüyorlar! Müsteşrikler ne dediyse, onları tekrar ediyorlar. Tekrar ediyorlar da müslümanları Fir'avunlara "ulu'l-emr'e itaat vaciptir" deyu kul ediyorlar.

Aksi taktirde, dünyada birbuçuk milyar müslüman varken, kuzey Irak dramı nasıl yaşanabiliyor, anlayamayız. İşte bizler, bu zihniyetlerle o hale getirildik ki, düşüncelerimiz köleleşti, beyinlerimiz Amerika menfaatlarına göre çalışır oldu.

O halde, sıyrılmaliyiz böylesi bir zihniyet hocalarının yapay ve köle ruhlu din telakkilerinden..

Dünyada bir gün yaşayacaksak, şahsiyetli yaşayalım o günü!

Çünkü Allah şöyle buyuruyor kendisine gerçekten inananlara:

"Zulmedenlere meyletmeyin! Sonra size ateş çarpar. Zaten sizin Allah'tan başka yardımcılarınız yoktur. Sonra (Ondan da) yardım göremezsiniz" (Hûd Sûresi, 113).

Yanlış dinlere sapıp, yanlış müslümanlar olmamamız için, şu ayeti de beyinlerimize nakşedelim ve hayatımızda tatbik edelim:

"Ey iman edenler, adaleti titizlikle ayakta tutanlar ve Allah için şahitlik eden (insan) lar olun. Veleve ki (hüküm vermeniz veya şahitliğiniz) sizin veya anne ve babalarınızın ve yakın akrabalarınızın aleyhinde olsun. Onlar zengin veya fakir olsalar dahi. Çünkü Allah sizden daha fazla onlara yakındır (ve sizden daha iyi onların durumunu bilir). Artık siz adaletten (Haktan) ayrılarak hevanıza uymayın! Eğer dilinizi eğip bükerek (haklı olduğu gibi söylemekten çekinir) veya (büşbütün ondan) yüz çevirirseniz şüphe yok ki Allah ne yaparsanız hakkıyla haberdardır" (Nisa Sûresi, 135).

Ya Rabbi bizleri her türlü şirkten kurtarıp, yalnız kendine

kul yap.

Amin....Amin...Amin..

İşte böyle Selahaddin. Allah İslâm'ı ve müslümanları zafere ulaştırsın. Amin.

Kardeşin Tian

PakiaMektupları,Pakia'lı Tian'ın dünyanın çeşitli ülkelerinde bulunan arkadaşlarına yazdığı mektupları ihtiva etmektedir. Bunlar dikkatlice okunacak olursa, ne Batılılaşabilmiş, ne de Müslüman kalabilmiş fakat folklorik ve geleneksel olarak bile olsa, İslam'dan bazı değerleri muhafaza etmiş, halkının büyük çoğunluğu müslüman olan bir ülkenin hâl-i pürmelali ortaya çıkar. Özelde Pakia müslümanları ile, ülkenin sosyal yapısını anlatan mektuplar, genelde tüm halkı müslüman ülkelerin durumuna da ışık tutmaktadır

10. BASKI

ISBN 975-473-077-6

9 789754 730777